

သန့်ကြွေး
ချစ်ထံတျာရင်

ဒို့တာဝန်အရေး ၃ ပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော
 တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်းအေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်
 သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်
 မှတ် ချေမှုန်းကြ

သန်းဆွေ

ချစ်ထံချာရှင်

ပါရမီ
စာပေ

ချစ်ထံတျာရှင်

(၁၉၅၃ ဇန်နဝါရီ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်၊
လုံးချင်း ပထမအကြိမ် ၁၉၆၁ ခုနှစ် ဦးဘရီနှင့်သမီးများစာပေ၊
ဒုတိယအကြိမ် ၁၉၉၅ ခုနှစ် ရေတမာစာပေ)
တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၀ စက်တင်ဘာလ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀

အဖုံးပန်းချီ

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၀၄/၂၀၀၀(၉)နှင့် စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၃၉၃/၂၀၀၀(၆)တို့အရ ဦးတင်ရှိန် (၀၃၇၆၃) စန်းရောင်ရှိန်စာပေ၊ ၄/၁၇၇၊
ခေမာလမ်း၊ ဝေဘာဂီမြို့သစ်၊ မြောက်ဥက္ကလာက ထုတ်ဝေ၍
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသားကို ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (၀၂၆၇၀)၊
ကလျာအော့ဖ်ဆက်၊ ၁၅၂၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏက ပုံနှိပ်သည်။

တန်ဖိုး ၂၅၀ ကျပ်

ပါရမီစာပေ

၂၃၀၊ ၂၉ လမ်း(အထက်လမ်း)၊ ရန်ကုန် (ဖုံး ၂၅၃၂၄၆)
၂/၄၊ ကမ္ဘာ့အေးစေတီတော်မုခ်ဦးစောင်းတန်း၊ ရန်ကုန်
၂၉၅၊ ဈေးအရှေ့လမ်း၊ ထားဝယ်

မာတိကာ

၁။	လှိုင်ရေယာဉ်ဦး	...	၇
၂။	အောင်မြင်ခြင်းအစ	...	၁၇
၃။	ပွင့်ဦး	...	၂၂
၄။	ရူဝံ၏အရိပ်ဝယ်	...	၃၄
၅။	သစ္စာတော်ဦး	...	၄၈
၆။	မြန်မာ့တေးသံ	...	၅၄
၇။	မရေးခဲ့သောဝတ္ထု	...	၆၂
၈။	သစ္စာ	...	၆၉
၉။	စာရေးသူနှင့် ကိုစောညိန်း	...	၈၆
၁၀။	အနုပညာသည်၏ လမ်းဆုံး	...	၉၂
	ဤတစ်ယောက်၏ မမေ့တဲ့နိုင်	...	၉၇
	ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း	...	၁၀၈
	ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို	...	၁၁၁
	တေး၏ကြေးမုံ	...	၁၃၂
	ကိုစောညိန်းရေးစပ်ခဲ့သော သီချင်းများ	...	၁၄၄
	ချစ်ကန္တရ	...	၁၄၄
	ချစ်ခွန်းဆက်တေးလွှာ	...	၁၄၄
	ချစ်တိုင်းမညား	...	၁၄၅
	ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ	...	၁၄၅
	ငွေဝန်းသော်တာ	...	၁၄၆
	စာဆိုရှင်	...	၁၄၆
	စိန်	...	၁၄၇

ချစ်ထံကျောရင်

စံပယ်	... ၁၄၇
ဆောင်းညဉ့်	... ၁၄၈
ဆောင်းနတ်မယ်	... ၁၄၈
ဆောင်းလက်မွန်ဦး	... ၁၄၉
ဆည်းဆာ	... ၁၄၉
ဆည်းဆာသီရိ	... ၁၅၀
ထီးကျန်ဘဝ	... ၁၅၁
နွေနှောင်းဝသန်	... ၁၅၁
နွေဦး	... ၁၅၂
ပွင့်ဦး	... ၁၅၂
မပေဒါ	... ၁၅၃
မိုး	... ၁၅၃
မိုးသက်လေနှင့်	... ၁၅၄
မေတ္တာနှောင်ကြိုး	... ၁၅၄
မယ့်ကြမ္မာ	... ၁၅၅
မြနဒီ	... ၁၅၅
မြန်မာ့တေးသံ	... ၁၅၆
မှာလိုက်စမ်းပါရစေ	... ၁၅၆
ရတုဘုရင်	... ၁၅၇
ရွှင်ပြုံးချိုချို	... ၁၅၇
လွမ်းမလေ့	... ၁၅၈
လှိုင်းရေယာဉ်ဦး	... ၁၅၉
ဝသန်ခါဦး	... ၁၅၉
ဝိဇယ	... ၁၆၀
ဝဏ္ဏပဘာ	... ၁၆၁

မာဏိကာ

သပြေရွက်ရေ	...	၁၆၁
သစ္စာ	...	၁၆၂
သစ္စာတော်ဦး	...	၁၆၂
သည်ဆောင်းဟေမာန်	...	၁၆၃
သည်းကြွလှပြီ	...	၁၆၃
အရုဏ်	...	၁၆၄

ဝိတနက်သန် ကိုစောညွန့်
(၁၉၂၅ - ၁၉၅၂)

လှိုင်းရေယာဉ်ဦး

‘ကြမ်းတမ်းလှတဲ့ ဘဝခရီးကို ဖြတ်ကျော်ရင်းနဲ့ပဲ ငါဟာ ချမ်းမြေ့
ရိပ်ငြိမ်တဲ့ ကမ်းသာဆိပ်တစ်ခုကို ရောက်ခဲ့တယ်’

မြသွေးလို ကြည်လင်နေတဲ့ ‘ဂီတမြစ်နဒီ’ ရဲ့ ရေအပြင်ကို
စိတ်ကူးယဉ် ညင်းလေးပြည်နုကလေးတွေ ပတ်ဖျန်းလိုက်တိုင်း တလွန်
လွန်လူနေတဲ့ လှိုင်းချိပ် လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေ ထပြီး ကမ်းသာစပ်ကို
တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသောအသံနှင့် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်နေ ပုံကလေးတွေက
ဖြင့် သာယာလှချည်ရဲ့ကွယ်။

ဟောသည်က ငါ့လက်ထဲမှာတော့ကော နီနီ၊ ဝါဝါ၊ ပြာပြာ၊
ဖြူဖြူ ရောင်စုံတောက်ပနေတဲ့ စာပေပန်းပွင့်ကလေးတွေနဲ့ တစ်ပွေ့
တစ်ပိုက်ကြီးပါပဲ။

သည်ပန်းပွင့်ကလေးတွေကတော့ ဘဝကန္တာရရဲ့တောတောင်
ခရီးတစ်လျှောက်ကို ဖြတ်ကျော်ရင်း ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ကြိုးစားဆွတ်ခူး
ခဲ့မိလို့ ရလာတဲ့ ငါ့ကိုယ်ပိုင် ရတနာများပေါ့။ ငါဟာ ဂီတစီးရေ
အလျဉ်ရဲ့ တွန့်ယှက်ကွေ့လိမ်တဲ့ လှိုင်းရေအလျဉ်လေးတွေပေါ်မှာ
စာပေပန်းပွင့်များရဲ့ ကာရန် ပန်းချပ်လွှာနုကလေးတွေကို အရောင်
အသွေး အစပ်တည့်သလို တစ်ချပ်ချင်း တစ်လွှာချင်း ရွေးချယ်
ဖြုတ်ချွေပြီး မျှောချနေခဲ့မိတယ်။

အို ရောင်စုံ တောက်ပနေတဲ့ ပန်းချပ်လွှာကလေးတွေဟာ
တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဖောင်ဖွဲ့ပြီး တငြိမ်ငြိမ် လှုပ်ရှားနေတဲ့ လှိုင်းရေအလျဉ်
ပေါ်မှာ မျှောနေပုံကလေးတွေကို အာရုံဝင်စားရင်းနဲ့ပဲ ငါဟာဖြင့်

ဘယ်လောက်ကြာအောင် မိန်းမောတွေဝေနေမိခဲ့သလဲ မသိပါဘူး။
ငါ့ရဲ့ ပန်းလှနွမ်းနယ်လှတဲ့ အတိတ်ကိုတောင်မှ မေ့လှလှရှိခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ခုတော့ဖြင့် ရေပြင်မှာ ကြံကြံဖန်ဖန်လာပြီးထင်တဲ့
ဓူဝံကြည်ရောင်ရိပ်ဟာဖြင့် စာပေကဗျာ ပန်းချပ်လွှာများနဲ့ ထံကျာ
လှိုင်းအိကလေးတွေပေါ်မှသာ အာရုံဝင်စားနေမိတဲ့ ငါ့ရဲ့စိတ်ကို
ထွေပြားစေခဲ့ပါပေါ့ကွယ်။

ရွန်းဝင်းတောက်ပတဲ့ အရောင်နဲ့ တလက်လက်လင်းနေတဲ့
ကြယ်ရောင်ရိပ်ဟာလည်း ထံကျာလှိုင်းတွန့်လေးတွေထဲမှာတော့
ပျောက်ချည်ပေါ်ချည်နဲ့မို့ ပန်းချပ်လွှာနဲ့ လှိုင်းယဉ်သာများဆီက မျက်စိ
အာရုံကို လုံးလုံးရုပ်သိမ်းပြီး တကယ်အစစ် ကြယ်ဓူဝံကလေးရှိမယ်
ထင်တဲ့ မြောက်ဘက်မိုးစွန်းစက်ဝိုင်းစွန်းဆီကိုသာ ငေးမော့လို့ မျှော်
ကြည့်လိုက်ရရင်ဖြင့် တော်လေမလားလို့တောင် အောက်မေ့မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငါ သည်လိုမျှော်ကြည့်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်တည်း
လှိုင်းယဉ်သာပေါ်မှာ မျောပါနေတဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်ပန်းချပ်လွှာကလေး
တွေကို မျက်ခြည်အပြတ်ခံရတော့မှာပဲ။

ကိုစောညိန်းသည် သူ၏စာနုလွှာကို ဆက်၍မရေးနိုင်တော့ဘဲ
ဖောင်တိန်ကို ဘေးသို့ချကာ ငေးနေလေ၏။

အချိန်သည်ကား ညဉ့်တစ်နာရီကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ဘတ်စ်ကား၊ မြင်းလှည်းစသော ယာဉ်ရထားများနှင့် လူသံတို့ဖြင့်
ဆူညံရုပ်ထွေးခဲ့သော ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်မှာလည်း အိပ်ပျော်သွားသော
ကလေးဆိုးကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။

သူ၏စိတ်အာရုံမှာမူ ထိုကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်ကို ကျော်လွန်ကာ
ငယ်စဉ်က အဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်ပြောင်းတသ သတိရမိလေ၏။

သူ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည့် ဘဝခရီးကား ပင်ပန်းလှဘိသည်။

လှိုင်းရေယာဉ်ဦး

သူ၏မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးမောင်ကြီး ဒေါ်တင်တို့မှာ အထက်မြန်မာပြည် မြင်းခြံနယ် ရွာသာယာ၌ ဆီဆုံဖွင့်ကာ စီးပွားရေး ချောင်လည်ခဲ့ရာမှ ၁၂၈၆ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၈ရက်နေ့တွင်မူ သားဦးယောက်ျားဖြစ်သော သူ့အား မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ သားဦး ယောက်ျားလေးမွေးပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင်မူ ဆီဆုံကို မီးလောင်လေတော့ရာ သားအဖသုံးဦးမှာ ရွာသာယာတွင် မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ အောက်မြန်မာပြည်သို့ဆင်းခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့ ဘုရားလမ်း ယခင်က မြင်းပြိုင်ကွင်းဟောင်းအနီး၌နေရင်း ပြိုင်မြင်းများကို မွေးမြူနေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ရှေးကံအကျိုးဆက် နိမ့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဦးမောင်ကြီး ဒေါ်တင်တို့ကား ရန်ကုန်တွင် နေခဲ့ရသော်လည်း ပြန်လည်၍ စီးပွားတိုးတက်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ အခြေအနေမှာ လျော့ပါး၍သာ လာခဲ့လေတော့သည်။

သားဦးလေး ကိုစောညိန်းတစ်ယောက် ကျောင်းနေချိန်ရောက်လာသည်တွင်လည်း ကျောင်းကြီးများ၌ မထားနိုင်ရှာဘဲ ရန်ကုန်မြို့ ၂၁လမ်းတွင်ရှိ ဦးဘိုးအေးကျောင်း၌ တိုင်းရင်းဘာသာ စာပေကို သင်ကြားစေခဲ့ကြ၏။ ထိုကျောင်းက ခုနစ်တန်းအောင်ပြီးသည်တွင်မှ သရက်တော ဦးပရမကျောင်းတွင် ဆက်လက်၍ ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ ပညာရှာခဲ့စေလေသည်။

ကိုစောညိန်းကား ထိုစဉ်အခါကပင် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှစွာသော အနုပညာ သမုဒ္ဒရာကြီး၏ ကမ်းစပ်ဆီသို့ လှမ်းကပ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သူကား အချိန်အားရပါက တငေးငေး တငိုင်ငိုင်နေရာက စာသားမပီသသော တေးသွားများကို ညည်းညူရွက်ဆိုနေတတ်သည်လည်း ရှိ၏။ ဇာတ်ထဲက မင်းသားကြီးများဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကလေးတနွဲ့နွဲ့ မော့လျက်တစ်ချို့ ရယ်လျက်တစ်ဖုံ အမူအရာစုံစုံဖြင့် ဆိုကာ မြည်ကာ ဟန်ချီကာနေတတ်သည်လည်းရှိ၏။ ထိုမှ လေတေလေ တီးမှုတ်လိုသည့်စိတ် ပေါ်လာသည့်အခါ မိဘများကို အပူမရှာဘဲ သူ့ဘာသာသူ ကြိုးတပ်တူရိယာတစ်ခု ပြုလုပ်ကာ တီးခေါက်နေသောအခါ ဖခင်လုပ်သူက သူ့အား တယောပြားတစ်လက်ကို ရှာဖွေဝယ်ယူ၍ ပေးခဲ့လေသည်။

သူတို့နေရသည့်အိမ်မှာ ဂျူဘလီဟောနှင့်နီးလေရာ ဂျူဘလီဟောမှာ လည်း ထိုအခါက မကြာမကြာ ပွဲလမ်းသဘင်များ ဆင်ယင်ကျင်းပတတ် လေရာ ထိုပွဲသဘင်များဆီမှ ကြားရသော တေးဂီတသံများကို ကိုစောညိန်း ခများမှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်အသံဖြင့် မိသမ္မု နားလည်သမ္မု သီဆိုရင့်ကျူးခဲ့ရာ လေသည်။

သူကား ဂီတတွင်သာလျှင် ပါရမီရင့်သန်ခဲ့သည်သာမဟုတ်၊ စာပေနှင့် ပန်းချီတွင်လည်း ဖြစ်မြောက်အောင် ရေးဆွဲခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၈ခုနှစ်လောက်ဆီက မြို့မကျောင်းသား ကိုညီညီ (ယခု သမာဓိတိုက်အုပ်) က ကာတွန်းရုပ်စုံဟူသောအမည်ဖြင့် ကာတွန်း မဂ္ဂဇင်းတစ်ခု ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတွင်မူ ထိုရုပ်စုံတိုက်မှ ကာတွန်း ဝါသနာပါသူ ကျောင်းသားများအတွက် ‘အရုပ်ဆွဲနေသူ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ် ဖြင့် ကာတွန်းဆွဲပို့ကြပါရန် ကာတွန်းပြိုင်ပွဲ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ကြေညာခဲ့ လေရာ ကိုစောညိန်း၏ကာတွန်းမှာ ပထမဆုအဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံရလေ သည်။ ကိုစောညိန်း ဆွဲလိုက်သည့်ပုံကား ပန်းချီအရုပ်ကားကို ရေးဆွဲနေ သည့်ပုံမဟုတ်ဘဲ ကလေးမကလေးတစ်ယောက်က ကစားစရာအရုပ်တစ်ခု ကို ကြိုးဖြင့်ချည်၍ ဆွဲလာနေသောပုံဖြစ်လေသည်။

စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းလှသော အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ကျောင်း သားလေး ကိုစောညိန်းအား ကာတွန်းရုပ်စုံတိုက်သို့ခေါ်၍ ပထမဆုအဖြစ် ငွေကိုးကျပ် ချီးမြှင့်သောအခါ ကိုစောညိန်းက ‘ကျွန်တော် ဒီကာတွန်းပြိုင်ပွဲ ကို ဝင်တာဟာ ငွေလိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကာတွန်းဆွဲချင်လို့ ပန်းချီဆွဲ ချင်လို့ပါခင်ဗျ’ ဟု အရွယ်နှင့်မတန်သောစကားကို ဆိုလိုက်လေရာ ကာတွန်း ရုပ်စုံအယ်ဒီတာ ကိုညီညီမှာ လွန်စွာသဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားပြီး သူ့အား ကာတွန်းရုပ်စုံတွင် အပတ်စဉ် အခန်းတစ်ခန်းယူ၍ ဆွဲရန် တာဝန်ပေးအပ်လေ တော့သည်။

ထိုစဉ်က ကာတွန်းရုပ်စုံ၌ သူဆွဲရသောအခန်းကား ‘မောင်ကျဘမ်း’ ဖြစ်လေသည်။ သူ့၌ စာပေဗဟုသုတ ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ သူ့ကာတွန်း

လှိုင်းရေယာဉ်ဦး

ဇာတ်လိုက် မောင်ကျဘမ်းမှာလည်း ကြီးကျယ်လေးနက် သရော်တော်တော် စကားလုံများဖြင့် ကာတွန်းရုပ်စုံ လူထုအား ဖျော်ဖြေနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဆယ်တန်းအောင်၍ ကျောင်းမှထွက်သောအခါ၌ကား ကာတွန်းရုပ်စုံတွင် ကာတွန်းဆရာအဖြစ်ဖြင့်သာမက ကာတွန်းရုပ်စုံတိုက်၏ စာရေးအဖြစ်ဖြင့်ပါ ကိုညီညီ၊ ကိုဘုန်းကြွယ် (ကွယ်လွန်သူ မြို့မဘုန်းကြွယ်) တို့နှင့်အတူ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခိုက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တည်းဟူသော မုန်တိုင်းသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လေရာ ကိုစောညိန်း၏ဘဝခရီးမှာလည်း ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ကာ မှောင်အတိကျခဲ့ပြန်လေတော့သည်။

ကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီအတွင်း ကြည့်မြင်တိုင် ပိတောက်တန်းတွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရာမှ စစ်ဖြစ်သောအခါ ခရမ်းမြို့ဘက်ဆီသို့ ပြေးရှောင်ပုန်းခိုခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ပင် ခေတ်၏ပုတ်ခတ်ချက်ဖြင့် ကြုံခဲ့စေကာမူ သူကား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ သူ၏အနုပညာ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းကိုသာ ကြံစည်ကြိုးစားနေခဲ့သူပီပီ ရောက်ရာအရပ်တွင် တယောအပြားကို အဖော်ပြု၍ သူ၏ဘဝအား သက်သာရာရစေခဲ့လေသည်။

ဂျပန်ခေတ်အတွင်း၌လည်း သူကား သူ၏ဂီတဖြင့်သာ ပျော်ခဲ့လေသည်။ ခရမ်းတွင်နေရင်း တယောဖြင့်သာပျော်နေခိုက် ဂီတတွင် အကျွမ်းဝင်သူ မိတ်ဆွေအချို့၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့် ကိုစောညိန်းမှာ ဒေးဒရဲမြို့ဆီသို့ လိုက်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ကိုစောညိန်း ဒေးဒရဲသို့လိုက်သွားသည့် အချိန်အခါကား အခါကာလကောင်းမဟုတ်။ ဂျပန်များကို တော်လှန်ပုန်ကန်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်တို့ မြန်မာပြည်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ဝင်လာကြသည့်အချိန် နိုင်ငံရေး ပါတီရေးတို့ ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်နေချိန်ဖြစ်၏။

ကိုစောညိန်းကား ခေတ်ကိုဂရုထားသူမဟုတ်။ သူ့ဘဝ၌ သူဂရုထားသည့်အရာမှာ ဂီတသာလျှင်ဖြစ်လေရာ ဂီတအကျွမ်းဝင်သူများ၏ ဖိတ်ခေါ်

ချက်ကြောင့်သာ လိုက်ပါလာခြင်းသာဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုမြို့ပေါ်ရှိ နိုင်ငံရေး သမားများကမူ သူ့အား သင်္ကာမကင်းရှိကြပြီး နောက်ယောင်ခံနေကြရာမှ သူ၏ဘဝမှန် အနေမှန်ကို သိလာကြသောအခါ ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြလေ တော့သည်။ ဤတွင် ‘ရန်ကုန်ဘဆွေလေး’၊ ‘ဂီတလှလင်မောင်ကိုကို’ စသော ဂီတပညာရှင် ပန်းချီအနုပညာရှင်တို့နှင့် ပေါင်းမိကာ ‘စစ်ပြန်’ ဟူသော ပြဇာတ်တစ်ခု ဖန်တီးမိကြပြီး ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုစောညိန်းကား သူ့ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့တက်ကာ ဇာတ်ကောင် အဖြစ်ဖြင့်လည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ထိုပြဇာတ်အဖွဲ့ဖြင့်လိုက်ရင်း ကျန်းမာခြင်းချွတ်ယွင်းလာသဖြင့် မိဘများထံသို့ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

သူ့ကျန်းမာလာသောအခါ၌ ရန်ကုန်တွင် ကာတွန်းရုပ်စုံစာစောင် တစ်ဖန်ပြန်၍ ဖွင့်လှစ်နေပြီကို သိရသောအခါ ရန်ကုန်သို့တက်ခဲ့ပြီး ကိုညီညီ၊ ကိုဘုန်းကြွယ်တို့နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့နေရင်းက သူ့လေ့လာ ဆည်းပူးထားသော အဘိဓမ္မာတရား၊ လောကဓာတ်ပညာနှင့် ဂီတအနုပညာ တို့ကို ချစ်ရေးကြိုက်ရေးဖြင့် ရောမွှေခြယ်လှယ်ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့လေသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ‘မရုဏမောင်းသံ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ခေတ် ပြင်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

သို့သော် စာပေလောကဆိုသည်မှာလည်း ပန်းမွေ့ရာခင်းထားသကဲ့သို့ ဖြောင့်စင်းသာယာသောဒေသ မဟုတ်လေရာ ကိုစောညိန်းခမျာ မသေချာ မရေရာလှသော စာပေနယ်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခြင်းငှာ မဝံ့ရှာဘဲ ကာတွန်းရုပ်စုံတိုက်မှ တိုးခဲ့ဖွဲ့စည်းလိုက်သော သမာဓိသတင်းစာတိုက်တွင် ပင် စာရေးဘဝဖြင့် လခ မှန်မှန်ရသောအလုပ်ကို လုပ်၍ နေခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့လျှင် သူ့ဘဝသည် နိမ့်တိုမြင့်ချီ မညီညာ ပူကာတစ်လှည့် အေးတစ်လှည့်ဖြင့် ကြုံရစေကာမူ သူ့အား အစဉ်အပန်းဖြေလျက်ရှိသော အရိပ်ကောင်းတစ်ခု ရှိခဲ့၏။ ထိုအရိပ်ကား ‘ဂီတရိပ်သာ’ ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကိုစောညိန်းသည် သူ၏စာနုလွှာကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ဖတ်ကြည့်ပြန်လေ သည်။

လှိုင်းရေယာဉ်ဦး

ထို့နောက် ဘေးတွင်ရှိပတ္တလားကို ခေါက်ရင်း ထိုစာနုကို ဂီတအဖြစ် ဖန်တီးရန် အသံရှာလေတော့သည်။ သို့ဖြင့် သူ၏အသည်းနှလုံးမှ ပွင့်လှ လာသော သူ၏ဘဝတေးသံသည် တစ်လုံးစီတစ်လုံးစီ ပေါ်ထွက်လာရာမှ နောက်ဆုံးတွင် အသံလွင့်ဌာနမှတစ်ဆင့် တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့ သည်။

နိမ့်တံမြင့်ချို မြေမညီတဲ့လမ်း ကြမ်းပါဘိ ကန္တာမြိုင်လို ထိုဘဝတွက်တာ ပြင်းပြစွာသော ခရီး၌ ချွေးပြိုင်တွေ ဒီးဒီးမျှ စီးကျကာ ကြွေဖြာစေခဲ့ရာ ကုန်ခြေပန်းပါလို့ မလှမ်းချင် လှမ်းချင်မှာ ဖြာစိမ်းကြည်လင်တဲ့ လှိုင်းရေ ယာဉ်ဦးကိုဖန်ကာ ရပ်နားမှီခိုလော့ ဆီးယူကြို လက်ခံနေ တာ၊ ချမ်းမြေ့တည်ငြိမ်စွာ ကွေးဝိုက်ရေညို အဏ္ဏဝါ၊ သီတာမြစ်ဂီတ လျှင် မြစင်မြသား ပြယား နီလာ စိတ်ကူးယဉ်လေအေး ပက်ဖျန်း ဆောင်ယူသွေးတော့ လိမ်ခွေယှက်ကွေး တွန့်ရေပြင်လွှာ၊ လူးလွန်မြူး ခုန်ကာသာ လှိုင်းလိမ့်ကလေးတွေညီညာ မဟီမြေသောင်ခြေကမ်းကို ပန်းဝင်လုကာ သံသာမြည်ကြွေးရှာ။

သူ၏ဖြစ်စဉ်ကို ဖော်ကျူးရာဖြစ်သော ဤသီချင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် အသံလွင့်ဌာနမှ သီဆိုခဲ့၏။ သို့သော် ကြားရသူတို့မှာ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း နားမလည်ကြ၊ ‘ဂီတသမားတစ်ဦးသည် ဂီတဖြင့် သူ၏ဘဝအား မည်သို့ ဖြေသိမ့်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ဖြေသိမ့်ရင်း ကြမ်းတမ်းလှသော ဘဝခရီးကို လျှောက် ရှိလာခဲ့သည်မှာ ယခုအခါတွင်မှ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ ဟု တွေးမိကြောင်း’ စသည်ဖြင့် ရေးသားထားပါတကားဟု မည်သူမျှ မရိပ်စားမိကြ။

‘မဟီမြေ သောင်ခြေကမ်းကို၊ ပန်းဝင်လုကာ သံသာ မြည်ကြွေးရှာ’ မှန်ပါပေသည်၊ သူ့ဘဝကား ယခုမှ သူရည်မှန်းရာ ပန်းတိုင်အနီးသို့ ရောက်လုနီးနီး ရှိသေးသည်။

သူသည် သမာဓိ သတင်းစာတိုက်တွင် စာရေးအလုပ်ကို လုပ်ရင်း ဂီတပညာကိုလည်း တစ်ဖက်က လေ့လာဆည်းပူးလျက်သာ နေရင်းက

သူ၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်နှင့် နီးကပ်ရာ နီးကပ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

ဖြစ်ရပ်မှာ သူ့အလုပ်လုပ်နေသော သမာဓိတိုက်မှ တိုက်အုပ် ကိုညီညီ မှာ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်တို့ကို လေ့လာဝေဖန်နေခဲ့ရာမှ စာရေးဆရာသုခနှင့်အတူ ပြဇာတ်တစ်ခု တင်ပြကြရန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။ ထိုပြဇာတ်မှာ ‘တေးချိုချို’ ဖြစ်လေသည်။ ပြဇာတ်မှာ ဂီတ၏အစွမ်းသတ္တိ ထက်မြက်ပုံကို ဖော်ပြသည့် ဇာတ်ဖြစ်လေရာ ဇာတ်ကောင်တို့သည် ဂီတ၌ အကျွမ်းဝင်သူများဖြစ်ရန် လိုအပ်လာလေသည်။

ပြဇာတ်အစမှာ စစ်စခန်းတစ်ခု၌ ပိတောက်ပန်းများ ကြွေနေသည့် အခန်းမှ စလေသည်။ ထိုသို့ စစ်မြေစခန်း၌ ပိတောက်ပန်းများ ကြွေနေသည် တွင် စစ်သားတစ်ယောက်က မယ်ဒလင်ကိုတီးရင်း ‘ပိတောက်တွေ ရွှေရည် လူးကြမယ့်အခြေ ပုလဲငုံ စပယ်ဖြူ ဖူးခိုက်ဝေဝေ’ ဟူသော ပြည်လှဖေ သီဆိုသည့် နတ်သျှင်နောင်သီချင်းထဲမှ သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို သီဆိုရလေသည်။

ပြည်လှဖေ၏ နတ်သျှင်နောင်သီချင်းမှာ စစ်မဖြစ်မီက ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သော်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း မြန်မာတို့ စစ်စိတ် စစ်သွေးကြွနေ ကြသည့်အချိန်၌ အထူးကျော်ကြားထင်ရှားလာကာ လူကြိုက်များလှသဖြင့် လူတိုင်းလိုလို ရနေသော သီချင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဌာန်ကရိုဏ်းကျန အောင် စည်းနှင့်ဝါးနှင့် တူရိယာနှင့် ဂီတမြောက်အောင် ဆိုနိုင်သူကား ရှားလှပေသည်။

အထူးသဖြင့် ‘ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးကြမယ့် အခြေ ပုလဲငုံစပယ် ဖြူ ဖူးခိုက်ဝေဝေ’ ဟူသောအပိုဒ်မှာ သီချင်းရေးဆရာ မြို့မငြိမ်းက ‘မုံမပြေ’ အစချီသော ‘မိုင်’ထဲမှ ‘စိတ်သာပြေကြောင်း နွဲ့နှောင်းမှာ နိဗ္ဗူညောင်စောင်း ကံကောင်းပါ’ ဟူသော အပိုဒ်မှ တီးကွက်နှင့် တေးသွားကိုယူ၍ ကွန်ထား သဖြင့် ထိုသဘောကို မရိပ်စားမိသူများအဖို့ ပြောင်မြောက်အောင် သီဆိုနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှပေသည်။

လှိုင်းရေယာဉ်ဦး

ဆရာသုခက သူ၏ဇာတ်ကွက်ထဲတွင် အရေးကြီးလှသောဇာတ်ကောင် မဟုတ်သည့် စစ်သားလေးတစ်ဦးအား နတ်သျှင်နောင် သီချင်းထဲမှ ထိုအပိုဒ် ကိုသာ ဆိုစေချင်သည်။ ဆိုသည့်အခါတွင်လည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆိုသည် ကို အလိုမရှိ၊ ကျကျနန သဘောကို သက်ဝင်စွာ သီဆိုမည့်သူကိုသာ အလိုရှိခဲ့သည်။ ဆိုတတ်သူကား တော်တော်နှင့် မတွေ့နိုင်ခဲ့။

ဆရာသုခနှင့် ကိုညီညီတို့ ထိုအတွက် အခက်အခဲတွေ့ကာ ညည်းညူ နေကြသည်ကို ကိုစောညိန်း ကြားရသောအခါ ကိုညီညီအား ‘ကျွန်တော် ဆိုမယ်လေဗျာ’ ဟု ဆရာသုခမရှိခိုက်တွင် ပြောခဲ့လေသည်။

ကိုညီညီမှာ ကိုစောညိန်း တယောထိုးတတ်သည်ကို သိသော်လည်း သီချင်းဆိုတတ်သည်ကိုကား မသိခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုစောညိန်း သီချင်းဆို နေသည်ကို ကြားရသည့်အခါများတွင်လည်း

‘ဟေ့ကောင် တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်း သီချင်းဆိုတာက ချွဲလွန်းပါတယ်၊ မင်းအသံကို ငါမကြိုက်ပါဘူး’ ဟု ရင်းနှီးသူပီပီ ပြောင်ချော်ချော် ပြောခြင်းဖြင့် အဆိုရပ်စေခဲ့သောကြောင့် ကိုစောညိန်း သီချင်းဆိုသည်ကို အစမှ အဆုံးတိုင်အောင် မကြားခဲ့ရ။ သီချင်းဆိုလျှင်လည်း ကောင်းလိမ့် မည်ဟူ၍လည်း မထင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း သူကိုယ်တိုင် စီမံအုပ်ချုပ် ပြုလုပ်သော ‘တေးချိုချို’ ၌ ကိုစောညိန်းအား လုံးဝသတိမရခဲ့။ ယခုကဲ့သို့ ကိုစောညိန်းက ပြောလာသည်တွင်လည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ‘အေးလေ ညကျရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ကိုသုခအိမ်မှာ ဇာတ်တိုက်မယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုသုခကို ဆိုပြလေ၊ သူကြိုက်ရင်လဲ ဝင်ကပေါ့’ ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ဆရာသုခနှင့်တွေ့၍ နတ်သျှင်နောင် သီချင်းကို ဆိုပြလိုက်သောအခါ ကိုညီညီက ကြိုက်လှသည်ဟူ၍ မဖြစ်မိသော်လည်း ဆရာ သုခကမူ လွန်စွာ သဘောကျကာ ပြဇာတ်တွင်အသုံးချရန် ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ထိုပြဇာတ်၌ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကူညီကပြခြင်းအားဖြင့် သူ၏အနုပညာအစွမ်း ကို အသုံးချခဲ့လေသည်။

ထိုနှစ်က ကျင်းပသော ဂီတပြိုင်ပွဲ၌ သူသည် တယောဝင်ပြိုင်ရန် သူ၏မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာတစ်ဦးနှင့် ကြံစည်ခဲ့ရင်း သူတတ်ထားသော အသွားသည် အဆင့်အတန်းမီမီ အဆုံးဖြတ်ခံလိုသဖြင့် စောင်းဦးဘသန်းထံ သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဆရာဦးဘသန်းက ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်အတွက် ရောက်လာကြောင်း သိရသောအခါ တယောလက်သံကိုသာ ချီးမွမ်းပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်ကိစ္စကိုမူကား တိုက်တွန်းခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

‘ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြိုင်ပွဲဝင်လို့လဲ အကြောင်းမထူးပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဂီတဘက်မှာ တယောတီးတော်တဲ့အကြောင်း လူတကာသိဖို့ တခြားလူတွေနဲ့ ပြိုင်ပြဖို့လဲ မလိုပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ် ဂီတအနုပညာသမားတစ်ဦး ဖြစ်ဖို့သာ လိုတာပါပဲ’

သူသည် ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်အကြံအစည်ကို ဖျက်လိုက်သော်လည်း ဂီတ ဆည်းပူးမှုကိုကား လက်မလွှတ်ခဲ့။ တယောထိုးနေရာမှ ပတ္တလား တီးလို လာပြန်သဖြင့် ဝါးပတ္တလားတစ်လက် ဝယ်ယူကာ ကြည့်မြင်တိုင်တွင်ရှိ ‘ရွှေတိုင်အေး’ ထံတွင် ‘ထံတျာတေရှင်’ မှ အစချီ၍ သင်ရိုးအတိုင်း ပြန်၍ လေ့လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ‘ဆရာမြိုင်’ ထံတွင် သီချင်းကြီးများကို လေ့လာပြန်လေသည်။ ထိုမျှနှင့် အားမရသေးဘဲ၊ မြန်မာညွန့် ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်အောင်ကြည်တို့ထံ၌လည်း သီချင်းကြီးများကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့လေ သည်။

‘လှိုင်းရေယာဉ်ဦး’ ကို စပ်ဆိုခဲ့သည့်အချိန်ကား သူသည် ဂီတနက်သန် တူရိယာအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

သူကား ဤသို့လျှင် သူရည်မှန်းရာပန်းတိုင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ် လာအောင် ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်လေ၏။

အောင်မြင်ခြင်းအစ

ကဆုန်လဖြစ်လေသည်။

သင်္ကြန်မိုး ရွာခဲ့ပြီးသော်လည်း ထက်ကောင်းကင်မှာ မိုးရိပ်မိုးငွေ့များ ကင်းစင်၍ မသွားဘဲ မိုးသက်များပင် ဆင်လာကာ မုတ်သုံလေအေးများပင် သွေးလျက်ရှိလေသည်။

မိုးဦး တစ်ဖန်ပြန်၍ သစ်ချေပြီတကား။

ကိုစောညိန်းသည် ရပ်တည်ငြိမ်၍ မနေသော ရာသီစက်၏ လှည့်လည် ချက်ကြောင့် ဩကာသ လောကကြီး ပြောင်းလဲနေပုံကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရင်း သူ၏ရင်တွင်း၌ ကဗျာဉာဏ်သည် ကွန့်မြူးလာရာမှ ဂီတလှိုင်းများသည် လည်း လှုပ်ရှားထကြွ၍ လာလေတော့သည်။

မိုးဦးသစ်ခဲပြန်ပြီ၊ ပြာပြာဝေဆိုင်း အံ့ကာသာပဲ မှိုင်းတလဲ့လဲ့ သိုင်းဖွဲ့ရွှေပရွန် သည် ပြိုမလိုလိုနဲ့ တိမ်ညိုပြိုင်းပြိုင်း ဆိုင်းသွဲ့ဝေရီ မြစိမ်းစိုဖန်ဖန်ပြည်၊ စုံခြေနံ့သာမြိုင်မဟီ၊ မှုန်သီကီရင့် ပင်ယံကြွင်း ပန်တော်မီ၊ ပိတောက်ကျန်ညှာချီ ရာသီခါလင့် ပွင့်ဝါသင်းလို့ တဝင်း ဝင်းကြွေသက် တညှင်းညှင်းချွေရက် လွမ်းပိုအောင် တောင်ပြန်လေ သွေး စက်၍ အေးတော့သည်။

သူ၏ ကဗျာသည် ကောင်းကင်ကို ဖွဲ့ခဲ့ရာမှ တောတောင်ဘက်သို့ လှည့်သွားကာ ‘သူကလေးပန်ဆင်ရန်အတွက် အချိန်မီပွင့်ခဲ့ရာမှ လက်ကျန် ကျန်ရှိနေရှာသော ပိတောက်ပန်းခက်တို့အား မုတ်သုံလေအေးက ပွင့်ဖတ်ဝါ ကလေးများ တဝင်းဝင်း ကြွေကျအောင် ညှင်း၍ညှင်း၍ ချွေဟန်ကို ရေးစပ်မိ တော့လေသည်။ ထိုမှ ကောင်းကင်၏ ရှုခင်းကို ဖွဲ့ပြန်လေတော့သည်။

မာန်တင်း ဖန်ဆင်းဖွဲ့ကာ ဝဠာဘောင်စိုပြည် နဂိုနေတိမ်ပန်းချိပုံမခြား
ဂဠုန်နဂါး ပြေးလွှားဟန်သည် ဆေးစပ်မိလေပြီ မင်ခိုးလဲ့ရီ ခိုပြာ
နီလာ ညိုလွှာရင့်တဲ့ မကာရုံး တောင်တိမ်မြင့်က လွင့်ကာနေပြီ
အမျှန်မောင်က သည်းကျွမ်းလှအောင် ခင်းတော့သည်။

ဤသီချင်းပုဒ်၌ ‘ပုံမခြား ဂဠုန်နဂါး’ ဟူသော စာသားများကို ဖွဲ့ဆို
သည့် ‘စိန်ခြယ်ဖြာရောင်လင်း’ အစချီသော ကြိုးထဲမှ ကြားနေကျ စကားလုံး
များဖြစ်သော်လည်း ထိုစာပုဒ်ကို အကွက်ဆိုင်အောင် ယူသုံးထားပုံမှာ
နှစ်သက်ဖွယ်ရာဖြစ်လေသည်။ ‘ဆေးစပ်မိလေပြီ’ ဟူသောစကားလုံးကြောင့်
ကြားနေကျ စာသားမှာ ပိုမို၍ အသက်ဝင်သွားလေသည်။

ဗျူဟာဆင်ဖြန် စစ်အင်ကျင်းသည်၊ အာကာပြင်နဲ့ သေနင်္ဂါမည်၊
တိမ်လှိုင်း မှိန်မှိုင်း ဝိုင်းရံအံ့ချီ သနားညှာတာမဲ့ တရားမစာနာခဲ့
ပူအောင်ဖန်ပြီ မာန်မငြိုးပါနဲ့ အလိုလိုမအေး ရွှေရင်မှာဖို ငိုချင်ဆွေးပေါ့
ဝေးလေ ဖော်မဲ့ တစ်ကိုယ်ရေနှမ်းခဲ့ပြီ လွမ်းရဝသန်ရာသီ မိုးနတ်ဆွေရဲ့
ဒီမောင်ချစ်ရေးမည်။

ဝိပုလ္လာသဖောက်ပြန် ပြောင်းလွဲ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော ဩကာသ
လောကကြီး၏ လှုံ့ဆော်ချက်တွင် သူ့စိတ်၌ခံစားရပုံ ဖော်ကျူးလိုက်ပုံမှာ
လည်း နုနယ်လှပေသည်။ သိမ်မွေ့လှပေသည်။ ယဉ်ကျေးလှပေသည်။

ထိုသီချင်းမှာ သူရေးသားအသံသွင်းသော သီချင်းများထဲ၌ ပထမဆုံး
သီချင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုသီချင်းကို ကွယ်လွန်သူ စန္ဒယား ကိုလှသွင်
ခေါင်းဆောင်သော ဆန်းသစ်စတူရိယာအဖွဲ့ဖြင့် ကိုစောညိန်း၏တပည့် ကိုလှ
ထွန်းက သီဆိုအသံလွှင့်ခဲ့လေသည်။ သီချင်းအသံလွှင့်သည့်နေ့ကား ၁၉၅၀
ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၆ရက်နေ့ဖြစ်လေသည်။

ကိုလှသွင်မှာ စန္ဒယားအတီးကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ရုံမျှမက သူ့ကိုယ်တိုင်
လူကြိုက်များခဲ့သော ‘ဂုဏ်ရည်မတူ’ သီချင်းမှစ၍ သီချင်းများစွာ စပ်ခဲ့သူ
ဖြစ်ရာ ကိုစောညိန်း၏ သီချင်းမှာ မည်သို့သောအဆင့်အတန်း၌ ဝင်နေသည်

အောင်မြင်ခြင်းအစ

ကို သိသဖြင့် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပေါင်းပြီး သူ၏ ‘ဆန်းသစ်စအဖွဲ့’ အတွက် သီချင်းများကို စပ်ရန် တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။

သူကား သူ၏ဘဝအတွက် လွန်စွာအားတက်ခဲ့လေသည်။ ဒုတိယ သီချင်းအဖြစ် ‘ငွေဝန်းသော်တာ’ ဟူသော သီချင်းထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ထိုသီချင်းမှာ လမင်းကိုကြည့်ကာ ရပ်ဝေးရှိချစ်သူကို တမ်းတသော သီချင်း ဖြစ်လေသည်။ လမင်းကို တိုင်တည်သော သီချင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမင်းသည် တိမ်ညိုအောက်၌ ပျောက်ကွယ်လုလု ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ရ သောအခါ ‘ခင်ဗျားမှာ ကြယ်တာရာ အခြွေအရံတွေရှိနေပါလျက်နဲ့ အဖော်စုံ သားနဲ့တောင်မှ ဘာကြောင့်ခုလို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ ပုန်းကွယ်နေရပါလိမ့်၊ ကျုပ်လိုများ တစ်ကိုယ်တည်းဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဟိုမိုးကောင်းကင်ပေါ်က ပြုတ်ကြွေကျများ ကျနေမှာလား’ ဟူ၍ လမင်းကို ပင် မေးမြန်းပြောဆိုဟန် ပြုခဲ့လေသည်။

ထိုမှ သူ၏အဝေးရောက်ချစ်သူအား ‘လမင်းကိုကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ဒီလမင်းကြီးကို တိမ်မည်းတိမ်လိပ်တွေ အုပ်သွားပြီလားဆိုမှဖြင့် လမင်း ကြီး ကြည်ကြည်လင်လင် မသာတော့ဘဲ မောင့်အသည်းနှလုံးများကို ညှိုး ငယ်ကြေကွဲနေပါပကော’ ဟူ၍ တမ်းတပြန်လေသည်။

ထိုသီချင်းကား ပတ်ပျိုးဆန်နေ၏။ စကားလုံးများမှာ ယုန်ငွေလ၊ ပုဏ္ဏား၊ စန္ဒ၊ သော်တာစသည့် သမားရိုးကျစကားလုံးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ အဆိုရခက်လှသဖြင့် ဆိုနိုင်သည့်သူကို မတွေ့ခဲ့။ သူ၏တပည့် ကိုလှထွန်းမှာ အသံကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း ထိုသီချင်းကို ဆိုရန် စိတ်မပါခဲ့။ သူ့သီချင်း မှာ ဆိုမည့်သူမရှိ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆိုရန်မှာလည်း သူ့အသံကို စိတ်မချနိုင်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆိုမည့်သူမရှိသဖြင့် သူ့ဘာသာသူ ဆိုခဲ့ရလေသည်။

သို့နှင့်ပင် နေ့တို့သည် တရွေ့ရွေ့ပြောင်းကာ ဆောင်းဦးသို့ရောက်ခဲ့ပြန် လေသည်။

ဤတွင် ‘ဆောင်းနတ်မယ်’ သည် မြောက်အရပ်ဆီမှလာကာ ငွေ ရောင်ခြုံလွှာ ခြုံထားရင်း နှင်းပွင့်များကိုချွေကာ စာဆိုအား ကျီစားကလူ မြူလေတော့သည်။

သို့သော် စာဆိုကား ဆောင်းနတ်မယ်လေးနှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိလှ သေးပေရာ ဆောင်းနတ်မယ်ကလေး၏ ထွေးပိုက်ယုယမှုတွင် ခိုက်ခိုက်တုန် အောင် ချမ်းနေသည်မှာ အသက်ရှူများပင် မှားခဲ့တော့သည်။ စာဆိုမှာ အိပ်ရာသဏ္ဍာတွင် မပျော်နိုင်တော့ဘဲ ‘အချစ်စမ်းနေတာများလား ဆောင်းနတ် မယ်လေးရယ် အဖော်ကင်းလှတဲ့ မောင့်ဘဝကို သနားပါဦးတော့’ ဟူ၍ တောင်းပန်ရသည်အထိ ကြုံရလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ကား စာဆိုမှာ ဆောင်းနတ်မယ်၏ရင်ခွင်မှ ကယ်တင်ပါ မည့်အကြောင်း ချစ်သူလေးအား တောင်းပန်ရပြန်သည်။ သို့သော် ဖူးစာနတ် များ၏ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပစ်ထားမှုကြောင့် စာဆိုခမျာတွင် ကယ်တင်မည့် အဆွေကိုကား မမြင်ခဲ့။ သို့ဖြစ်လေရာ သူ့အဖို့ ခွာညှိသင်းသည့် ဤဆောင်း တွင်း၏ နှင်းငွေ့များ မပြယ်ခင်အတွင်းဝယ် ချစ်သူ၏ ရင်ငွေ့ကို ခိုလှုံရန် ခဲယဉ်းပါသေးသည်ဟူ၍ကား စာဆိုသည် ကောင်းစွာနားလည်နေရှာသည်။

ကိုစောညိန်းသည် ထိုအဖြစ်အား ‘ဆောင်းနတ်မယ်’ ဟူသော သီချင်း ဖြင့် ဖော်ပြပြန်လေတော့သည်။ ထိုသီချင်းမှာ မိတ်ဆက်ပွဲ လက်ဖက်ရည်ပွဲ တွေ များလှသော တက္ကသိုလ်၏ ဆောင်းရာသီနှင့် ဟပ်မိကာ ထိုပွဲသဘင် များ စွဲလမ်းစရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

(ဆောင်းနတ်မယ်လှ မြောက်ဆီကသာ ကင်းစလေဦးမြူးကာ ကကာ ခြုံလွှာ ငွေနှင်းပွင့်ကို လွင့်ကာလွင့်ကာခြွေလို့ တစ်ကိုယ်ရေ ပင်ပန်း မောင့်ကိုပက်ဖျန်း ကျီစယ်ကြမ်းလှတယ်၊ အကျွမ်းမဝင်ခင်မို့ ဆောင်းဘုရင်မလေးရဲ့ ထွေးပိုက်တဲ့ရင်ခွင်လယ်ဝယ် တုန်ကာနွမ်း ပန်းလှလှခက်ပြီနော်ကွယ်၊ အသက်ရှူများအောင် ကစားကာမြူ တယ်၊ ပျော်နိုင်ပဲငယ် စက်လဲဆောင် ကြာယံလယ် ဆောင်းဦးပျိုသစ် မူရာစုံကြွယ် အချစ်စမ်းတာလား သနားစေချင်လှတယ်)၂

(မျှော်ကာမှန်းရတယ်၊ ချမ်းမြမြ တုန်သူကိုကွယ်။ ဆောင်းနတ်မယ် ရင်ခွင်မှာသာ ကယ်တင်လာ စေချင်ပါတယ်၊ ဖော်ကွာဝေးလေသူမယ် ကူညီမယ့်ဆွေ မမြင်ချေသေးတော့တယ်။ ဖူးစာပိုင်နတ်များ ပစ်ထားကာ

အောင်မြင်ခြင်းအစ

သွေးဖည် ရှောင်ဖယ်၊ ဘယ်မာန်ငြိုးလေတယ် ငြိုးရက်တော်မူနိုင်ပါပေ
ကွယ်၊ ခွာပြာညိုသင်းတဲ့ သည်ဆောင်းတွင်းရဲ့ နှင်းလျှံမပြယ်ခင်ဝယ်
ရွှေရင်အံ့ငွေ့ကို ကြုံတွေ့ဖွယ် အချစ်ကံဖန်ခဲ့တယ်)၂

ဤသီချင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဒဂုန်တာရာက ကိုစောညိန်းအား ချီးမွမ်းကာ
အားပေးစကားပြောလေသည်။ မင်းရှင်ကဆိုလျှင် ချက်ချင်း စန္ဒရားဖြင့်
သီချင်းတက်လေတော့သည်။ ထိုအတွင်း စာရေးဆရာအသင်းမှ နှစ်စဉ်ကျင်းပ
မြဲဖြစ်သော စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ်၌ နတ်သျှင်နောင်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို
ခင်းကျင်းပြသရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေရာ ထိုပြဇာတ်အတွက် သီချင်းများကို
သီချင်းရေးဆရာတို့အား ကူညီရေးသားရန် တောင်းပန်ခဲ့ရလေသည်။ ကိုစော
ညိန်းကိုလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်စပ်ပါရန် တောင်းပန်ရလေသည်။

ကိုစောညိန်းကား ပြဇာတ်အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသာ အချိန်မီ
စပ်ဆိုနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ့သီချင်းကို ဆိုမည့်သူမှာ ‘သုခ’ ဟု သိရသောအခါ
လွန်စွာကျေနပ်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်က ဆရာသုခမှာ ‘သားတို့ရုပ်ရည်’
ဟူသော ပြဇာတ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ကိုစောညိန်းသည် ဆရာ
သုခရှိရာ ဇာတ်ရုံသို့လိုက်၍ သီချင်းတိုက်ပေးခဲ့လေသည်။

နတ်သျှင်နောင်ပြဇာတ်ကို ရုံတင်သောအခါ သူ၏သီချင်းမှာ ပရိသတ်
တို့နားထဲ၌ စွဲကျန်ရစ်စေသော သီချင်းများအနက် တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေလေတော့
သည်။ သီဆိုသည့် ဆရာသုခကလည်း သဘောတရားကို သက်ဝင်ပိုင်နိုင်လှ
ကာ ရေးစပ်သူ၏စကားလုံးနှင့် ဂီတအသံ အထားအသိုလိမ္မာမှုများကြောင့်
ထိုသီချင်း ရေဒီယိုမှ မကြာမကြာ အသံ လွှင့်ခဲ့ရ၏

ထို့နောက် ဇာတ်လိုက်မင်းသား မျိုးချစ်အား သီဆိုစေကာ ဓာတ်ပြား
ပင် သွင်းခဲ့ရလေသည်။

သီချင်းကား ‘နွေနှောင်းဝသန်’ ဖြစ်ပေသည်။

ဤသီချင်းကျမှ သူ၏အောင်မြင်ခြင်း စခဲ့ပေသည်။ သူ၏ ကျော်ကြား
ခြင်းမှာ အစပြုလာလေတော့သည်။

ပွင့်ဦး

ပွင့်ဦးကား သူ၏ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သည်ဟု သူကိုယ်တိုင် ထိုသီချင်း ရေးစပ်သည့်ညက (စာရေးသူ) ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့လေသည်။

‘ဝတ္ထုအဖြစ်နဲ့ ရေးလိုက်စမ်းပါဗျာ’ ဟူ၍လည်း ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်က ‘ခင်ဗျားနာမည်ရင်းနဲ့ ရေးလိုက်ရမလား’ ဟု မေးသောအခါတွင် မူ ‘မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ’ ဟု တားပြီး ဇာတ်လိုက်မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့၏ အမည်ကို သူကပင် ပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ‘ပွင့်ဦး’ အမည်နှင့်ပင် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ ရေးခဲ့လေ သည်။

ကျောင်းနေဖက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တစ်ဖက်သတ် စွဲ လမ်းခဲ့ရင်း လူချင်းကွေကွင်းသွားခဲ့ရ၏။ ထိုအတွက် မိန်းကလေးမှာ အိမ် ထောင်ကျသွားပြီဟု ကြားရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်လျှော့ကာ သူ၏အဆွေတို့ ကို လွမ်းတေးဖြင့်ကု၍ မေ့ပျောက်ခဲ့သည်တွင်မှ နောက်တစ်ဖန် ပြန်တွေ့ရပြန် သည့် အချိန်အခါ၌ မိန်းကလေးအိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုခြင်းမှာ မမှန်သတင်း ဖြစ်နေကာ မိန်းကလေးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြင့် သူ့အား မျှော်လင့်နေဟန် ရှိသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်ကမူ မချစ်နိုင်တော့ရှာ။ မိန်းကလေးအား သူငယ် ချင်းကဲ့သို့ မောင်နှမကဲ့သို့မှတစ်ပါး မချစ်နိုင်တော့ပေ။ ယခင်ကကဲ့သို့ ချစ်ချင်ပါလျက် မချစ်နိုင်တော့ပေ။

အဖြေကိုရှာ၏။

အဖြေကား အဘိဓမ္မာတရား၌သာ ရှိ၏။ ‘သန္တတိ’ ဟူသော စကား က သူ၏အဖြစ်ကို ဖြေပြ၏။

ပွင့်ဦး

ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တတ်ပုံ ကို သန္တတိဟူသောစကားဖြင့် သဘောပေါက်နိုင်၏။

သူကား လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်သား ကိုစောညိန်း မဟုတ်တော့ပါ တကား။ ဆယ့်ငါးနှစ်သား ကိုစောညိန်း၏ ဘဝသည် ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ချေပြီ။ ကိုစောညိန်းကား အသစ်အသစ်သော ရုပ်နာမ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားအပ်သော ကိုစောညိန်းပေတည်း။ ရိုးရိုးမျက်စိဖြင့်ကြည့်လျှင်သာ သူ၏ ပြောင်းလဲမှုများ ကို မတွေ့နိုင်သော်လည်း ပညာမျက်စိ တရားမျက်စိဖြင့် ကြည့်ပါက မျက်စိ တစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြစ်ရာမှ ပျက်၍ ပျက်၍ သွားသော သူ၏ ရုပ်နာမ်တို့ကို မြင်နိုင်ပေသည်။

ကိုစောညိန်းကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဤသဘောတရားကို ပေါက်သွားတော့ မှ သူ၏ အဖြစ်ဆန်းအတွက် ဖြေကွက်တွေ့လေတော့သည်။ သူ့ ရင်တွင်း၌ ခံစားရသော ဝေဒနာကိုကား ‘ပွင့်ဦး’ ဟူသော သီချင်းဖြင့် ဖော်ခဲ့သည်သာ မက (စာရေးသူ) ကျွန်တော့်ကိုပင် ဝတ္ထုရေးပါရန် တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။ ထိုဝတ္ထုကား ‘တကယ်ဖြစ်နိုင်သည်’ ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟူ၍ အငြင်းပွားစရာပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

‘ပွင့်ဦး’ ဝတ္ထုထွက်ပြီးသောအခါ ကိုစောညိန်းထံသို့ ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ၏မောင်ငယ်လေးနှင့်အတူ ရောက်လာလေတော့သည်။

အမျိုးသမီးက သူ့အား ရှေ့ဟောင်းနှောင်းဖြစ် ကျောင်းနေစဉ်က အဖြစ်များကို ပြောပြလေသည်။ သူကလည်း အမျိုးသမီးမေးသမျှ အဖြေပေး ခဲ့ရလေသည်။

‘ဒါထက် ကိုယ်နဲ့ ကိုစောညိန်းနဲ့ ကွဲခဲ့ကြတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီနော်’
‘ကြာတာပေါ့၊ ဆယ့်သုံးနှစ်နဲ့ လေးလထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ’

သူ၏အဖြေစကားတွင် မိန်းကလေးမှာ အသက်ရှုများပင် မှားသွား လေသည်။ ကိုစောညိန်းမှာလည်း ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာလေသည်။ ကြွေကျခြောက်နွမ်းခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ၏ ‘ချစ်ပန်းပွင့်ဦး’ ကို တစ်ဖန် ပြန်၍

လန်းလာစေရန် ကြိုးစားရှာသည်။ သူ၏မျက်စိအောက်တွင် ရောက်၍နေသော သူချစ်ခဲ့ရသူကလေးအား တစ်ဖန်ပြန်၍ ချစ်ချင်လာ၏။ သို့သော် သို့သော် နည်းနည်းကလေးမှ ချစ်၍မရနိုင်တော့ပါတကား။

ထိုနေ့က မိန်းကလေးက လိုက်ပို့ခိုင်းသည့်နေရာတို့ကို လိုက်ပို့ခဲ့သော် လည်း ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ခဲ့။ ထိုမျှသော ဆယ်သုံးနှစ်အတွင်း ၌ သင်းကလေးအား မမေ့ မေ့အောင် ကြိုးစားခဲ့ရ၏။ သင်းကလေးကို သတိရ၍ လွမ်းစပြာလေသမျှ ဂီတဆေးကို သောက်သုံးဖျော်ဖြေခဲ့ရ၏။ သူ၏ဘဝကား ဂီတအနုပညာတွင် နစ်မြုပ်ခဲ့ရ၏။ အကြိမ်ကြိမ် လောင်မြိုက် ဖုတ်ကြည်းခဲ့သဖြင့် ကျွမ်းကျွမ်း ခြောက်သယောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည့် သူ့ချစ်ပန်းဦး မှာ ပြန်လည်၍ ပွင့်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့။ ‘အချစ်သက်တမ်းကား ပန်း တစ်ပွင့်၏ သက်တမ်းလောက်သာ ကြာသည်သာ’ ဟူသော ‘အယ်ဇယ် မန်သီ’ ၏ စကားကား မှန်လေစွ။

သူကား ပိတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော တံခါးပေါက်ကလေးအား နောက်ပြန် ကြည့်ကာ တစ်မိမိမဆွေးအား၊ တစ်မိမိမဆွေးအား၊ သူ့အား ချစ် ဝေဒနာမှ ကယ်တင်ရာ ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်သော ဂီတအနုပညာကိုသာ ပြုစု ဆည်းပူးနေမိပြန်လေသည်။ ဂီတအနုပညာကို ကြံစည် ကြိုးစားလေလေ၊ နက်နဲခက်ခဲသော အဆစ်အပိုင်းရောက်၍ ထိုအဆစ်အပိုင်း၏ အရသာကို ခံစားရလေလေ ဂီတကို ပိုမိုချစ်မြတ်နိုးလာလေလေ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါက သူသည် ဂီတ အနုပညာ ဟူသောအမည်ဖြင့် ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့လေသည်။ ထိုဆောင်းပါးသည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ပြုခဲ့ဟန် မတူချေ။ သူ၏ဆောင်းပါးတွင် အနုပညာမြောက် ဂီတအကြောင်းကို ရှင်း လင်းရေးသားထားလေသည်။

ဂီတဆိုသည်မှာ အတီးအမှုတ်ပညာဟူသော သာမန်အားဖြင့် လူတိုင်း နားလည်ထားကြလေသည်။

သို့ရာတွင် အနုပညာမြောက်သော ဂီတပညာတွင်ကား အတီး၊ အမှုတ်၊ အဆို တို့သာလျှင်မဟုတ်ဘဲ စာပေ လူ့သမိုင်း၊ စိတ်ပညာ၊ တရားသဘော

စသည်တို့ပါ အကျုံးဝင်နေသည်ကို သဘောပေါက်သူကား ရှားပါးလှပေသည်။

ဂီတ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်သည် ဂီတအနုပညာ၌ ထိုသဘောများ သက်ဝင် ဆက်စပ်နေသည်ကို ဝိဇ္ဇာနည်းကျကျ လေ့လာနားလည်ထားဖို့ လိုအပ်လေသည်။

ယခုအခါတွင် မြန်မာပြည်၌ ဂီတပညာကို သင်ကြားရာ၌ လွန်စွာ စနစ်ပျက်ပြားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ‘ဂီတပညာ သင်ပေးပါ’ ဟု တောင်းခံပါက များစွာသော ဂီတဆရာသည် ထိုတပည့်အား သီချင်းများကိုသာ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆက်၍ သင်ပေးလေ့ရှိကြ၏။ သီချင်းပုဒ်ရေ အတော်အတန် တီးမှုတ်သီဆိုနိုင်သောအခါ ထိုတပည့်ဖြစ်သူအား ဂီတပညာတတ်ပြီဟူသော စာရင်းသွင်းထားလိုက်၏။

ထိုသူမှာ ဤကား ထူးခြားနား၊ ဤကား ဟောဝန်စုံမြိုင် အစရှိသည်ဖြင့် ဆရာက လက်ထပ်သင်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း တီးမှုတ်သီဆိုနေရရှာပြီး မိမိဘာသာမိမိ ဘာကြောင့် ဘာတွေလုပ်နေရသည်ကို မသိရှာဘဲ နေလေသည်။

ထို့ပြင် ဂီတပညာကို တန်ဖိုးဖြတ်ရာ၌ သူရသောသီချင်းပုဒ်ရေကို တွက်၍ တန်ဖိုးဖြတ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရပြန်သေးသည်။

သူတစ်ပါး အဆင်သင့်ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်သော သီချင်းများနှင့် ကာလပေါ် သီချင်းများကို ပုဒ်ရေများစွာ တီးတတ် ဆိုတတ်ကာမျှဖြင့် ဂီတအနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဟူ၍ မခေါ်နိုင်ပေ။ ထိုသူမှာ ဂီတအတီးအမှုတ်သမား၊ အဆိုသမားမျှသာ ခေါ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဂီတအနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ရန်မှာ ထိုထိုသောသီချင်းများသည် အဘယ်ကြောင့်ကောင်းသည်။ ဘယ်နေရာ၌ ညံ့သည်။ ဤနေရာ၌ ဘာကြောင့် ဤသို့တီး၍ ထိုနေရာတွင်မူ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဆိုရသည် စသည့်သဘောတရားအရင်းအမြစ်ကို နားလည်ထားရပေမည်။ ထိုနားလည်မှုကို အခြေခံပြု၍ မိမိခံစားတွေ့ရှိချက် အသစ်အဆန်းများကို မိမိတတ်ထား

သော ဂီတဖြင့် ပေါ်လွင်ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိရမည်။ မိမိ၏သီချင်းဂီတကို ကြားရသူတိုင်း မိမိနှင့်ထပ်တူ ခံစားနိုင်သည့် ဂီတကို ဖန်တီးနိုင်ရမည်။ သို့မှ ဂီတအနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ မိမိဘာသာ သီချင်းဂီတကို ဖန်တီးသောအခါ စာပေမှာ အကျွမ်းဝင်၍ လာလေသည်။ အရေးကြီး၍ လာပြန်လေသည်။ စာသားမှာ ကာရန်မိရုံ သီချင်းဖြစ်ရုံနှင့် အရာမရောက်ပေ။ ခေတ်၏သဘော လူ့သမိုင်းနှင့်လျော်ညီသော အမျိုးသားမှုကို ပေါ်လွင်ရန်လည်း လိုအပ်လာ၏။ စိတ်ပညာကိုလည်း ဖယ်၍ မရ၊ တရားသဘောကိုလည်း ပစ်၍ မဖြစ်။

ကိုစောညိန်းသည် စာပေနှင့် တေးသွားသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မည်ရွေ့မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်းကို သဘောပေါက်ထားသူဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဝါဒမှာ စာသားသည် ပထမ၊ တေးသွားသည် ဒုတိယ၊ အဖွဲ့သည် တတိယ ဟု ဆိုလေသည်။

ရှိပြီးသား တေးသွားတွင် စာသားထည့်ခြင်းသည် လုံးဝနည်းလမ်းမမှန်ဟု ဆိုလေသည်။ တစ်ခါက သူ့မိတ်ဆွေ စာသမားတစ်ယောက် ယခုကာလပေါ်သီချင်းများတွင် စာသားလွန်စွာညွှဲကြောင်း ပြောကာ ကိုစောညိန်းအား တေးသွားသက်သက်ကိုသာ ရှာစေပြီး သူက လျော်ကန်ကောင်းမွန်သော စာသားကို ထည့်မည်ဟု ပြောလေသည်။

ဤတွင် ကိုစောညိန်းက သူ သဘောပေါက်ထားပုံ လက်တွေ့ပြလိုသဖြင့် သူ့အနီးရှိ ပတ္တလားမှ သံမှန်အလုံးကို တီးပေးရင်း ထိုသူအံ့ဩစေမည့် စကားတစ်လုံးကို အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုသူကလည်း ကိုစောညိန်း မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင်

‘ဟင် ဟုတ်လား ကျွန်တော်ဖြင့် မသိပေါင်ဗျာ’ ဟု ပြန်ပြောလေရာ ထိုစကား၌ ‘ဟင်’ ဟူသော စကားလုံးမှာ ပတ္တလား၏ ခြောက်ပေါက်သံနှင့် ကိုက်ညီနေပြီး ‘ဗျာ’ ဟူသော အသံမှာ နှစ်ပေါက်တွင် ကျနေလေသည်။

‘အလကား ပြောတာပါဗျ။ ခင်ဗျားကို ကျေနပ်အောင် လက်တွေ့ရှင်းပြမလို့ တမင်တကာ လုပ်ဇာတ်ခင်းရတာဗျ။ ဒီလိုဒီလို အခု ခင်ဗျားက

ဂီတပညာ အတီးအမှုတ်ပညာကို မတတ်တဲ့လူဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် လက်ဦးက ပတ္တလားမှာ အသံစမ်းနေတဲ့ သံမှန် (တျာသံ) ဟာ ခင်ဗျားရဲ့နားထဲမှာ ဖျောက်မရအောင် စွဲနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား အံ့ဩစေတဲ့ စကားကို ပြောလိုက်တော့ ‘ဟင်’ ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အံ့ဩခြင်းစိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပြတဲ့ အာမေဓိတ်စကားသံဟာ ခြောက်ပေါက် (တေ) အလုံးမှာ လာပြီး အလိုလိုကိုက်ညီနေတယ်။ အဲဒီ (တေ) လုံးကစချီပြောတဲ့ စကားသံဟာ သူ့သဘာဝအတိုင်း (တေ) ရဲ့အဖက်ဖြစ်တဲ့ နှစ်ပေါက်သံမှာ ‘ဗျာ’ ဆိုတဲ့ ညည်းသံက သွားပြီးကျနေတယ်။ နောက်ပြီး ‘ကျွန်တော်ဖြင့် မသိပါဘူးဗျာ’ ဆိုတဲ့ စကားသံဟာလည်း နှစ်ပေါက်သံမှာ ဆုံးထားတဲ့အတွက် ညည်းညည်းညူညူ ရေရွတ်လုမျှ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာကို ဖော်ပြနေတယ်’

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော်နားလည်ထားတာက အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အသံတွေမှာ သူ့ပင်ကို ဂီတအသံတွေသာ ဝင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှာဖွေလေ့လာဖို့က ဘယ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဘယ်စကားလုံး ဘယ်အသံမှာ ဝင်နေတယ်၊ ဒီစာလုံးအတွက် ဒီအသံသွင်းမှ ဒီစာလုံးရဲ့ သဘောတရားနဲ့ တကွ ဆိုလိုရင်းကို ပေါ်လွင်စေမယ့်အသံကို ကြားကြရမယ်။ ခုနက ခင်ဗျား ပြောလိုက်တဲ့ ‘ဟင်’ ဆိုတဲ့ အာမေဓိတ်ဟာ စာလုံးချည်းအားဖြင့်ဆိုရင် ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩလို့ ထွက်လာတဲ့အသံမို့ ခြောက်ပေါက် (တေ) သံမှာ ဝင်နေတယ်။ ဒီတော့ ‘ဟင်’ ဆိုတဲ့စကားလုံးကို အံ့ဩတဲ့နေရာမှာ ပြချင်တဲ့အခါမှာ တေသံ ခြောက်ပေါက်ကို တင်ပြခြင်းအားဖြင့် အံ့ဩခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပေါ်လွင်စေရမယ်။ အဲဒီ ‘ဟင်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ခြောက်ပေါက် (တေ) သံမှာမဆိုဘဲ သံမှန်မှာချပြီး ဆိုကြည့်စမ်း၊ ခုနကလို အံ့ဩတဲ့သဘော ပေါ်သေးရဲ့လား၊ မပေါ်တော့ဘူး။ ‘ဟင်အင်း’ ဆိုတဲ့ စကားကို ဆိုကြည့်စမ်းပါဦး။ အဲဒီဟင်အင်းဆိုတဲ့စကားမှာ ‘ဟင်’ သံဟာ သံမှန် ဝင်မနေဘူးလား၊ ခုနက ‘ဟင်’ နဲ့လည်း မတူတော့ဘဲ ဒီ

ဟင်သံက (ကျာသံ) သံမှန်မှာကျနေပြီး ဒီတော့ ‘ဟင်’ ဆိုတဲ့ စာလုံးချင်း မတူပေမယ့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုချင်း မတူတဲ့အတွက် ထွက်လာတဲ့ အသံချင်း မတူတော့ဘူး။ ဒီတော့ ဒီစာသားတွေကိုကြည့် ဘယ်လိုစိတ်လှုပ်ရှား ခံစားမှု နဲ့ ရေးထားတာလဲဆိုတာ စဉ်းစား၊ ဒီစာလုံးဟာဖြင့် ဘယ်အသံထွက်သင့် တယ်ဆိုတာတွက်ပြီး အသံကိုထည့်မှ သီချင်းကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်မယ်’

သူကား ဤသဘောအတိုင်း သူ၏သီချင်းများကို ရေးခဲ့လေသည်။ အချို့သီချင်းများ၌ စိတ်၏လှုပ်ရှားမှုကိုသာ ဖော်ပြနိုင်ရုံတွင်မက ရုပ်ဝတ္ထုများ ၏ လှုပ်ရှားမှုကိုပင် ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြနိုင်ခဲ့လေသည်။

နတ်သျှင်နောင်ပြဇာတ်တွင် သူရေးခဲ့သည့် ‘နွေနှောင်းဝသန်’ သီချင်း ထဲမှ ‘သန္တာလို မြတ်ညိုနှောကာ ကြွေလျှောကုန်လု’ ဆိုသော စာပုဒ်ကို အသံသွင်းရာ၌ သစ်ရွက်ကလေးများ ကြွေဟန်ကို စာသားထက် အသံကို အသားပေး၍ ဖော်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာ၌ ဂီတအသံသည် အောက်သို့ကျ လိုက် အထက်သို့တက်လိုက် ထို့ထက်ပို၍ ကျသွားလိုက် ပို၍တက်လာ လိုက် ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ကျသွားခြင်းဖြင့် သစ်ရွက်များ ကြွေကျ ဟန်ကို ပေါ်လွင်အောင် အသံသွင်းခဲ့လေသည်။

သူကား သူ၏နုနယ်ငယ်ရွယ်လှသော အသက်အပိုင်းအခြားမှာပင် ဤသဘောများကို ပေါက်လာသည်အထိ ဂီတပညာတွင် အာရုံစူးစိုက်ခြင်း အားဖြင့် သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဒုက္ခများ အသည်းနှလုံး ဝေဒနာများကို ကုစား၏။

သူ၏အသည်းနှလုံးမြေပြင်ဝယ် ပထမဆုံးပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ချစ်မေတ္တာ ပွင့်ဦးကို ပေးအပ်ဆက်နှိုင်းရမည့်သူကလေးကို တွေးမိသောအခါများ၌ ဂီတ ဖြင့် ဖြေရသည်ကိုပင် မလုံလောက်ဟု ထင်လေရှာသလော မသိ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အောက်ပါစာမျိုးများကို ရေးခြင်းဖြင့် ဖြေရှာလေ သည်။

တစ်ပွင့်တည်းပေမယ့်

‘ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်ပါတယ်၊ အလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သစ်ရွက်တွေ အမျှင်တွေနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး ဖိုဝင်နေတဲ့ သနားစရာ ပိုးတွဲလဲကောင်လေး ပါလား။ ကျုပ်ကို လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တာ သင်ပဲထင်ပါရဲ့နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ငှက်ကလေးရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဘဝဟာ ခုနှယ်ဆိုရင် ဘယ်ကိုမျှ မသွားနိုင်။ ဘယ်လိုမျှ မလှုပ်နိုင်တဲ့အခါမို့ ယခု သင့်လို ကျွန်ုပ်အနားကို ကြုံကြိုက်လို့ ရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေများကိုပဲ ကျွန်ုပ်သိချင်တာကလေးတွေကို မေးပြီး အပျင်းဖြေရတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လေ ဒီလို မသွားနိုင် မလှုပ်နိုင် နေရတာကိုတော့ ကျွန်ုပ် နည်းနည်းကလေးမှ ဝမ်းမနည်းမိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ် ဒီလိုရက်အနည်းငယ်လောက် သည်းခံနေနိုင်မှသာ ကျွန်ုပ်ရည်မှန်းထား တဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးရှိရာကို ပျံသွားနိုင်လောက်အောင် အတောင်တွေ စုံလင်တဲ့ လိပ်ပြာဘဝကို ရောက်ရမှာကိုး’

‘အလို အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ လောကကြီးရဲ့ ကြည်နူး စရာ အချိန်တွေကို ပျင်းစရာကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်နေကြတဲ့ သင်တို့လို ပိုးတုံးလုံးတွေမှာလဲ ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးရယ် လို့ ရှိသေးသလား။’

‘တခြား လိပ်ပြာလောင်း ပိုးတုံးလုံးတွေမှာတော့ မပြောတတ် ဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်ုပ် အတွက်မှာဆိုရင်တော့ အို အဆွေငှက်ကလေး ရယ်၊ ဒီပန်းပွင့်လေးဟာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ တစ်ပွင့်တည်းသော ပန်း မာလာကလေးပါပဲ။ သူဟာ ကျွန်ုပ်နှင့် မဝေးလှတဲ့နေရာမှာပဲ ရှိနေပါ လိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်သာ မလှုပ်ရှား မပျံသန်းနိုင်တဲ့ဘဝမှာ နေနေရလို့ သူ့ထံကို မချဉ်းကပ်နိုင်သေးသော်လည်း အသင်ငှက်ကလေးကတော့ တွေ့မှာပဲ။ မတွေ့ဖူးသေးလို့ရှိရင်လဲ တစ်ဆိတ်လောက် သွားပြီး

ကြည့်လိုက်စမ်းပါ အဆွေရယ်။ သူ့ဟာလေ ဟောသည်ကနေပြီး လက်ဝဲဘက်ကို ခွဲထွက်သွားတဲ့ သစ်ကိုင်းကြီးရဲ့ထိပ်ဖျားဆီမှာ ရှိနေလေရဲ့။ အတော်တော့ မြင့်မြင့်ကလေးမှာ နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ မြင့်တာကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သည်လို မြင့်တာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ကောင်းတောင် ကောင်းပါသေးတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ သည်လောက်အမြင့်ကို အသာကလေးပြန်ပြီး ချဉ်းကပ်နိုင်မယ့် လိပ်ပြာတစ်ကောင်အမှန်ဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးသားမို့ သည်လို ကျွန်ုပ်မပြန်နိုင်ခင် အတောအတွင်းမှာ သူ့ကြပ်ကြပ်မြင့်လေလေ သူ့အတွက် ဘေးရန်နည်းပြီး စိတ်ချရလေပေါ့’

‘ဪ ဪ ကျွန်ုပ်ရိပ်မိပါပြီ။ ပိုးတုံးလုံးရ သင်ရဲ့ပန်းကလေးဆိုတာ ဟိုဘက်အကိုင်းထိပ်ဖျားမှာ တစ်ပွင့်တည်း ထီးထီးပွင့်နေတဲ့ ပန်းပွင့်အဖြူ ရောင်ကလေးကို ဆိုလိုတာပဲ မဟုတ်လား။ အင်း သင်စွဲလမ်းမယ်ဆိုရင်လဲ စွဲလမ်းလောက်စရာပဲ။ အနီ အဝါ အကြောင် အကျား ရောင်စုံတွေယှက်ပြီး ကလက်နေတဲ့ လောကကြီးမှာ စွန်စွန်စားစား ရိုးရိုးကလေးနဲ့ ယဉ်ပြီး ဖြူစင်တဲ့အရောင်တွေ တောက်ပနေပုံကတော့ စွဲမက်လောက်စရာပေပဲ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် သင်ရဲ့ပန်းပွင့်ကလေးဟာ အခုလိုဆိုရင်တော့ ငုံရာကနေပြီး တဖြည်းဖြည်းရင့်ရာက ပွင့်အာခဲ့ရာမှ အတော်ကလေးပဲ ရနံ့မွှေးတွေ တသင်းသင်းဝေနေပြီဆိုတာကော သင် မသိသေးဘူးမှတ်တယ် ’

‘အင်း မသိသေးပေမယ်လို့ ခုနေအခါမှာဆိုရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေရှာရော့မယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်ုပ်တွေ့မိပြီးသားပါပဲလေ။ သူ့ဟာ အစွမ်းကုန်ရင့်ပြီး တင့်တင့်တယ်တယ်ကြီး ပွင့်နိုင်မယ့်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်ဟာလဲ အတောင်စုံပြီး ပျိုမျှစ်တဲ့ လိပ်ပြာတစ်ကောင်အဖြစ်မှာ ရောက်နေမပေါ့’

ပွင့်ဦး

‘အေးလေ ဒါမှာတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ပေါ့။ သို့သော်လဲ သနားစရာကောင်းတဲ့ လိပ်ပြာလောင်းကလေးရယ် သင်က အခုလို အစွဲလမ်းကြီးပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ကြံနေတာကို သင်ရဲ့ ပန်းပွင့် ကလေးကကော စိတ်ကူးထဲမှာ ထည့်မိပါ့မလား’

‘ဪ ဒီလိုလား ဒါကိုတော့ သူဘယ်သိလိမ့်မလဲ ငှက်ကလေး ရယ်၊ သိဖို့လဲမလိုပါဘူး။ ကျွန်ုပ် ခူကောင်ဘဝတုန်းကဆိုရင် သူဟာ လဲ ဖူးစဉ်စကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအခါတုန်းကတော့ သူများကို တော်တော်နီးနီးကပ်ကပ်လေးပဲ ရောက်ခဲ့ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်ုပ်က တော့ ဖူးစဉ်စ ပွင့်ဖူးငုံကလေးကို မစားရက် မကိုက်ရက်ဘဲ သစ်ရွက် တွေကိုသာ စားနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီဖူးငုံကလေး အပွင့်ဖြစ်လာတဲ့အချိန် မှာ ငါဟာလဲ လိပ်ပြာတစ်ကောင် ဖြစ်ပြီးနေမှာမို့ အဲဒီအခါကျတော့မှ သူ့ရဲ့ဝတ်မှုန် ဝတ်ဆံတွေအကြားမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတော့ မယ်လို့တွေးပြီး အခုလို ဖိုဝင်နေခဲ့တာပေါ့’

‘ဪ ဪ နို့ နေပါဦး၊ လိပ်ပြာလောင်းကလေးရယ်၊ သင်ကတော့ ‘ငါ လိပ်ပြာမဖြစ်ရင် ပန်းပွင့်နားကို မကပ်ဘူးဆိုတဲ့ မာနနဲ့နေတာကတော့ မှန်ပါပြီ။ သင်ရဲ့ပန်းပွင့်ကလေးကရော သင့်လိုပဲ ငါ မြင့်သလောက် ရောက်အောင် ချဉ်းကပ်လာနိုင်သူမှ’ ဆိုတဲ့ မာနထားပြီး နေလိမ့်မယ်လို့ သင်ယုံကြည်သလား၊ ကျွန်ုပ်အထင် ကတော့ သင်ဟာ ခူကောင်ဘဝက သူ့ကိုစားပစ်လိုက်တာမှ ကောင်းဦးမယ်လို့ ထင်တာပဲ။ လောကကြီးမှာ သင်လို အမြင့်ရောက် အောင် မကြိုးစားဘဲ မောက်မာနေပြီး ကြွေလှည့်ပါတော့ မာလာ ရယ်လို့ ဒူးထောက်တောင်းပန်မယ့်လူစားရော မရှိဘူးလို့ ထင်သလား။ သင့်ရဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးကော ဒီလူတွေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို လျှောကျ သက်ဆင်းခြင်း မပြုဘူးလို့ရော သင် တစ်ထစ်ချ ဆိုနိုင်ရဲ့လား။ နောက်ပြီး ခုလိုပဲ အမြင့်ကိုတက်ပြီး သူ့အနားကိုချဉ်းကပ်နိုင်သူကိုမှ

သူ့ရဲ့ဝတ်ရည်ကို စားသုံးခွင့်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အမြဲတမ်း စောင့်နေမယ်လို့ရော သင်ယုံကြည်ရဲ့လား။ တကယ်လို့ သင်ဟာ အတောင်အလက်စုံလင်ပြီး လိပ်ပြာဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီပန်းပွင့် ကလေးဟာ မြေပြင်သို့ ကြွေကျနေပြီဆိုရင် သင် အခုလို လောက ကြီးရဲ့ သာယာတဲ့အချိန်တွေကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာတွေနဲ့ ဖြုန်းတီး ခဲ့ရတာတွေအတွက် ယူကျုံးမရ ဝမ်းနည်းတသနေစရာ မဖြစ်ပေဘူး လား။ လာပါ အဆွေရယ်၊ ခူကောင်ဘဝနဲ့ပဲ မြစိမ်းရောင် သစ်ရွက် တွေကို ဝါးစားရင်း ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ သာယာလှတဲ့ လောကကြီးမှာ ပျော်ရွှင်စရာတွေကိုသာ ရှာကြပါစို့ကွယ်’

‘ဟား ဟား ဟား အစိုးရိမ်ကြီးပါဘိ အဆွေ ငှက်ကလေး ရယ်၊ ကျွန်ုပ်အတွက် သည်လိုဂရုဏာနဲ့ အကြံပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးဟာ ယခုပဲ တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်နေပြီဆိုတာတောင်မှ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘဝလမ်းစဉ်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်ရလောက်အောင် ကျွန်ုပ်ရဲ့စိတ်ဓာတ် မနုသေးပါဘူး။ ဒီမှာ အဆွေငှက်ကလေးရဲ့ ကျွန်ုပ် အတောင်အလက် စုံလို့ လေဟုန်ပေါ်ဝဲနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျနေပြီဆိုပါတော့၊ ကျွန်ုပ် ဟာ သင်ထင်သလို ပူဆွေးတမ်းတ ယူကျုံးမရဖြစ်နေမယ်လို့များ ထင်သလား၊ ‘ကျွန်ုပ် လိပ်ပြာဖြစ်ခဲ့သော်’ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရဲ့ ရည်မှန်းမှုပန်းတိုင်ဟာ သူဆိုတဲ့ ‘တစ်ပွင့်တည်းသာ ဖြစ်ပေမယ့်’ သူမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်မလဲ သိလား၊ သူ့ထက် မြင့်တဲ့ နေရာမှာ ပွင့်နေတဲ့ပန်းပွင့်ဆီကို ပျံသွားမှာပေါ့’

အကယ်၍သာ သူ့ရည်မှန်းခဲ့သော ပန်းပွင့်ကလေးသည် သူထင် သကဲ့သို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ၏ ရင်ခွင်၌ မွေ့လျော်နေပါက သူ့အဖို့ ဤမျှ အခက်တွေ့ဖွယ်ရာမရှိ။ ‘တစ်ယောက်သောသူ၏ ရင်တွင်းသို့ သက်

ပွင့်ဦး

ဆင်းချေပြီ'ဟု ထင်ခဲ့ကာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့ခါမှ ထိုတစ်ပွင့်တည်း
မာလာ မည်သူ၏လက်တွင်းမှ သက်ဆင်းခြင်းမရှိသေးသည့်အဖြစ်ကို သိခဲ့ရ
၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏စိတ်အစဉ်ကား ပြောင်းခဲ့ချေပြီ။

ဤအဖြစ်၏ အဖြေကား 'ပွင့်ဦး' ဟူသော သီချင်းသာလျှင် ဖြစ်လေ
တော့သည်။

ရုပ်၏အရိပ်ဝယ်

‘နွေနှောင်းဝသန်’ သီချင်းရေးပြီးနောက်၌ကား သူသည် ဂီတလောကသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်တော့မည်ဟူသောအကြံဖြင့် သမာဓိသတင်းစာတိုက်မှ အလုပ် ထွက်လိုက်လေသည်။

ဆန်းသစ်စ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကိုလှသွင်မှစ၍ သူ၏မိတ်ဆွေများ ဂီတမြတ်နိုးသူများဖြစ်ကြသော အောင်လင်း၊မင်းရှင် စသောသူများကလည်း အားပေးကူညီကြလေသည်။ ဤတွင် အဝမ်းအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်မိကာ ‘ဝိညာဉ်မေတ္တာ’ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအတွက် သီချင်းရေးပေးရလေသည်။

သူကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ကာ အပျော်တမ်းတူရိယာ အဖွဲ့တစ်ခုကို ဖွဲ့လေသည်။ မြန်မာသံ ဂီတအစစ်ကိုသာ တီးမှုတ်သီဆိုမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြသည့်အနေဖြင့် အဖွဲ့အမည်ကို ‘ဂီတနက်သန်’ ဟူ၍ မှည့်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် သူ့မှာ ဂီတဖြင့်သာ ပျော်နေသည်ဟု ဆိုရစေကာမူ အာသဝေါ ကုန်ခန်းနေသည့် ရဟန္တာလည်းမဟုတ်၊ လောက၏ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုးကို နားမလည်သော နွားသတ္တဝါလည်းမဟုတ်လေရာ ပုထုဇဉ်ဘဝ ခင်မင်တွယ်တာစရာ ဆန်ကျင်ဘက်လိင်ကို လိုလားတောင့်တခဲ့သည်မှာ မလွဲမရှောင်သာသော အမှန်တရားပင်ဖြစ်လေသည်။

စပယ်ဖြူတုံးခါမှ ဖြုန်းခနဲပေါ်လာသော ခင်ဖုန်းသက်ဝေ အပေါ်တွင်လည်း ချစ်ခင်တွယ်တာလိုစိတ်မှာ ခြောက်ခန်းခဲ့လေပြီ။

ထိုသို့လျှင် ခြောက်ခန်းလျက်ရှိသော သူ့ဘဝအား တေးသီချင်းများ ဖွဲ့ကာနေရာမှ ကြေကွဲဖွယ်ရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပေါ်လာပြန်လေသည်။ သီချင်းနာမည်ကို ‘ချစ်ကန္တာရ’ ဟူ၍ မှည့်ထားလေသည်။

ဖြေသော်လည်းကွယ် ပြေဘဲမောင့်မှာရယ်၊ ဖူးစာနတ်များ သနား
 မညှာလေတယ်၊ ချစ်တုံ့တင်ဝဋ်ကြွေး ဆွေးအောင်ဖန်ကာရယ်၊
 ဘယ်မုန်းမာန်နဲ့သာ ညှိုးဖွဲ့လေတယ်၊ ထာဝစဉ် ပူရေးကကြွယ် ချစ်သူမဲ့
 ပြီ ဒီမောင့်ဘဝဝယ် အမိုက်မှောင်အတိသာ ကာဆီးတော့တယ်၊
 ချစ်ကန္တာရ အဏ္ဏဝါရေပြင်ပင်လယ် ဘယ်ဝယ်မျှော်မှန်း ကမ်းရိပ်မမြင်
 တဲ့ရေကြောဝယ် မျောလို့နေတဲ့ လှေကလေးနှယ်၊ လမ်းပြပါလှည့်
 ကြယ်ဓူဝံခင်ခင်ကိုပဲ တောင်းပန်ချင်တယ်၊ မောင်မျှော်လင့်တဲ့ ချစ်ရိပ်
 မြုံနန်း ကမ်းသာသောင်သို့ ဆောင်ယူလို့သာ ပို့ပါလားမေရယ်။

သူ့ဘဝကန္တာရဝယ် ဓူဝံကြယ်၏အရိပ်ကား ထင်ခဲ့လေပြီ။ ဓူဝံကြယ်
 ၏အရိပ် ထင်လာပုံမှာလည်း အံ့ဩဖွယ်ပင်။ သူသည် သူ့ဘဝတွင် ပုထုဇဉ်
 ဘဝ တွယ်တာချစ်ခင်နေမည့်သူကို စောင့်မျှော်ရင်း ဂီတရေယဉ်ကြောတွင်
 နှစ်မျောနေခိုက် မြေလတ်ဒေသတွင် ရောက်နေသော သူ၏မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦး
 က သူ့အား ဂီတဝါသနာရှင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ ဂီတကို ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်၏။ စာပေနှင့် ကဗျာကို
 လေးစားသူဖြစ်၏။ သူ့တွင် ရင်းနှီးခင်မင်သူများနှင့် ဆုံတွေ့ပါက စာပေဂီတ
 အကြောင်းတို့ကို စုဝေးပြောရ၏။ ထိုစကားဝိုင်းတွင် ‘ကိုစောညိန်း’ ဟူသော
 နာမည်သည် မကြာမကြာပါလာ၏။ ထို့နောက် ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်သော
 သီချင်းသံများနှင့် ဂီတသံများတွင် ကိုစောညိန်း၏သီချင်းသံနှင့် ဂီတသံကို
 ကြားလာရ၏။ သူတို့၏ စကားဝိုင်းတွင်

‘အဲဒီ ငါ့သူငယ်ချင်း စောညိန်းပေါ့၊ သူပဲ သူပဲ၊ ဒီကောင် သီချင်းလဲ
 ရေးတယ်၊ ကဗျာလဲစပ်တတ်တယ်၊ မြန်မာစာလဲ တော်တယ်၊ တယောထိုး
 လဲကောင်းတယ်’ ဟူသောစကားသံသည် ကိုစောညိန်း၏ မိတ်ဆွေ၏ နှုတ်
 ဖျားတွင် ကျယ်သည်ထက် ကျယ်၍လာ၏။

‘မေ ငါပြောတာ သူပဲ၊ ဒီစောညိန်းပဲ၊ မေလဲ ကဗျာတွေ ဂီတတွေ
 ဒါလောက် ဝါသနာပါလှတာ ငါ စောညိန်းနဲ့ အသိဖွဲ့ပေးမယ်လေ။ ဒီကောင်

က သဘောကောင်းပါတယ်’ ဟု ပြောလာသော အခါ၌ကား မေမှာ ကိုစောညိန်းအပေါ်တွင် မမြင်ဖူးပါဘဲနှင့် ခင်မင်လာပြီး မိတ်ဆက် စာများကိုပင် ရေးလိုက်မိလေသည်။

ကိုစောညိန်းကလည်း သူမမြင်ရသည့် ဂီတချစ်သူကလေးအား အဝေးကပင် ခင်တွယ်စွာဖြင့် စာရေးကာ ခင်တွယ်ခဲ့မိလေသည်။ သူကား သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံ မိန်းကလေးများနှင့် ခင်မင်ရောထွေးစွာ နေခဲ့သူမဟုတ်၊ သို့သော် သူ၏ဘဝလှိုင်းရေအလျဉ်းဝယ် ထူးထူးခြားခြား အရိပ်ထင်လာသော ဓူဝံကြယ်၏ အရိပ်ကိုကား မက်မောတွယ်တာစွာဖြင့် ငေးမျှော်လိုရှာပေသည်။

သူ့မှာ ဓူဝံကြယ်၏ လင်းရိပ်ကိုခံယူရင်း ဂီတရေအလျဉ်းကြောတွင် စာပေပန်းပွင့်များဖြင့် ဂီတပန်းကုံးလေးများကို စီခြယ်နေခဲ့ရ၏။

‘အစ်ကိုကြီးရေ ညီမလေးတော့ အစ်ကိုကြီးကို ဆရာအရင်းလို သဘောထားလိုက်ပြီ အစ်ကိုကြီးကသာ ညီမလေးကို ကဗျာရေးနည်းတွေ သီချင်းဆိုနည်းတွေ ဂီတပညာကို သင်ပေးပါတော့နော်’ စသော စာမျိုးများ ရောက်လာပါက ကိုစောညိန်းမှာ သူကလေးအတွက် သူမှတ်သားဆည်းပူးထားရသည့် ပညာများကို အစီအစဉ်ကျနစွာ ရေးသားသင်ကြားပေးခဲ့ရ၏။

စာပေးစာယူမှာ ကြာလာလေလေ သူတို့ရေးသောစာများမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဂရုတစိုက် ရင်းရင်းနှီးနှီးအခြေသို့ ရောက်လာလေလေ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအတွင်း မေအဖို့ ကိုစောညိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အချက်တစ်ခုပါလာလေသည်။ ထိုအချက်ကား ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှ ‘ပွင့်ဦး’ ဝတ္ထုနှင့် ကိုစောညိန်းရေးသည့် ‘ပွင့်ဦး’ သီချင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

‘ပွင့်ဦး’ဝတ္ထုထဲက သီချင်းစာသားနဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုတဲ့ သီချင်းစာသား ညီမလေးဆီကို ပို့လိုက်တဲ့ သီချင်းစာသားတွေဟာ တစ်ထပ်တည်းကျနေတယ်။ မတူတာကတော့ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်ဟာ ကိုစောညိန်းမဟုတ်ဘဲ ကိုစောနိုင်ဖြစ်နေတာ တစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ကိုကြီး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ညီမလေး ပြောပြပါဦး။ အခုတလော ညီမလေးဆီကို အစ်ကို

ကြီး စာမရေးနိုင်တာဟာ အဲဒီပွင့်ဦးထဲက မိန်းကလေးကို လွမ်းနေလို့ မဟုတ်လား’

မေ့ထံမှစာထဲတွင် ‘ပွင့်ဦး’ အကြောင်းမှာ ထပ်ခါထပ်ခါ ပါနေတော့ ရာ ကိုစောညိန်းမှာ ဂီတနှင့်ပတ်သက်၍ အလုပ်များနေသည့်ကြားမှ သူ့ညီမလေးထံသို့ စာရေးရလေတော့သည်။

‘ချစ်တဲ့ညီမလေး မေ’

ညီမလေးရဲ့စာတွေရသော်လဲ အစ်ကိုကြီးမှာ စာချက်ချင်းမပြန်ကောင်းလားလို့ အပြစ်တင်ခံရလောက်အောင်ပဲ အင်မတန်အလုပ်များနေတဲ့အတွက် သုံးလေးည ကူးယူပြီးမှ ဒီစာပြန်ရတာကို လက်စားချေတဲ့သဘောနဲ့ ကိုကြီးဆီကို စာမပြန်ဘဲ နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကြီးရဲ့ ကုသိုလ်ပဲလို့သာ မှတ်ရတော့မှာပဲပေါ့ မေရယ်။

အလုပ်များတဲ့ကြားထဲက ကမန်းကတန်း အချိန်ယူပြီးရေးရင်တော့ ဖြစ်သပေါ့လေ။ သို့သော်လဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့ညီမလေးတစ်ယောက်ဆီကို ပြီးပြီးရော သဘောထားပြီး ကြောင်ခြစ်သလို မရေးချင်လို့ပါကွယ်။

ကိုကြီးရဲ့စေတနာကတော့ အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေးအကြင်နာဆုံး စကားလုံးတွေကို ရွေးချယ်လို့ အရေးတယူပြန်ကြားချင်တာမို့ ချက်ချင်း ချက်ချင်း စာမပြန်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ညီမလေးရယ်။

ညီမလေးရဲ့ စာထဲမှာတော့ကော ဒီ ‘ပွင့်ဦး’အကြောင်းကလဲ ထပ်တလဲလဲ ပါလာပြန်မှကိုးနော်၊ ဒီအကြောင်းကို အတော်သိချင်နေတယ် မှတ်ပါတယ်။ ဟုတ်လား ကဲ ကဲ ဒါလောက်တောင် သိချင်နေလို့ရှိမှလဲ မေလေးကို ကိုကြီး ဖုံးကွယ်ထားရက်ပါဘူး။ သန်းဆွေးတဲ့ ‘ပွင့်ဦး’ဟာ ကိုကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက် တိတိကျကျ မဟုတ်သော်လည်း သဘောအားဖြင့် ကိုကြီး ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာဟာ

ဒီအတိုင်းပါပဲလိုသာ သိထားလိုက်ပါတော့လေ။ သန်းဆွေကလည်း ကိုကြီးနဲ့ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးနေတဲ့သူမို့ ကိုကြီးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သိနေလေတော့ ဖတ်ကောင်းအောင် နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ပြီး ရေးလိုက်တာပါပဲ။

သူရေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဇာတ်လမ်းဟာလဲ အဆုံးသတ်နေပြီမို့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရှေ့ဆက်ဖို့အကြောင်းလဲ မရှိတော့ပါဘူး။ နောက်ပြီး တော့မှ ကိုကြီးရဲ့အသည်းနှလုံးမှာ အမြစ်တွယ်ယှက်ပြီး အချစ်နွယ် အချစ်ညွန့်ကလေးတွေ ခက်လက်ဝေနေတဲ့ ပင်ယံတွေက အချစ်ပွင့်ဦးဟာ ကြွေကျညှိုးနွမ်းပြီး မွေးရနံ့ပြယ်လို့ ငွေချပ်လွှာကလေးတွေ ဆွေးမြည့်ကြေမှုန်းတဲ့အချိန်ဟာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ ညီမလေးရယ်။

ဒါကြောင့် ကြေမြည့်ဆုံးရှုံးလို့ အသုံးမကျတော့တဲ့ ပွင့်ဦးကို ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် မေ့အောင် ပျောက်အောင် အတန်တန်ကြိုးစားလို့ ကိုကြီးရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဂီတမှာသာပဲ နစ်မြုပ်ထားခဲ့ပြီးမှ အခုတစ်ဖန် ပြန်ပြီးတော့ သတိရမနေပါရစေနဲ့တော့ ညီမလေးရယ်။ မေ့လက်စနဲ့ပဲ ဒီအကြောင်းကို မေ့လိုက်ပါရစေတော့ ဟုတ်လား။

ဒီတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က မြေအပြင်မှာ ကြွေကျ ဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့ ပွင့်ဦးကို နှမြောတသ လွမ်းစတွေ ပွားနေရမယ့်အစား ဓူဝံကြယ်ရဲ့ အေးမြတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ အသည်းလွှာပြင်ဘက်က အချစ်နွယ် အချစ်ရွက်ကလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း သစ်လန်းလာပြီးတော့ ဒုတိယတစ်ဖန် ပွင့်ကောင်း ပွင့်လာနိုင်စရာရှိတဲ့ သို့မဟုတ် အခုတောင်မှပဲ ပွင့်ပြီးဖြစ်ရင်ဖြစ်နေပေမယ့် ပွင့်နှောင်းကလေးကိုပဲ မျှော်လင့်တသရင်းနဲ့ ကိုကြီးမှာ မြတ်နိုးပါရစေတော့လို့ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်မှာလား မေလေးရယ်။

သို့သော်လဲလေ ကိုကြီးတို့လို အနုပညာကို လိုက်စားနေရတဲ့ လူတွေအဖို့မှာ အမြဲတမ်း ဆုံးရှုံးတဲ့ဘက်ကချည်း နေရတဲ့လူတွေမို့ တယ်ပြီး အားမရှိလှပါဘူးကွယ်။

ကဲ ကဲ ကိုကြီးအကြောင်းကတော့ တော်လောက်ပါပြီ။မေ့
အတွက် ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရေးပါရစေဦး’

ဂီတကို အရင်းခံ၍ ခင်မင်လာကြသော သူတို့နှစ်ယောက်၏ စာများမှာ
မည်သို့သော အသုံးအနှုန်းကိုသုံး၍ မည်သို့ပင် ရေးနေစေကာမူ ဂီတကို
လွှဲဖယ်၍ မရသည့်အတိုင်း ဂီတနှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်သားဖွယ်ရာများကို
ရေးကြရ၏။ ထိုသို့ ဂီတသင်ခန်းစာများကို ရေးရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ ‘ဒါထက်
ညီမလေးရဲ့စာထဲမှာ အစ်ကိုကြီး စာမြန်မြန်ပြန်ပါလို့ မရေးတဲ့အတွက်
ညီမလေးက စာမြန်မြန်မပြန်တာလို့ ရေးတယ်နော်။ ဒါတော့ မေလေးရယ်
ကိုကြီးမှာ ဒီလောက် အခွင့်အရေးရှိလို့လား၊ မေ့ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒ လွတ်လပ်မှုကို
အာဏတ္တိနယနဲ့ စေခိုင်းပိုင်တဲ့ အခြေအနေမှမဟုတ်ဘဲ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး
ကိုကြီး တိုက်တွန်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဂီတရဲ့နွဲ့အိုင်ထဲမှာ အမြန်စမြုပ်နေတဲ့ ကိုကြီးရဲ့
ဘဝကို တစ်ခုတည်းသော ကြည်နူးသာယာမှုဖြစ်တဲ့ ညီမလေးထံက စာ
ကလေးကို ဘယ်တော့ဖတ်ရပါ့မလဲလို့ တမျှော်မျှော်နဲ့ နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ
သိလောက်ပါလျက်နဲ့ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်သူကို အနိုးရခက်သလို ယိမ်းနွဲ့
လှည့်စား ရှောင်ဖယ်နေရက်မယ်ဆိုရင်လဲ နေပါတော့ မေလေးရယ်’ ဟူသော
အပိုဒ်မျိုးများမှာ မလွဲသာမရှောင်သာ ပါလာတတ်လေသည်။

ထိုအခါများတွင် သူ၏ညီမလေး မေကလည်း ‘ဪ ငါ့အစ်ကို
ကြီးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် အလုပ်များနေတာကို ကူညီချင်စမ်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့
တစ်မြို့စီနေ၊ တစ်မြေစီခြားနေလို့ မကူညီနိုင်တာ၊ နီးများနီးရင်တော့ ညီမ
လေး ကူညီမှာပဲ။ ပွင့်ဦးအကြောင်းကိုလဲ မမေးတော့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊
ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မေလေးတစ်ယောက်ကိုသာ အရေးစိုက်စရာရှိတယ်ဆိုလို့
ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကြီးရာ၊ မေကလဲ မေ့မေမေကမွေးတဲ့ အစ်ကိုကြီး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်မင်လေးစားပြီး အစဉ်ခင်မင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ
တယ်။ ဪ ဒါထက် မေလေးဖို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်စပ်ပြီး အသံလွှင့်
ပါလား အစ်ကိုကြီးရယ်’ စသော စာများကို ပြန်ကြားခြင်းဖြင့် သူတို့၏ခင်မင်မှု
အနှောင်အဖွဲ့မှာ မြဲသည်ထက် မြဲလာကြလေတော့သည်။

အမှန်ပင် ကိုစောညိန်းအဖို့၌ ထိုစဉ်အခါက အားလပ်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ အပျော်တမ်း တူရိယာအဖွဲ့ဟု ဆိုရသော်လည်း ကြေးစားတူရိယာ အဖွဲ့ကဲ့သို့ပင် ကြိုးစားရ၏။

ညဘက်များ၌ သီချင်းစပ်ရ၏။ အသံသွင်းရ၏။ သီချင်းစပ် အသံ သွင်းသည်ဟု ဆိုရာတွင်လည်း တစ်ညလုံး စပ်ပါမှ တစ်ပုဒ်ခန့်ပြီးသည့်အခါ လည်းရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ပိုဒ်မျှ စိတ်တိုင်းကျမတွေ့နိုင်ဘဲ မိုးလင်း ရသည်လည်း ရှိ၏။ ညဆိုလျှင် သူ့ခမျာ နှစ်နာရီ သုံးနာရီမှ အိပ်ရ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးပါက နံနက်စာကို ကမန်းကတန်းစားပြီးနောက် သူ့အဖွဲ့ဝင်များ ထံသို့ သွားရ၏။

သူ၏ ဂီတနက်သန် တူရိယာအဖွဲ့တွင် ဂီတဆရာ ကိုအုံးလွင်နှင့် တယောဆရာ ကိုအုန်းခင်တို့မှာ သမိုင်းရပ်ကွက်တွင် နေကြသဖြင့် သူတို့ထံ သို့သွားကာ စန္ဒရားဖြင့် သီချင်းတက်ပြန်၏။ ထို့နောက် သီချင်းဆိုမည့် သူများထံသို့သွားကာ အဆိုတက်ပေးပြန်၏။ သည်ကြားထဲတွင် သူထံသို့ လာ၍ မယ်ဒလင် သင်သူ၊ တယောသင်သူများ ရှိကြသေး၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း မြန်မာညွန့် ဦးချစ်မောင်၊ ဒေါ်အောင်ကြည်၊ ဆရာမြိုင်၊ ရွှေတိုင်အေး စသော ဂီတပညာရှင်များထံသို့လည်း အကြောင်းသင့်သလို သွားရောက်ကာ နည်းနာ နိဿယ ခံယူဆည်းပူးရ၏။

သူကား အစစအရာရာ ချေးများသူဖြစ်၏။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရန် မှာ လွန်စွာခဲယဉ်း၏။ သူ့စိတ်တိုင်းကျသူမှာ လွန်စွာရှား၏။ တော်ရုံတန်ရုံ အဆိုသမားကိုလည်း သူ့သဘောမကျနိုင်။ တော်ရုံတန်ရုံဆရာထံတွင်လည်း သူ တပည့်မခံနိုင်။ သူ့သဘော၌ သူ့အဖွဲ့အတွက် သူ့အတွက် သူနှင့်သဘော ချင်း ကိုက်ညီကာ သူ့အလိုကျ စန္ဒရားတီးနိုင်သူမှာ ကိုလှသွင် (ဆန်းသစ်စ) မှတစ်ပါး အခြားသူမရှိဟု သူထင်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုလှသွင် ကွယ်လွန်သွား သောအခါ သူ့အဖွဲ့အတွက် စန္ဒရားဆရာ ရှာမတွေ့သဖြင့် စန္ဒရားမပါဘဲ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အသံလွှင့်ခဲ့၏။

ဓူဝံ၏အရိပ်ဝယ်

ယောက်ျားအဆိုဆိုလျှင်လည်း စာရေးဆရာသူနှင့် သူ၏ လက်ထပ်
သင် တပည့်ရင်း ကိုလှထွန်းတို့ ဆိုမှသာလျှင် သူ ကျေနပ်၏။ ဂီတာတွင်
လည်း သမိုင်းမှ ကိုအုံးလွင်ကိုသာ တီးစေချင်၏။ တယောကိုလည်း သမိုင်းမှ
ကိုအုန်းခင်ကိုသာ တီးစေ၏။ သူ့သီချင်းများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဆိုရ မှ
ကျေနပ်၏။

သူကား ဂီတတွင်သာမဟုတ်၊ သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်
သမျှ ကိစ္စတိုင်းတွင်လည်း လွန်စွာချေးများ၏။ သူပိုင်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်
များကို အကောင်းစားကိုင်နိုင်မှ အသုံးပြု၏။ စာရေးစက္ကူမှအစ အကောင်း
စားကို ရှာသုံး၏။ သူ့ထိုးသည့် တယောမှာ အကောင်းစား ဂျာမန်လုပ်
တယောဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့ကိုယ်သူကား ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနေသူဖြစ်လေသည်။ ဆံ
ပင်ရှည်နေသော်လည်း ညှပ်ချင်မှ ညှပ်ပေသည်။ ခေါင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ဖြိုးထားသည့်အခါဟူ၍ တွေ့ခဲ့လှပေသည်။ အဝတ်အစားမှာလည်း ဖိုသီဖတ်
သီနိုင်လှပေသည်။

သူ့တွင် အဝတ်အစားကို ဂရုတစိုက် ပြုပြင်နေရန်အချိန်မရ။ သူ
ကိုယ်သူ သပ်ရပ်စွာ ဖြိုးလိမ်းနေရန် အချိန်မရ၊ ထိုအတွင်းမှာ သူ့မှာ မမြင်
ဖူးဘဲနှင့် ကောက်ရနေသော ညီမလေးအတွက် စာရေးသည့်အလုပ်ကလည်း
ရှိသေးသည်။ သူ့ခမျာ ပုထုဇဉ်ဘာဝ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်များနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်
စွာ နေလိုရှာသည်။ သို့သော် ယင်းတို့တစ်တွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေရန် အခွင့်
မရ။ မိန်းကလေးများအဖို့ သူ့သွားလိုချင်သောအချိန်၌ လာခွင့်ပြုရန် အရေး
ကလည်း ခဲယဉ်းလှပေသည်။ သူ့စိတ်အစဉ်မှာ လွတ်လပ်လှသည်။ သူ
အိပ်ချင်သည့်အချိန်မှာ သူ၏အိပ်ချိန်ဖြစ်၍ သူ့ဆာလောင်သည့်အချိန်မှာ သူ၏
စားချိန်ဖြစ်သည်။

တစ်ညလုံး စိတ်ကူးတွင် နစ်မြောကာ မအိပ်ဘဲလည်း နေနိုင်သည်။
မစားဘဲလည်း နေနိုင်သည်။ သည်ကြားထဲက သူ၏ရပ်ဝေးသူ မေလေးထံ
သို့ စာရေးရသေးသည်။

‘ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး၊ ဒီ ကလေးမကလေးကို မမြင်လဲ မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီဗျာ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒီဂီတပညာအတွက် လုံးပန်းနေရတာက တစ်ဖက်၊ သင်းကလေးကို မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ခင်တွယ်နေရတာကတစ်ဖက်နဲ့ နေရတာ တစ်မျိုးပါပဲ’

သူကား သူ၏မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦးအား ဤသို့လျှင် ဖွင့်ပြောရသည် အထိ ခံစားနေရရှာလေသည်။

သူ့မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦးကို ပြောရုံမျှနှင့် အားမရနိုင်သေး၊ သူ၏ အဝေး ရောက် ညီမလေးသို့ စာတစ်စောင်ရေး၍ သိသာစေခဲ့ရှာလေသည်။

ကိုကြီးရဲ့အချစ်ဆုံး ညီမလေး မေ

ကိုကြီးဆီက ပြန်စာမရလို့ စိတ်များပဲ ကောက်နေရော့သလား ကွယ်၊ အရင်တုန်းကလို ချက်ချင်း ချက်ချင်း စာမပြန်နိုင်တာ ကြောင့် ကိုကြီးတစ်ယောက်ဟာဖြင့် မေလေးအပေါ်မှာ အခင်မင်ပေါ့ သွားလေပြီလား ထင်ရင် တော့ မှားလိမ့်မယ် ညီမလေးရယ်။

ညီမလေးဆီကို စာမပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတဲ့အချိန်တွေမှာ မေရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘာတွေ ကြိုးစားနေတယ်၊ ဘယ် သူ့အတွက် ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာတွေကို အမှန်အတိုင်းသာ မေလေး သိထားနှင့်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကြီးကို ညီမလေး ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာပဲလို့ ထင်ပါတယ်။

မေလေးရဲ့စာကို ရတဲ့အချိန်မှာ ချက်ချင်း စာပြန်ဖို့လုပ်နေတုန်း ဝမ်းသာစရာ သတင်းကလေးတစ်ခုကို ထည့်ရေးချင်တာနဲ့ ရုတ် တရက် စာမပြန်သေးဘဲ ဒီသတင်းဟာ တကယ်သေချာအောင်လုပ်ဖို့ ရက်နည်းနည်းလောက် စောင့်ရဦးမယ်ဆိုပြီး ဆိုင်းနေခဲ့တာမှာ ကို ကြီးထင်တာထက်တောင် ရက်ပိုကြာသွားပြီး ခုမှပဲ စာပြန်နိုင်တော့ တယ် ညီမလေးရယ်၊ ခုမှပဲ သေချာသွားလို့ ချက်ချင်းပဲ ရေးလိုက်ရ ပါတယ်။

တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကြီးကို ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုက သီချင်းရေးပေးဖို့ လာအပ်တဲ့အကြောင်းပါပဲ။ အစတုန်းက အဲဒီကုမ္ပဏီ နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေနဲ့ ကိုကြီးဟာ ရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် ကိုကြီးက အင်မတန် မာနကြီးတဲ့လူဆိုတော့ ကိုယ်ကစပြီး မတောင်းခံဘဲ နေခဲ့တယ်။ ငါ တကယ်တော်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ ဒင်းတို့တစ်တွေက အောက်ကျိုပြီး လာခေါ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မာနနဲ့ နေခဲ့တယ်။ ကိုယ့် ကိုယ်သာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီးတော်အောင် ကြိုးစားပြီးနေခဲ့ တယ်။

ခုတော့ ကိုကြီး ကြိုးစားရကျိုး နပ်ပါပြီကွယ်။ ကိုကြီးရှိရာကို လာပြီး သီချင်းတွေ ရေးခိုင်းကြပြီ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကိုကြီးဟာ အခုအချိန်ထိ ငွေကြေးယူပြီးရေးတဲ့ စာရေးဆရာမဟုတ်လို့ သူတို့က အခကြေးငွေ မပေးတတ်ကြသေးဘူး။ ကိုကြီးမှာလဲ ဘိုင်ကျနေတဲ့သူ မို့ ပိုက်ဆံလိုချင်ပေမယ့် ပထမတော့ တင်းထားရသေးတာပေါ့ကွယ်။ (ကြည့်လေ ကိုကြီးတို့လို အနုပညာသမားတွေဟာ ဘယ်လောက်များ မာနကြီးသလဲ၊ အငတ်ခံပြီး မာနကြီးကြတယ်။ အနုပညာရှင်ရဲ့ မာနဆိုတာ ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်သူမျှ လိုက်လို့မမီနိုင်တာပေါ့။ တချို့ လူတွေဟာ တခြားနေရာမှာ မာနကြီးနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ငတ်မယ့်ကိစ္စ ကျတော့ မာနတင်းထားနိုင်ဘဲ မာနကို လျှော့ချင် လျှော့ကြတာ၊ ကိုကြီးတို့ အနုပညာသမားတွေကတော့ ဘိုင်ကျလေ မာနကြီးလေပဲ ကွဲ့) ဒါပေမယ့် နောင်အရှည် ဆက်သွယ်သွားရင်တော့ သူတို့ကလဲ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြည့်ပေးကြမှာပါပဲ။ ကိုကြီးကလဲ ကိုယ် ဒီလောက် နှစ်ရှည်လများ ပင်ပန်းခံပြီး ငွေကုန်ခံပြီး လိုက်စားရတဲ့ ပညာကိုတော့ အလကား အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ပညာနဲ့တန်အောင် ရရင်တော့ ယူရမှာပဲပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့လေ ကိုယ့်ညီမလေးမို့ ဖွင့်ပြောရဦးမယ်။ ကိုကြီးတို့ အနု ပညာသမားတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ မာနကြီးကြီး ဘယ်လောက်ပဲ

တော်တော် ခုလို ကုမ္ပဏီကြီးတွေက မြောက်စားတယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးက အင်မတန်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီကြီးတွေက မြောက်တင်မှသာ နာမည်ထွက်ကြတာပဲ။ ဒီတော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့။

‘ဝမ်းသာစရာပေါ့’ ဆိုလိုက်တာဟာ ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သက်သက်လို့သာ ညီမလေး ထင်ရင်တော့ ညီမလေး မှားမှာပဲ။ ကိုကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မေလေးသိပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုကြီးရဲ့ အဖို့မှာတော့ ဒီဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေ၊ ကျော်စောထင်ရှားမှုတွေကို မလိုတော့ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ ဆိတ်သုဉ်းနေတဲ့ဘဝ၊ မှောင်မည်းနေတဲ့ဘဝမှာ ကံကောင်းထောက်မမှ တွေ့ရမယ့် အလင်းရောင်ကလေးတစ်ခုကို မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ဘယ်လောက်ပဲ နိုင်ငံကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပေမယ့်လဲ ဒီတစ်သက်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်တော့ပါဘူးကွယ်။

ညီမလေးဟာ အဆိုကျော်ကြီးဖြစ်ချင်တယ်။ နာမည်ကြီး ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ညီမလေး ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖြစ်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုကြီးမှာ ဒီလို ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကို လက်ကိုင်ရဖို့ လိုတာပေါ့။ ခုလို ကုမ္ပဏီကြီးတွေနဲ့ ဆက်မိတော့ ညီမလေးရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ဖို့ အရေးဟာ နီးလာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဝမ်းသာတယ် ပြောတာပါကွယ်။

မေလေးရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ကျပ်ပြည့်တင်းပြည့် ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ကိုကြီး ကျေနပ်ပါပြီကွယ်။ ဪ ဟိုတုန်းကများတော့ ကိုကြီးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကြီးပွားရေး တိုးတက်မှုတွေကို ဘာတွေဆိုတာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်ဘဝကို အနုပညာရေပြင်ထဲမှာသာ နှစ်မြှုပ်ပြီး နေခဲ့မိပါတယ်။ ခုတော့မှ မေလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုးတက်ကြီးပွားရေးကို အားထုတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ လောကတာဝန်တွေကို သိနားလည်

လာရလေတော့ ဒီအတွက် မေလေးကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်ကွယ်။

ကိုကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ သတိပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးလဲ တင်ရပြန်ပါတယ်။ လောကကြီးကို ဂရုမထားတဲ့ အစ်ကိုကြီးအဖို့ အခုလို သတိပေးမယ့်သူတစ်ယောက်တော့ ရှိဖို့လိုသပေါ့။ နောက်ပြီး ညီမလေးရဲ့စာထဲမှာ မေကတော့ ကိုကြီးတို့လို စာကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် မရေးတတ်လေတော့ ခုကတည်းက သည်းခံပါတော့ ကိုကြီးရာလို့ ရေးလိုက်ပြန်တယ်။ မေလေးရဲ့စာကိုတော့ ဘယ်လိုပဲ ရေးရေး ခုလဲ သည်းခံနေတာပါပဲ။ နောင်ကျမှလဲ သည်းခံမှာပါပဲ။ ကိုယ့်ညီမလေး ဘယ်လောက်ပဲ နွဲ့ဆိုး ဆိုးဆိုး အဲဒီလို နွဲ့ဆိုး ဆိုးနေတာကိုပဲ သည်းခံနေချင်တာပါပဲ။ ခုလိုအရသာမျိုးကလည်း ကိုယ်ခံချင်တိုင်း ခံရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲကိုး။ ကိုကြီးဆိုရင် ညီမရယ်လို့ ရှိခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်တဲ့အပြင် ခုလို နွဲ့ဆိုးဆိုးမယ့်သူကလဲ မရှိခဲ့ဖူးလေတော့ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာတွေကို ခံချင်သားကွဲ့။

နောက်ပြီး မေလေးက ရန်ကုန်မှာလာနေပြီး ကိုကြီးဆီမှာ ဂီတပညာတွေ သင် အဆိုတွေ သင်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ခုစာမှာ ဆိုရင်လဲ လာချင်လှပါပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကိုကြီးကလဲ ညီမလေးကို တွေ့ချင်လှပါပြီ။

အဲဒီတွေ့ချင်လှပါပြီဆိုတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ့်ဆန္ဒပြည့်ပြီးရင် ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လာသာလာခဲ့ဆိုပြီး မိုက်မိုက်ကန်းကန်း တိုက်တွန်းရရင်တော့ နဂိုက ရန်ကုန်ကိုလာချင်နေတဲ့ မေလေးကို လာအောင် အတင်းမြှောက်ပင့်ပေးတာ ကြာလှပြီကော။ ဒါပေမယ့် ညီမလေးအပေါ်မှာ အဟုတ် ဖြူစင်တဲ့စေတနာနဲ့ စဉ်းစားလိုက်တော့ အခုနေဆိုရင် အခြေအနေကလဲမကောင်းသေး၊ ကိုကြီးမှာလဲ စေတနာ ရှိသလောက် စောင့်ရှောက်နိုင်လောက်အောင် အင်အားကမရှိသေး။

ဒါကြောင့် လာရတဲ့လူမှာ စရိတ်ကုန် လူပန်းဖြစ်မှာလည်း စိုးနောက် ပြီးတော့ ကိုကြီးသူငယ်ချင်းပြောသလိုပဲ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာဟာ အင်မတန်မှ ရှုပ်ထွေးပွေလီမှုတွေ များလှပါတယ်။ ညီမလေးဟာ သူငယ်နှစ်စားလေး မဟုတ်ပေမယ့် ညီမလေး မသိမမြင်သေးတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေဟာ ပတ်ချာဝိုင်းနေတော့ ဒီဘေးအန္တရာယ်အလယ်မှာ ညီမလေးမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ဖြစ်နေမှာကို စိုးရိမ်လွန်းလို့ မလာပါနဲ့ဦးလို့သာ တားလိုက်ရပေမယ့် ညီမလေးကိုတွေ့နေချင်တဲ့ ကိုကြီးမှာ ဒီလိုတားလိုက်ရတဲ့ စကားတစ်ခွန်းအတွက် ရင်မှာ ဘယ်လောက် နင့်သွားတယ်ဆိုတာ မေလေး သိစေချင်ပါတယ်ကွယ်။ သိစေချင်စမ်းပါရဲ့ မေရယ်။

ဒီအဆိုတော်တို့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်တို့ ဆိုတာတွေဟာ မိန်းကလေးတွေအဖို့ဆိုရင် ကြိုးတန်း လမ်းလျှောက်နေရတဲ့လူလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်လွန်းမှသာ တော်ရုံကျတဲ့ အလုပ်တွေပဲ။ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အကျနာတော့တာပဲ။ အဆိုတော်လောကဆိုရင်တော့ ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာမို့ မေလေးအပေါ်မှာ ကျရောက်လာတဲ့ အန္တရာယ်တွေကို ကာကွယ်ပေးနိုင်စရာ ရှိသော်လည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအနေနဲ့ဆိုရင်တော့ ကိုကြီးတောင်မှ ကာကွယ်ပေးနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတော့ မလုပ်ချင်ပါနဲ့လို့လဲ ကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ်။

ကဲ ကဲ စာလဲရှည်လှပြီ၊ ဖတ်ရတဲ့လူလဲ ဇက်ညောင်းရှာရော့မယ်၊ တော်လောက်ပါပြီနော်။ စာလဲ ပြန်ပါဦး ညီမလေးရယ်။ ကိုကြီးကို ကလဲ့စားချေတဲ့သဘောနဲ့ ချက်ချင်း စာမပြန်ဘဲ အချိန်ဆွဲထားပါနဲ့ကွယ်။ ကိုကြီးလေ တတ်နိုင်ရင် မေ့ဆီကို တစ်နေ့ စာတစ်စောင်လောက် အမြဲတမ်း ရေးနေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ တာဝန်တွေက များလွန်းလို့ ရုတ်တရက် စာမပြန်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်

ပါကွယ်။ ဒီလို စာမပြန်နိုင်တဲ့ အချိန်တွေမှာ ကိုကြီး အလကားမနေ ပါဘူး။ မေလေးကိုသာပဲ အမြဲတမ်း သတိရလျက်နဲ့ မေလေးရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားပြီးနေလေရဲ့ လို့သာ အောက်မေ့စေလိုက်ပါတယ်ကွယ်။

ကိုကြီး ကြိုးစားပြီးနေသမျှတွေဟာ မေလေးအတွက်ဆိုတာ ယုံပါ တော့ မေရယ်။

**မြတ်နိုးစွာဖြင့်
စောညိန်း**

၁၇. ၈. ၅၁

သူ့ဘဝကား တာဝန်များလှဘိသည်။ မိဘ တာဝန်ကလည်း တစ်ဖက် တွင် ရှိနေရှာသည်။ သူ၏ ယခု ပစ္စုပ္ပန်အရေး နောင်အနာဂတ်အရေးအတွက် လုပ်ငန်းတွေကလည်း များဘိသည်။ အမှန်မှာ လူ့ဘဝ သက်တမ်းမှာ အနုပညာအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက်ကိုသော်လည်း ကောင်း လုံလောက်သည့်အချိန်ကို မပေးစွမ်းနိုင်ရှာချေ။ သက်တမ်းဆုံး၍ လူသာ သေသွားနိုင်သည်။ အနုပညာကား မကုန်ဆုံးနိုင်ပါပေ။ သို့သော် ကိုစောညိန်းကား အနုပညာကိုလည်း ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လိုက်စားဆည်းပူး လိုခဲ့၏။ ပြည့်ဝတိကျသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာစစ်ကိုလည်း ထားရှိခဲ့စားလိုခဲ့ ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုရပ်ဝေးမေမှာ ကိုစောညိန်း၏ ဂီတအနုပညာ အတွက် ပြောင်လက်တောက်ပသော ဂီတများ ပေါ်ထွန်းစေရာ အချက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ သူ၏ ချစ်သူကင်းကာ ခြောက်ကပ်လှသည့်ဘဝကို စိုပြည်ရာလည်း ဖြစ်၏။ အချစ်ရောင်ခြည်ကင်း၍ မှောင်အတိကျသော ဘဝခရီးတွင် အလင်း ရောင်ကို ဆောင်သော ဓူဝံကြယ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ချေသည်တမဲ့။

သစ္စာတော်ဦး

အသက်ကို ခွဲကာဝက်ကာ စက်ရာအုံးပြိုင် မဝေသာပိုင်တယ်၊
ရွှေတိုင်ဂီတနက်သန်ဦး ဧကရီကြော့မှူးမြောက်ဖို့ရွယ်။

ခင်မင် ချစ်မြတ်နိုးကာ မျှော်ကိုးလို့သာ စေတနာပိုသူဝယ် ကြာလေ
စွဲလေ အမြဲတစေ တောင့်တ စောင့်ကြောလွန်လွန်းလို့ ခွန်းစကာ
ပန်ချင်ပြီကွယ်၊ သစ္စာတော်ဦး ချစ်ပိုင်မှူးရှိမှာလေလားကွယ်။

မေတ္တာငုံ ရွှေပွင့်နယ် ကြွေလွင့်ရှာနိုးနဲ့ စိုးရိမ်ပေမယ့် မြေယူဇနာ
လယ် ချောင်းမြစ်ဆီးကာ ခရီးကွာလေတယ်၊ မပိုင်ဆိုင်ဝေးသူမို့
ပူရန်သာကြွယ်၊ မောင်ရွယ်မှန်း နေ့စဉ်ညတိုင်းလွမ်း ကျွမ်းကြွေလှ
ရွှေရင်ထဲဝယ်၊ ချစ်သွေးဆူ ပြီမေရယ် မြားဒဏ်ရာပြင်း အသည်း
လွှာချင်း ထိုးဝင်ဖောက်ထွင်းသည့်နယ် နတ်များဖန်ဆင်းလို့ ပစ်ခွင်း
တော်မူပြီထင်တယ်၊ သစ္စာတော်ဦး မာလာကိုခူး ယူပါရစေကွယ်။

ဤသီချင်းကား သူ့ဘဝ၏ တုံးမှတ်တိုင်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။
‘မေ့အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ် စပ်ပါ အစ်ကိုကြီး’ ဟု တောင်းခံလာသူလေး
အား ဤသီချင်းဖြင့် သူ့ရင်တွင်း၌ခံစားနေပုံတို့ကို ဖွင့်ဟခဲ့၏။

အုံးစက်ရာထက်တွင် အတူယှဉ်၍ အသက်ကို ခွဲဝေ၍မပေးနိုင်သော်
လည်း ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်မှ တည်ထောင်သော ဂီတနက်သန်အဖွဲ့၏
ဧကရီဘုရင်မသဖွယ် ထားလိုက်ကြောင်းကို ဖော်ပြရာမှ သင်းကလေး၌
‘ချစ်ဦးသူများ ရှိလေမည်လောဟု တွေးတောပူပန်မိပုံ၊ မေကလေးသည်
သူကဲ့သို့ ချစ်နေနှင့်ရှာမည်လား၊ ချစ်မေတ္တာရွှေပွင့်မှာ ကြွေနှင့်နေမည်လား
ဟု ပူပန်စိုးရိမ်နေရသော်လည်း နေရာဒေသအားဖြင့် ကွာခြားနေခြင်းကြောင့်

ဆွေးဗျာထုသာလျှင် ကြွယ်ရကြောင်းတို့ကိုလည်း ထင်ရှားအောင် ဖော်ပြထား ရှာပေသည်။

‘အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီမလေးအတွက် မြန်မြန် သီချင်းတစ်ပုဒ်စပ်ပြီး မြန်မြန် လွှင့်လိုက်စမ်းပါ။ ညီမလေး ကြားချင်လှပါပြီ’ ဆိုရှာသူကလေးကား သူ့ အစ်ကိုကြီးက သူ့အားရည်စူး၍ လွှင့်ရှာသောနေ့က ထိုသီချင်းကို မကြား ရဟု သိသောအခါ အစ်ကိုကြီးခမျာမှာ ရင်ထဲ၌ နင့်ခနဲဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မ၍ အသံလွှင့်ဌာနမှ ဓာတ်ပြားသွင်းထားသော ကြောင့်သာ နောက်တစ်ကြိမ် သောတရှင်တို့လိုရာ ဓာတ်ပြားအဖြစ် ဖွင့်ပြ နိုင်ခဲ့ပေသည်။

သို့သော် မိန်းကလေးအဖို့၌ကား သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း သိချင်မှ သိရှာပေမည်။ ထိုသီချင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တုန့်ပြန်ချက်ကား ပေါ်မလာ ခဲ့။

ဤတွင် သူ့မှာ မေလေးသိသာအောင် ချစ်တေးဖွဲ့ရပြန်လေသည်။ မှုန်ရီရီ အလင်းရောင်တောက်နေသည့် နံနက်ခင်းတွင် ညောင်ကန် ကြက် ကလေးများကလည်း တွန်လျက်ရှိကာ မြန်မာ့စရိုက်ဘာဝ နိဗ္ဗာန်ဆော်တို့ ဟစ်အော်ကာ ထိုသို့သော နံနက်ခင်းမျိုး၌ သူ့ချစ်သူ မေနှင့်အတူ ရွှေစည်းခုံ စေတီဝယ် အရုဏ်ဆွမ်းများကို အတူကပ်ရင်း ဘဝဆက်တိုင်း ပေါင်းရလို ကြောင်း ဆုတောင်း၍သာ နေရှာလေသည့်အဖြစ်ကို ‘အရုဏ်’ ဟူသော သီချင်းဖြင့် ဖွဲ့ရရှာလေသည်။

တစ်ဖန် တိမ်နီရောင် ယှက်သန်းသည့် ညနေချမ်းဝယ် မြစ်ကမ်းစွန်း တွင်ထိုင်ရင်း မြစ်အတွင်း၌ ဖြတ်သန်း စုန်ဆန်နေကြသော လှေနာဝါများကို လည်း ‘မေလေးထံ သွားမှာဖြင့် လမ်းကြုံလို့ ခေါ်စမ်းပါ’ တောင်းပန်ရင်းက မျှော်လေလေ လွမ်းလှကြောင်းကို ဖွဲ့ရာက ‘အောင်’ ‘တော်’ ဟု အချီအချ ခေါ်ရင်း မြည်တွန်နေကြသော ဟင်္သာငှက်မောင်နှံတို့မှာမူ အဖော်စုံ ပျော်နိုင် ပုံတို့ကိုပါ ချန်မထားရှာဘဲ ‘ဆည်းဆာ’ ဟူသော သီချင်းဖြင့် သိသာစေခဲ့ ပြန်လေသည်။

သို့သော် မေကား တကယ်ပင်မသိရှာသလော မသိယောင်ဆောင်နေခဲ့ သလော၊ သူ့ခမျာ စဉ်းစား၍ မရနိုင်ရှာခဲ့။ သူ့ဘဝ၌ မိန်းမတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် ပေါင်းသင်းခင်မင်ခဲ့ဖူးသည်ဟူ၍ မရှိသဖြင့် မိန်းမတို့သဘောကိုလည်း နား မလည်ခဲ့။

ဂီတစာပေနှင့် အနုပညာဘက်တွင် ဝါသနာထုံလှသဖြင့် သူ့ထံသို့ မိတ်ဆက်စာရေးကာ ခင်မင်လာသူကိုလည်း ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသမျှကို ခေါက်ခေါက်ရက်ရက် မပြောနိုင်ခဲ့။ သူ့အပေါ်တွင် အထင်အမြင်သေးကာ အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်ပါက သူ့အခြေအနေမှာ ပိုမိုဆိုးရွားလာမည်ကို တွေးတောကာ ကြောက်ရွံ့မိ၏။

သို့နှင့်ပင် နှင်းကြွင်းလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ကွဲသည့် နွေဦးသို့ရောက် ခဲ့၏။ ပုရစ်ဖူးကလေးများကလည်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကာ အင်ကြင်းပန်းရနံ့များ တသင်းသင်းကြူမွှေးလာသောအခါ သူ၏ ကြုံရသည့်အဖြစ်ကို တရေးရေး တွေးမိရာက ဘဝင်ထဲတွင် မချိနိုင်တော့ဘဲ ပူစရာတွေးမိလေသည်။ ထိုမှ တိမ်တိုက်တိမ်လှိုင်းများအကြားတွင် ပျောက်ကာကွယ်ကာ ဖြစ်နေရှာသော ငွေစန္ဒာလမင်းကို မြင်ရသည့်အခါတွင်ကား သူ့မှာ အလိုလိုအားငယ်ခဲ့ရရှာ လေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကျေးဇူးတို့ကလည်း ဘာသာဘာဝ ချစ်ခွန်းတုံ့လှယ် နေကြကာ ဥဩငှက်ငယ်တို့ကလည်း ယင်းမာပင်ထက်မှ သာယာသော အသံ ဖြင့် မြည်ကျူးလိုက်ပါက သူ့ကိုပင် ပြောင်လှောင်လေသလောဟု တွေးတော မိရာက ရော်ရွက်ဝါတို့ သက်ကြွေသည်နှင့်အမျှ သူ့တွင်လည်း မျက်ရည်ဝဲရရှာ လေသည်။

ထိုသို့ ‘နွေဦး’ ကြောင့် လွမ်းရသည်ကိုလည်း နွေဦးဖြင့် ဖော်ခဲ့ရှာလေ သည်။ ထိုအဖြစ်ကိုမူ ရပ်ဝေးသူ မိန်းကလေးမှာ သိချင်မှ သိရှာပေမည်။

သူ့ဘဝမှာ တကယ်လက်တွေ့လုပ်နေသည်ထက် အိပ်မက်မက်နေသည် က ပိုခဲ့လေသည်။ စိတ်ကူးဖြင့် ရူးခဲ့သည်က များလေသည်။ အတွေးဖြင့်

သစ္စာတော်ဦး

ငေးခဲ့သည်က များလေသည်။ ရီဝေဝေမျက်လုံးအစုံမှာ မဖော်ပြသာသော အနာဂတ်ဆီသို့ ငေးမျှော်နေဟန် ရှိလေသည်။

သူသည် သစ်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေရင်းက နန္ဒမူလိုဏ်ဂူတွင်း၌ ထိုင်နေ ရပြီဟုတွေးလျှင်လည်း တွေးနေတတ်ပေသည်။ ဆောင်းရာသီ၏ ညတစ်ည ၌ သမိုင်းတွင် ဂီတာ ကိုအုန်းလွင် တယော ကိုအုန်းခင်တို့နှင့်အတူ သီချင်း တိုက်ရလေသည်။ သမိုင်းရပ်ကွက် ၏ ဆောင်းညမှာ လွန်စွာချမ်းလှပေရာ မီးဖိုကာ မီးလှုံရင်း သီချင်းတိုက်ရလေသည်။

ကြည့်မြင်တိုင် ပိတောက်တန်းရှိ သူ့အိမ်၌လည်း ထိုကဲ့သို့ ချမ်းလှသော ဆောင်းညများ၌ မီးဖို၍ သီချင်းတိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေတစ်ဦး က ‘ကဲ ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ မတူဘူးလား၊ ရှမ်းပြည်နယ်လို့ သဘောထားကြ ပါစို့’ဟု ပြောလေရာ ကိုစောညိန်းက သူ၏ဝါသနာအတိုင်း စိတ်ကူးယဉ်စွာ ဖြင့် ဤသို့ ပြောခဲ့လေသည်။

‘အမယ်လေးဗျာ စိတ်ကူးရတာချင်း အတူတူဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ် လောက်တော့ စိတ်မကူးပါနဲ့ဗျာ၊ အင်္ဂလန်ပြည်လောက်ကို စိတ်ကူးစမ်းပါဗျာ’

သူကား ဤသို့လျှင် စိတ်ကူးသန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဘတ်စ်ကားစီးရင်း၊ မီးရထားစီးရင်း၊ စာရင်းတွက်ရင်း သူ့စိတ်ထဲ၌ တစ်ခုခုကို တွေးနေတတ်လေ သည်။ ကာရန်ကိုလည်း ရှာတတ်သည်။ ခြောက်ပေါက်မှ သံစဉ်အတိုင်း တီးကွက်ကလေးတွေလိုမို့၍ ဆင်းလာရာမှ သံကြောင်လေးတစ်ချက်ထိုးကာ သံမှန်ဘက်သို့ ဝှေ့သွားလိုက်ပါက ပေါ်လာမည့် အသံသာကလေးများကို အတွေးဖြင့် နားထောင်နေလျှင်လည်း နေတတ်သည်။

သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း သေးသွယ်လှသည်။ လက်ချောင်း ကလေးများမှာလည်း သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းလှသည်။ စကားပြောသည့် အခါ သီချင်းဆိုသည့်အခါများ၌ ရှိုက်သံများ ပါလာတတ်သည်။ သူ့အား အကြောင်းမသိသူများက ‘ဘိန်းစားသည်’ ဟူ၍ပင် ထင်မှားကြသည်။ ည ဘက်ဆိုလျှင် တော်တော်နှင့် အိပ်၍ရသူမဟုတ်။ စာဖတ်၊ စာရေး သို့မဟုတ်

သီချင်းစပ်၊ ကဗျာရေး သို့မဟုတ် မယ်ဒလင်၊ ပတ္တလား၊ တယောစသည့် တူရိယာတစ်ခုခုကို တီးခေါက်ကာ အသံရှာရင်း တီး၍ နေတတ်သည်။ ထိုမှ နံနက်သုံးနာရီ လေးနာရီကျမှပင် အိပ်ရာသို့ဝင်ကာ နံနက်ဆယ်နာရီခန့်တွင် မှ အိပ်ရာမှ နိုးလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသက်ကြီးလာလေလေ ပိန်ချိုးလာ လေလေ ဖြစ်လေသည်။

သူ့၌ ကိုယ်လက်ကျန်းမာရေးအတွက် ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက် လာပါက မယ်မယ်ရရ လမ်းလျှောက်ခြင်းသာလျှင်ရှိ၏။ လမ်းကိုကား လွန်စွာ လျှောက်နိုင်သူဖြစ်လေသည်။ သမာဓိတိုက်တွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်က သမာဓိတိုက်တည်ရာ ၄၅လမ်းမှ ဆူးလေဘုရား သို့မဟုတ် မော်တင်လမ်း သို့တိုင်အောင် လမ်းလျှောက်ပြီးမှ ကြည့်မြင်တိုင် ဘတ်စ်ကားကို စီးလေသည်။

ဆရာမြိုင်ထံ သီချင်းတက်သည့်အခါများ၌ ဆရာမြိုင်နေထိုင်ရာ ဘီလူးမဈေးအနီးနှင့် သူနေသည့် ကြည့်မြင်တိုင်မှ သမိုင်းရှိ ကိုအုန်းလွင်၊ ကိုအုန်းခင်တို့ထံ သီချင်းတိုက်ရန် သွားသည့်အခါ၌လည်း ကုန်းကြောင်း လျှောက်တတ်သည်။

သူကား ဟာသဉာဏ်ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ ငေးငိုင်တွေးမိုင်နေသည့် ကြားက ရယ်စရာစကားလေးများ ဖောက်ပြောပြီး အားရပါးရ ရယ်တတ် သည်။ ဟာသဉာဏ်ရှိသူဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ကာတွန်းဆွဲနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

သူကား သံယောဇဉ်ကြီးသူလည်း ဖြစ်သည်။ အိုမင်းမစွမ်း ရှိကြပြီဖြစ် သော သူ့မိဘနှစ်ပါးအပေါ်တွင် သူသည် ထာဝစဉ် သံယောဇဉ်တွယ်လျက် ရှိသည်။ ထို့အပြင် လေးနှစ်အရွယ် တူမလေးမှာလည်း သူ၏ ခင်မင်တွယ် တာစရာ စိတ်ကြည်နူးစရာကလေး ဖြစ်လေသည်။

ကလေးမလေးမှာ စကားတတ်ကလေးဖြစ်သဖြင့် သူ့မှာ ပို၍ ချစ်ရရှာ လေသည်။ ကလေးက မေးသမျှကို ကျေနပ်အောင် ဖြေတတ်ပေသည်။

သစ္စာတော်ဦး

‘ဦးညိန်းညိန်းရဲ့ လကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကြီးလိုက် သေးလိုက် ဖြစ်ရတာလဲ’ ဟူသော အမေးမျိုး မေးတတ်သည့် ကလေးအား ကိုစောညိန်းက နားလည်အောင် ဖြေတတ်၏။ ကလေး ကျေနပ်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပြ၏။ ရှင်းပြ၏။ ပြောပြ၏။

မြေလတ်မေနှင့် စာရေးဆက်သွယ်သည့်အခါတွင်လည်း သူ့မှာ အတော်ပင် သံယောဇဉ်ကြီးရှာလေသည်။ သံယောဇဉ်ကြီးရှာစေကာမူ နိုင်ပိုင်သည့် အခြေအနေ မဟုတ်ရုံမျှမက သူ၏ထင်ကြေးနှင့် မကိုက်ပါက သူ့အပေါ်တွင် အကြည်ညိုပျက်ကာ အထင်အမြင်သေးရှာမည်ကိုလည်း တွေးပူခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဖွင့်ဟရာ၌ပင်လျှင် ရဲရဲတင်းတင်း မဖွင့်ဟခဲ့ဘဲ သူ၏ သီချင်းဖြင့်ပင် ဖွင့်ဟခဲ့ရှာ၏။

ထိုမှ မိန်းကလေး၏စာသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဝေ့လည်၍ လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်အခါက သူမည်သို့ခံစားနေရသည်ကိုကား ထိုစဉ်က သူရေးလိုက်သည့် ‘စိန်’ ဟူသော သီချင်းက သက်သေခံလျက်ရှိပေတော့သည်။

(ချစ်ရေးခင်ရေး လိုက်လေဝေးတယ်၊ စိန်ခေါ်ပါလို့ ပြေးလေသလား ကွယ်၊ လှမ်းလင့်သူအား မြှူသလိုလိုနှယ်၊ ယိမ်းနွဲ့လှည့်စား ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်၊ မာယာတွေပိုလွန်းသူရယ်)။

စိန်ပြီကဲ့ သက်လယ် လွတ်အောင်သာ ရှောင်စမ်းပါ။ မောင်ဖမ်းယူ လှမ်းချူကာပွေ့မယ်၊ တစ်မြေဆီမှာရယ် (ဝေး)၊ လို့သာ မပိုင်သူ အနိုင်ယူ အားကိုးနဲ့ရယ်၊ မှုနိုင်ရက်လေသမျှ နောင်ကျမှ အငြိုးကို ချေမယ်၊ လိုက်လေ ဝေးလေ ဝေးတယ် ချစ်တဲ့အရေးက အပြေးစိန်သူ မေရယ် မောင်ချူယူ လက်ကမ်းမယ် အလှမ်းမီခါမှ ဘွာမကူတမ်း ကွယ်။

မြန်မာ့တေးသံ

အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာပြည်သည် နယ်ချဲ့များ၏ ဖျက်ဆီးမှုကို ခံခဲ့ရသဖြင့် လွန်စွာ အောက်တန်းကျခဲ့ရသည်ကိုလည်း သူကောင်းစွာမြင်လေသည်။

ပန်းချီ၊ စာပေ၊ သဘင်၊ ဂီတမှစ၍ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုတို့၌ အစစအရာရာ အောက်တန်းကျနေသည်တွင် စာပေရေးရာ၌ကား ယခုစစ်ပြီး မြန်မာပြည်၌ ပြုပြင်သူအတော်များများ ရှိနေသဖြင့် အားတက်ဖွယ်ရာ ရှိသေးသည်ဟု သူ့စိတ်၌ ယူဆခဲ့၏။ ဂီတအနုပညာဘက်တွင်ကား ပြုပြင်သူမပေါ်ရုံမျှမက စစ်မဖြစ်မီ ဂီတအခြေအနေထက်ပင် ဆိုးရွားနေသည်ကို သူ့စိတ်၌ များစွာ ယူကျုံးမရဖြစ်နေလေသည်။

ယခု ကာလပေါ်သီချင်းတို့မှာ စာသားနှင့်ပတ်သက်လာပါက

‘အေးသာရေ’

‘ဘာလဲ ငပွကြီးရေ’

‘နှင့် ငါကြိုက်တယ်ဟယ်’

‘ငါလဲ နင့်ကြိုက်တယ်’

‘ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့ကွယ်’ စသည့် စာသားမျိုးဖြစ်၏။

တေးသွားမှာလည်း အနောက်နိုင်ငံလိုလို တရုတ်ကပြားသံလိုလို ဘာမှန်းမသိသည့် တေးသွားများဖြစ်သည်။ အမျိုးသားဟန် အမျိုးသားမူဆိုသည်မှာ ဘယ်နေရာမှာမျှ ရှာ၍မတွေ့ခဲ့။

‘ကျုပ်တို့က ဘိုသံမှ တီးတတ်တာ’ ဟု ဆိုသူများ တီးသည့်ဘိုသံမှာ အနောက်နိုင်ငံက ကြောင်ကလေး စန္ဒယားခုံပေါ် တက်ပြေးသည်လောက်

မြန်မာ့တေးသံ

မှ သာယာခြင်းမရှိ။ အနောက်နိုင်ငံသားများ ကြားပါက ‘တို့ဂီတကို သင်းတို့ တစ်တွေ ဖျက်ဆီးနေပါပကော’ ဟု ဒေါသပူပန်ထုကာ ချိုးပွဲချ၍ ငိုစရာပင် ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်တလေက အကွက်ဆန်းကလေးထွင်၍ အသံဆန်း ကလေး တီးလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ထိုအကွက်နှင့် အသံဆန်းမှာ အော်ဂလီ ဆန်လှခမန်း လိုက်၍ တီးကြလေသည်။

အမှန်စင်စင် ဂီတဟူသည် လူမျိုး၏ ကြေးမုံပင်ဖြစ်၏။ အမျိုးသားတို့ ၏ အနှစ်ဖြစ်၏။ မည်မျှပင် နိုင်ငံခြားလူမျိုးခြားတို့၏ ဖုံးလွှမ်းခြင်းခံရစေကာ မူ မိမိတို့၏ အမျိုးသားပိုင် ဟန်မူမှာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားကောင်းသည့် အရာမဟုတ်။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ စာပေရှိသော လူမျိုးဖြစ်၏။ ဂီတအနု ပညာရှိသောလူမျိုးဖြစ်၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဂီတတေးသီချင်းများကို ကြည့် ခြင်းအားဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရာဇဝင်သမိုင်းမှာ ပေါ်လွင်နေ၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်း ထိုစဉ်အခါက ဖြစ်ပေါ် နေသည့် အခြေအနေနှင့် ထိုစဉ်အခါက အမျိုးသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြနေ၏။

‘ရွှေဘုန်းတော် ရန်ပေါ်လျှင် ခေါင်ကကျုံးပါလို့ ကိုယ်လုံးပါ မျှီစေ မယ် ပြည်ရွှေဘိုပေါ်ကတည်းက ပွဲခသည့် ယောက်ျား’ ဟူသော သီချင်းမျိုးကို ကြားရလျှင် ကြားရသူတိုင်း ကြက်သီးများ ဖြာမိရာက ထိုစဉ်အခါက မြန်မာ့သားကောင်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ မြင်ယောင်နိုင်ပေသည်။

‘အခန်းခန်းငယ်နှင့် ဆောင်နန်းမ ရိပ်လည် ရိုးဖွယ်တည့် ဝတီလို မြတ်ဘုန်းမို့ ရွှေကိုယ်နန်းလောင်း၊ သောင်းစကြဝဠာ များစွာ ခဝတ်ညောင်း’ ဟူ၍ ဆိုလိုက်လျှင်ပင် ရှေးမြန်မာဘုရင် ပဒေသရာဇာတို့၏ စည်းစိမ်တော် ယစ်မူးနေဟန်တို့ကို အကွင်းသား မြင်နိုင်ပေသည်။ မိဖုရား ဖြစ်ရသူများတွင် ခံစားရသော စိတ်သောကကို ပေါ်လွင်စေခဲ့လေသည်။

တေးသွားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း မြန်မာ့တေးသွား မြန်မာ့ အသံဟု ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်အောင် ရေးခဲ့ကြ၏။ နိုင်ငံခြားဟန်ကို ယူသည်ဆိုစေကာမူ မြန်မာ့အသံကိုကား အဖုံးလွှမ်းမခံကြ။

လူမျိုးတစ်မျိုး၏ တကယ့်ဂီတစစ် ဂီတမှန်ကား ဤအတိုင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။ ရှေးခေတ် ဂီတပညာရှင်ကြီးများသည် အချိန်နှင့်အမျှ ဂီတပညာ ၏ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း အဆီအနှစ်ကို ရှာဖွေကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ စာသားအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အတွေးအခေါ်အားဖြင့်သော်လည်း ကောင်း၊ တေးသွားအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပြောင်မြောက်အောင် ကြိုးစား ကြံစည်ခဲ့ကြ၏။

‘သိုးကလေး ပုပွားနတ်တောင်၊ အခေါင်မြင့်ဖျား စုံတောများ၌၊ နံ့ရှား ကြိုင်လွင်၊ ချိန်တန်ပွင့်သည်၊ ရွှေနှင့်ယိုးမှား ပန်းစကား’ စသည့် မြန်မာ့ အလင်္ကာ ကဗျာဂီတတွင် ပထမဆုံး ကဗျာဟု ဆိုအပ်သော ပုပွားနတ်တောင် ဘွဲ့လင်္ကာကို စပ်ဆိုခဲ့သည်။ ပုဂံမင်းဆက် သေရ်လည်ကြောင်မင်း လက်ထက် မှ စတင်၍ ကုန်းဘောင်ဆက် သီပေါမင်းလက်ထက်သို့တိုင်အောင် စပ်ဆို သီကုံးခဲ့ကြသည့် မြန်မာ့ဂီတတို့မှာ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဖျက်ဆီးမှုဒဏ်ချက် တွင် ကွဲအက်ညှိုးမိန့်လာခဲ့လေသည်။

တစ်ခေတ်ခြား၍ လူဖြစ်လာရသည့် ကျွန်ုပ်တို့လူငယ်များမှာ မြန်မာ့ မူစစ် မူမှန်များကို မျက်ဝါးထင်ထင် မကြားလိုက်ရ သာမန် တတ်ယောင် ကား ဆရာများထံမှသာ ကြားနာခဲ့ရ၏။ ထို တတ်ယောင်ကား ဆရာ ကြီးများ၏မူကိုပင် မူစစ် မူမှန်ဟု ထင်ခဲ့ကြ၏။ တကယ့် ဂီတအစစ်အမှန် ကိုလည်း ရှာဖွေရန် လုံ့လမထုတ်ကြ။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ပြည်သူလူထု၏ စီးပွားရေးကျပ်တည်းကျဉ်း မြောင်းလာပါက ကိုယ်ကျင့်တရား ဘာသာရေးမှစ၍ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု တို့ကိုပါ ပျက်ပြားဆုတ်ယုတ်လာရသည်မှာ မလွဲမရှောင်သာသော သဘော တရား ဖြစ်ချေသည်။

စာရေးဆရာသည်လည်း သူ၏ လက်ရာမှန်ဖြစ်အောင် စာပေကို အချိန် ယူ၍ မပြုစုအားတော့ဘဲ ဟာနေသော ဝမ်းကို ဖြည့်နိုင်ရန်အတွက် ငွေရရာ ရကြောင်းကို အမြန်လုပ်ရလေသည်။ လက်လုပ် လက်စားသမားများမှာလည်း ယနေ့အဖို့ရာ ဝမ်းဝခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း နက်ဖြန်အတွက် ပူပန်နေရသော

မြန်မာ့တေးသံ

ကြောင့် ဂီတဆရာ၏စောင်းသံကို နာယူရင်း အနုပညာ၏အရသာကို မခံစားနိုင်တော့ပေ။ ကြီးမားလှသော ဝါသနာကြောင့်သာ နားထောင်နေရစေကာမူ အနုပညာအတွက် ပေးရန်အခမှာ သူ့တွင်ရှိသောငွေမှ ခွဲဝေပေးရမည်ဖြစ်လေရာ အနုပညာသည်အတွက် လုံလောက်သော ငွေကြေးကို မပေးနိုင်။ အနုပညာသည်တွင်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက် တစ်နေရာတည်းတွင် ငွေကြေးလုံလောက်မှုကို ဖန်တီးပေးစွမ်းနိုင်သောကြောင့် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် ကြိုးစားပြုပြင်ရန် အချိန်မရတော့။ သို့နှင့်ပင် အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာမှာ တိုင်းပြည်လူထုတွင် စီးပွားရေးကျပ်တည်းသည်နှင့်အမျှ ညှိုးမိန်ခဲ့ရလေသည်။

ကိုစောညိန်းကား ဤညှိုးမိန်သော မြန်မာ့ဂီတကို တစ်ဖန်ပြန်လည်ဆန်းသစ်လာရန်အတွက် ကြိုးပမ်းလိုသူဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ယနေ့ မြန်မာပြည်ဂီတလောက၌ ဆရာတစ်ဆူ မြောက်စားခြင်းခံနေရသူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ‘အခုခေတ်မှာ မြန်မာ့ မူစစ် မူမှန်ဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး၊ ပျောက်နေပါပြီကွာ’ ဟု ပြောဆိုကြောင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကိုစောညိန်းမှာ ယူကျုံးမရစွာဖြင့် ‘ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ်ဗျာ လုံးဝပျောက်ကွယ်နေပြီလို့ မဆိုတန်၊ မူစစ် မူမှန်ကို မလိုက်ကြဘဲ မူစစ် မူမှန်ကို ရှာဖွေ မနီးနှောချင်ကြဘဲ သူ့မူမှ အမှန်၊ ငါ့မူမှ အမှန်၊ ငါ့ဆရာကသာ မှန်တယ်၊ မင်းဆရာက အလကား၊ တို့ဆရာမှာ နန်းတွင်းထွက်၊ မင်းတို့ဆရာက ချောင်ကြိုချောင်ကြားက အိုးနင်းခွက်နင်းနဲ့ဆိုပြီး ငြင်းနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတယ်လို့ ဆိုဖို့ကောင်းတယ်။ မူအစစ် မူအမှန် ပျောက်ရအောင်က ရာဇဝင်မှာတင်လိုက်ရင် မြန်မာ့အချုပ်အခြာ ထီးဆက်နန်းဆက် ဆိတ်သုဉ်းသွားတာ ဘယ်လောက်မျှ မကြာသေးပါဘူး။ အခုနေအခါမှာ မူစစ် မူမှန်တွေကို ညှိနှိုင်းရင် ရပါသေးတယ်’ ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

မြန်မာ့ဂီတ မူမှန်နိုင်ရေးအတွက် ညှိနှိုင်းကြရလျှင် စာကိုလည်း ညှိနှိုင်းရပေမည်။ တေးသွားကိုလည်း ညှိနှိုင်းရပေမည်။ တီးကွက်မှာမူ တီးမှုတ်သူ၏ ကျင့်လည်ပါးနပ်မှုအပေါ်၌ တည်နေပေသည်။

ရှေးခေတ်အခါက ဂီတဆရာကြီးများမှာ စာရော တူရိယာကိုပါ နိုင်နင်းခဲ့သူများဖြစ်ကြသည်။ ယခုခေတ်၌ကား စွယ်စုံနိုင်နင်းသူဟူ၍ မမြင်ရသေး။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ နှစ်ဖက်စလုံး ရရန်အချိန် မရကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ များစွာသော အတီးသမားတို့ကလည်း စာနောက်ကို အလွန်အမင်း လိုက်နေရန် မလိုဟု ယူဆကြ၏။ ထို့ကြောင့် စွယ်စုံတတ်သူကား ရှာမတွေ့နိုင်အောင်ပင် ရှားလှသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရလေသည်။

ထိုစာသားနှင့် တေးသွားကို လိုက်၍ ဆိုဟန်ကိုလည်း ပြုပြင်ပြန်လေသည်။ တေးသွား တူညီလင့်ကစား စာသားကို လိုက်၍ ဆိုဟန်ကို ထပ်တူ ဆိုပါက အရသာ ပျက်တတ်လေသည်။

ဥပမာ ‘ပပဝယ်လေဝင်းဝင်း ပတ်ပျိုး’နှင့် ‘မြမြမောင်းမောင်း’ ပတ်ပျိုးနှစ်ပုဒ်သည် တေးသွားချင်းတူသော်လည်း စာသားချင်းမတူသဖြင့် ဆိုဟန်ကို ပြောင်း၍ ဆိုရသော သီချင်းဖြစ်လေသည်။ ပပဝယ်လေဝင်းဝင်းမှာ မယ်ဘွဲ့သစ္စာထားဖြစ်ကာ မြမြမောင်းမောင်းမှာ အမျှော်စိုက်အလွမ်း ဖြစ်လေသည်။ မြမြမောင်းမောင်းကို ပပဝင်းဝင်းကဲ့သို့ဆိုပါက မြမြမောင်းမောင်း၏ အရသာ ပျက်ဖွယ်ရာရှိလေသည်။ သီချင်းဆိုသူသည် စာသွားနှင့် တေးသွားကို နားလည်ထားရုံမျှမက သီချင်း၏ ဆိုရင်းသဘော ထိုသီချင်းသည် မည်သို့သော စိတ်အခြေအနေပေါ်တွင် တည်၍ နေသည်စသော အချက်များကိုပါ သိနားလည်ထားရန် လိုအပ်လေသည်။ သို့မှသာ သီချင်း၏ အရသာကို ပြည့်ဝတိကျစွာ ခံယူနိုင်ပေသည်။

အနုပညာဟူသည်မှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့လှပေသည်။ အနုပညာ၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှု အဆစ်အပိုင်းများမှာ အနုပညာသည်၏ မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်မှသာ မြင်နိုင်သည်။ အနုပညာစိတ်ဖြင့် ခံယူမှ တွေ့ထိခံစားနိုင်သည်။

မြန်မာ့အနုပညာသည်လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့လှပေသည်။ အရှေ့တိုင်းသားတို့၏ အနုပညာဖြစ်သဖြင့် နာမ်တရားတွင် ပိုမို၍ အကျုံးဝင်သည်။ ထို့ကြောင့် သာမန်မျက်စိဖြင့်ကြည့်၍ မြင်နိုင်ဖွယ်မရှိ၊ သာမန်ခံစားရုံမျှဖြင့် အရသာကို မတွေ့နိုင်ပေ။

မြန်မာ့တေးသံ

မြန်မာ့ဂီတမှာ ခိုင်မာသော အခြေခံသဘောတရားရှိသည့် ဂီတဖြစ်သည်။ စည်းကမ်းကျန စနစ်တကျရှိသော ပညာဖြစ်သည်။ ရှေးပညာရှိကြီးများ စီစဉ်ခဲ့သည့် သင်ရိုးသင်တန်း သံစဉ်မှာ လွန်စွာသပ်ရပ်မှန်ကန်လှပေသည်။

မြန်မာ့ သံရိုးသံစဉ်ကို ကုန်ဆုံးအောင် မသင်ကြားဖူးဘဲနှင့် အဆိုသမား ဖြစ်စေ၊ အတီးသမားဖြစ်စေ၊ မြန်မာ့ဂီတပညာကို ရိပ်စားမိရန် လွန်စွာခဲယဉ်း လှပေသည်။

ယနေ့ မြန်မာပြည်ကား ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်းဖြင့် လွတ်လပ်သော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးမှာလည်း ကိုယ့်လူမျိုးများပင် ဖန်တီးခွင့်ရပြီဖြစ်သဖြင့် ရှေးယခင် လူမျိုးခြားတို့ ချုပ်ချယ်ခြင်းခံရသည့် အချိန်ကကဲ့သို့ ပြည်သူလူထုတွင် စီးပွားရေး ကျပ်တည်းမှု ကြုံဖွယ်ရာမရှိတော့။ အနုပညာရှင်တို့မှာလည်း ပြည်သူလူထု၏ မြှောက်စားခြင်း၊ အာဏာပိုင်တို့၏ ကူညီထောက်ပံ့ခြင်း ခံကြရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ ပြန်လည်ဆင်းသက်ရေး အောင်မြင်နိုင်ရန် အတွက် ကြိုးပမ်းရမည့်အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

သို့သော် နယ်ချဲ့တို့ ဖျက်ဆီးခဲ့သဖြင့် ပျက်စီးနေသည့် မြန်မာ့ဂီတ၌ သာ မွေ့လျော်နေကြသူ တစ်စုတို့အတွက်ကား သည်းခံကြရပေမည်။ သူတို့ တစ်တွေ၏နား၌ကား မြန်မာ့အသံ မြန်မာ့ဟန်ပါသော တေးသွားတို့တွင် အိပ်ငိုက်ကြပေလိမ့်မည်။ ‘တာ လတီးတာ’ ဟူသော အသွားမျိုး ကြားရမှ ဟဒယ ရွှင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့ဆိုပါက နိုင်ငံခြား၏ဂီတကို ပစ်ပယ်ရတော့မည်လော၊ ယင်းတို့၏ ဂီတသည်လည်း အနုပညာမမြောက်၍ လောဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိပါသည်။

ယင်းတို့၏ ဂီတသည်လည်း အနုပညာမြောက်ကြောင်း ဝန်ခံပါ၏။ ယင်းတို့၏ ဂီတကိုလည်း မြတ်နိုးလေးစားပါ၏။ သို့သော် မတူဘဲနှင့် တုနေကြသည့်အဖြစ်ကိုသာ နာကြည်းရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရှေးခေတ်အခါကပင် တလိုင်းသံ၊ ယိုးဒယားသံ၊ တရုတ်သံ၊ အင်္ဂလိပ် သံများကိုယူ၍ တီးမှုတ်ခဲ့ကြပါ၏။ သို့သော် သူတို့ကား မြန်မာ့ဟန် မြန်မာ့

မူကို မဖျောက်ကြ။ ယခုခေတ် အိန္ဒိယဂီတတွင် အနောက်သံများ ဝင်နေသည်ကို ကြားနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အိန္ဒိယအမျိုးသားဟန် ပျောက်ပျက်၍ မသွားစေရန်အတွက် ယင်းတို့၏အမျိုးသား တူရိယာဗုံတိုကလေးဖြင့် ထိန်းထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် တေးသွားကို ကြားရရာ၌ အနောက်သံ ဝင်နေသော်လည်း အိန္ဒိယသီချင်းဖြစ်ကြောင်း အလွယ်နှင့်သိနိုင်၏။

မြန်မာ့ဂီတ၌ကား ဤသို့မဟုတ်၊ ယနေ့ မြန်မာ့ဂီတရှင်တို့ တီးနေကြသည့် အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မြန်မာတို့နား၌လည်း အရသာမတွေ့။ အနောက်နိုင်ငံသား စစ်စစ်တို့မှာလည်း သူတို့၏သီချင်းကို ယူတီးနေကြောင်း သိဖို့ ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ဤသို့ ဘာမှန်းမသိဖြစ်နေသော ဂီတမှ မြန်မာ့ဂီတစစ် ဂီတမှန်သို့ ရောက်လာနိုင်ရန်အရေး မြန်မာ့မူရင်း ဂီတအစစ်အမှန်သို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်နိုင်ရေးမှာ ယခုခေတ် လူငယ်တို့၏ တာဝန်ပင်ဖြစ်ချေသည်။ ယခုခေတ် လူထု၏တာဝန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ ယခုခေတ် အာဏာပိုင်တို့၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ မြန်မာ့ဂီတသမားတိုင်း ဤသဘောကို ရင်တွင်း၌ ပိုက်ထားသင့်ကြပေပြီ။

သည်အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကိုစောညိန်းသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပင် စပ်ဆိုခဲ့လေသည်။ ထိုသီချင်း၏အမည်မှာ မြန်မာ့တေးသံဖြစ်လေသည်။

ကမ္ဘာမှာ မြန်မာသစ်၍ တစ်ခေတ်ပြန်ဆန်း မျက်နှာပန်းပွင့်ခဲ့ပြီ။ လွတ်လပ်တဲ့ မျိုးဂုဏ်ရည် စောင့်ရှောက်စေချင်ပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်ယဉ်ကျေးခြင်း မျိုးမည်သန်ရှင်းရမည်၊ ရိုးရာထုံးတမ်းလမ်းစဉ် မှန်အောင်ချီ၊ မြန်မာ့မူမြန်မာ့ဟန် မြန်မာ့မူပိုင်ဉာဏ်ရည် (သုခုမပညာသည် တိုးတက်၍ချိန်ခါမီ ဆန်းသစ်ရမည်)။

‘တံတျာတေရှင်’ သင်ရိုးစံပြ သံစဉ်ကြည်၊ သည်စည်းဝါး အမျိုးသားဟန် မူမှန်တည်။

(ပင်ကိုဉာဏ် သံဆန်းပြီး နည်းလမ်းထွင်စေချင်ပြီ)။ မြန်မာပီပီ

မြန်မာ့တေးသံ

သည်စည်းဝါး အမျိုးသားဟန် မူမှန်သည် ချောင်းကိုပစ်၍ မြစ်ကိုရှာ
ရေသာများ၍ ငါးမတွေ့ ထုံးစလေ့ဆိုလေသည်၊ လူမျိုးခြားထံ နည်းနာ
ခံမှားကြမည်။

(လူမျိုးစစ် ဂုဏ်အင်ညီ၊ တိုးတက်၍ ရှာကြံစည် တီးမှုတ်သင့်ပြီ)။

မရေးခဲ့သောဝတ္ထု

ကိုစောညိန်းကား ဂီတပန်းချီသံသာလျှင် ဝါသနာထုံကာ မွေ့လျော်ခဲ့သည် မဟုတ်၊ စာပေ၌လည်း မွေ့လျော်သူဖြစ်လေသည်။

‘ကိုစောညိန်း’ ဟူသောအမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့ရုံမျှမက ‘ကြယ်နီ’ ‘လဲ့လဲ့ဝင်း’ စသော ကလောင်အမည်တို့ဖြင့်လည်း စစ်မဖြစ်မီခေတ်က ထုတ်ဝေသည့် ကာတွန်းရုပ်စုံတွင်လည်း ဝတ္ထုတိုများ ရေးခဲ့လေသည်။

ကာတွန်းရုပ်စုံတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း မြို့မဘုန်းကြွယ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။ သူသည် ကိုဘုန်းကြွယ်အား သေသည်အထိ ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ကိုဘုန်းကြွယ်ရေးခဲ့သည့် ‘အချစ်ရူး’ ဝတ္ထုမှာ သူပေးသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် (စာရေးသူ) မှာ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ဂီတဆရာ၊ သဘင်ပညာရှင်စသည်ဖြင့် အနုပညာသည်တို့၏ အကြောင်းကို အထူးစိတ်ဝင်စားကာ ၎င်းတို့၏ဘဝကိုသာ ဝတ္ထုရေးလိုခဲ့၏။ ရေးလည်း ရေးခဲ့၏။

တစ်ခါတွင်မူ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးရန် ကြံခဲ့ကြလေသည်။

ဝတ္ထု၏အမည်ကို ‘ချစ်ထံကျာရှင်’ ဟုပင် ပေးကြရန် နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူကျေနပ်ကြလေသည်။ ဇာတ်လမ်းကို နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားနေခဲ့ကြရာမှ တစ်ညတွင် အတူဆုံမိသောအခါ မိမိတို့ စဉ်းစားထားသည့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ပြောပြကြလေသည်။

ကျွန်တော်စဉ်းစားထားသည့် ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်ကစတင်၍ ပြောရလေသည်။

မရေးခဲ့သောဝတ္ထု

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၏အစမှာ ဂျပန်ခေတ် တောမြို့တစ်မြို့ရှိ အာရှလူငယ် အဖွဲ့ ရံပုံငွေအတွက် ပြဇာတ်စီစဉ်သည်ကစလေသည်။

ထိုတောမြို့လေး၌ ဂီတဘက်၌ ကျွမ်းကျင်သော လူငယ်တစ်ဦးရှိလေသည်။ ထိုလူငယ်၏ဖခင်သည် နာမည်ကျော် ဂီတသမားဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဂီတဝါသနာပါသူ သူ၏မိခင်နှင့် ချစ်ကြိုက်မိသောအခါ မိဘများက ဂီတသမားဖြစ်၍ သဘောမတူနိုင်ဆိုခြင်းကြောင့် ခိုးပြေးခဲ့ရာ မိဘများ၏ အမွေ ဖြတ်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး ဆင်းရဲစွာဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကာ သားဖြစ်သူကိုလည်း ဂီတသမားအဖြစ် အသက်မမွေးရန် ပြောကြားဆုံးမခဲ့လေသည်။ သားဖြစ်သူသည် မိခင်မုဆိုးမ၊ နှမအပျိုပေါက်စကလေးတို့နှင့် အတူနေခိုက် ထိုမြို့ရှိ အာရှလူငယ်အဖွဲ့က ခင်းကျင်းပြသသော ပြဇာတ်အတွက် တူရိယာအဖွဲ့ကို အုပ်ချုပ်စီမံရန် တာဝန်ကျသောကြောင့် ကူညီတီးမှုတ်ခဲ့ရာမှ ရန်ကုန်မြို့ရှိ စစ်ဘေးကြောင့် ပြေးရှောင်လာကြသော တရားသူကြီး၏သမီးတစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်မိကြလေသည်။

တရားသူကြီးသမီးမှာ ဂီတဝါသနာပါသူ ဂီတချစ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုသူငယ် (ဝါ) ချစ်ထံတျာရှင်အား ဂီတသင်ရင်း ခင်မင်ကြည်ညိုရာမှ ချစ်ကြိုက်လာမိလေသည်။ ချစ်ထံတျာရှင်မှာလည်း ထိုမိန်းကလေးအား ချစ်မိသော်လည်း သူ့ထက်အသက် အတော်ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ခြင်း၊ ခေတ်ကာလမကောင်းခြင်းစသည်တို့ကို ငဲ့ကွက်၍ မပြောဘဲနေခဲ့စဉ်အတွင်းမှာပင် ဂျပန်ခေတ် ကုန်ဆုံးကာ မိန်းကလေးတို့အိမ်သားများမှာလည်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြရလေတော့သည်။

သူတို့ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခါနီး၌ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ အား ရန်ကုန်သို့လိုက်ခဲ့ရန် ပြောသော်လည်း ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ မှာမူ သူ့ဖခင်ကံကြမ္မာကို မြင်ပြီးဖြစ်သည့်အပြင် ဂီတပညာအားဖြင့် စီးပွားဖြစ်ဖွယ်ရာ မမြင်ဘဲ အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်၍ ကြီးပွားချမ်းသာတော့မှ မိန်းကလေးထံ သွားရောက်ချစ်ရေးဆိုကာ လက်ထပ်တောင်းရမ်းယူမည်ဟု ကြံ၍ နေခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် တောမြို့လေးတွင်ပင်နေရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို တည်ထောင်လုပ်ကိုင်နေလေသည်။ မိန်းကလေးမှာမူ ရန်ကုန်၌ ကျောင်းဆက်၍နေလေသည်။ ချစ်ထံတျာရှင်၏ လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်ခြင်းမရှိ၊ နယ်အခြေအနေမှာလည်း လှုပ်ရှားလာသဖြင့် အခက်အခဲကြုံနေခိုက် ရန်ကုန်တွင်နေထိုင်သူ ချစ်ထံတျာရှင်၏ ဦးလေးတစ်ယောက်က ခေတ်စားသော ပြဇာတ်ရုံဖွင့်ရန် စီစဉ်ရာ၌ သူ၏တူတော်မောင်အား တူရိယာအဖွဲ့ကို အုပ်ချုပ်စီမံရန် အခေါ်ရောက်လာလေသည်။ ချစ်ထံတျာရှင်မှာ ရန်ကုန်သို့ မလိုက်လိုသော်လည်း မိခင်အိုနှင့် ညီမငယ်တို့ ချမ်းသာရေးအတွက် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ ရန်ကုန်ရှိ ပြဇာတ်ရုံတွင် တူရိယာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လုပ်ကိုင်သော်လည်း ဂျပန်ခေတ်က တွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးထံသို့ကား မသွားဘဲ နေခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ မိန်းကလေးမှာ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်နေပြီး ကျောင်းသားအပျော်တမ်း တူရိယာသမားများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလျက်ရှိလေသည်။ သူကဲ့သို့ပင် စန္ဒရားတီးကောင်းသော သူဌေးသား ကောလိပ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလျက်ရှိလေသည်။ ထိုအခိုက် ရေဒီယို နားထောင်မိရာမှ သူ၏ ချစ်ထံတျာရှင် ရန်ကုန်ရောက်နေကြောင်း သိရသောအခါ ပြဇာတ်ရုံသို့လာပြီး ‘ချစ်ထံတျာရှင်’နှင့်တွေ့ဆုံကာ အိမ်သို့ အလည်လာရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ ကမူ သူ့အိမ်သို့ မသွားခဲ့ပေ။ ကောလိပ်ကျောင်းသား စန္ဒရားဆရာမှာ ထိုမိန်းကလေးက ‘ချစ်ထံတျာရှင်’အား အရေးပေးသည်ကို သဘောမကျလှပေ။ အကြောင်းမှာမူ သူ့ကိုယ်တိုင်က မိန်းကလေးကို ချစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အခွင့်ကြုံတိုင်း ကြေးစားဂီတသမားတို့ နေပုံထိုင်ပုံ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားပုံ စည်းကမ်းမဲ့ပုံများကို မသိမသာ ပြောပြခြင်း၊ ဘားအနီးတွင် အရက်မူးကာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသော ဂီတနာမည်ကျော် တစ်ဦးကိုပြရင်း ကြေးစား ဂီတသမားတို့အပေါ်တွင် အထင်သေး စိတ်ပျက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

မရေးခဲ့သောဝတ္ထု

ထိုအတွင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်မှ ဂီတပြိုင်ပွဲ ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်လေတော့သည်။ ထိုပြိုင်ပွဲ၌ စန္ဒရားဖြင့်တီးရမည့် သီချင်းမှာ ဂီတပညာပိုင်း၌ ခဲရာခဲဆစ်ဖြစ်သော သီချင်းဖြစ်သဖြင့် အပျော်တမ်း ကောလိပ်ကျောင်းသား ဂီတဆရာရော မိန်းကလေးပါ မတီးတတ်ဘဲ အခက်ကြုံနေလေသည်။ ဤတွင် ဤသီချင်းကို တစ်ခါက ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ တီးပြခဲ့ဖူးသည်ကို မိန်းကလေး သတိရလာလေသဖြင့် ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ ထံသို့ သွားကာ အိမ်သို့လာ၍ သီချင်းတက်ပေးရန် တောင်းပန်လေသည်။

‘ချစ်ထံတျာရှင်’ မှာလည်း မနေသာတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ရလေသည်။ သီချင်းလာ၍ တက်ပေးရလေတော့သည်။ ထိုသို့ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ သီချင်း လာတက်ပေးသည်ကို ကောလိပ်ကျောင်းသား ဂီတဆရာနှင့် မိန်းကလေး၏ မိခင်က သဘောမကျ မကျေနပ်လှသော်လည်း မိန်းကလေးနာမည်ကြီးမှု ဂုဏ်ကြီးမှုဖြစ်သည့်အတွက် သည်းခံ၍ ကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။

မိန်းကလေးကလည်း ကောလိပ်ကျောင်းသားက သဝန်ကြောင်မှန်း သိလေလေ တမင်ဇွတ်တိုး၍ အရေးပေးလေလေဖြစ်ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ က သူ၏အချစ်ကို ဖွင့်ဟပြောရသည့်အခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် သီချင်းလည်း အပြည့်အစုံတက်ပြီးသည့်အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ပြိုင်ပွဲမဝင်မီ တစ်နေ့တွင်မူ မိန်းကလေးနှင့် ကောလိပ်ကျောင်းသားတို့သည် မိန်းကလေး၏ဆန္ဒအရ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ ပြဇာတ်တိုက်နေရာဌာနသို့ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ အားခေါ်ရန် ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပြဇာတ်တိုက်နေချိန်ဖြစ်၍ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ ၏ဘေးတွင် ပြဇာတ်မင်းသမီးနှင့် ယိမ်းသမတို့သည် စန္ဒရားဆရာ၏ လည်ပင်းကိုဖက်ကာ သီချင်းတိုက်နေကြလေသည်။ ထိုသို့သော အနေမျိုးမှာ ပြဇာတ်လောကတွင် ထူးခြားသည့် ကိစ္စမဟုတ်။ ထိုသို့နေခြင်းအားဖြင့်လည်း မည်သူမျှ တုန်လှုပ်သွားစေသည့်ကိစ္စမဟုတ်သော်လည်း မိန်းကလေးအဖို့၌ကား တုန်လှုပ်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် အထဲသို့ပင်ရောက်အောင် မဝင်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လမ်း၌ ကောလိပ်ကျောင်းသားက ကြေးစားဂီတသမားတို့ဆိုသည်မှာ ဤသို့သော လူစားများသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကာ အဆင့်အတန်း မမြင့်သောသူတို့၏ အနေအထိုင်ကို အပြစ်ရှာ၍ ရှုတ်ချလေသည်။ မိန်းကလေးမှာလည်း ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ကို စိတ်ပျက်ကာ ကောလိပ်ကျောင်းသား၏ ရင်ခွင်သို့ဝင်ကာ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ကို စိတ်ပြတ်ကြောင်း ပြောပြီးနောက် ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ ထံသို့ နောက်ထပ်တွေ့ဆုံရန် မလိုကြောင်း စာရေးလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဂီတပြိုင်ပွဲ၌ကား မိန်းကလေးမှာ ပြိုင်ပွဲအတွက် သတ်မှတ်ထားသော သီချင်းကိုတီးရင်း ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို မြင်ယောင်လာလေသည်။ ဂျပန်ခေတ် တောမြို့လေးတွင်နေစဉ်က ‘ချစ်ထံတျာရှင်’သည် ထိုသီချင်းကို အကြိုက်ဆုံး သီချင်းအဖြစ် တီးပြပုံ၊ ဤသီချင်းတိုက်ရင်း ချစ်ခဲရပုံများကို မြင်ယောင်လာကာ ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာသည်နှင့်အမျှ တီးရာတွင်လည်း အသက်ဝင်လာကာ လွန်စွာ လက်တွေ့ခဲ့လေသည်။ ပြိုင်ပွဲ၌လည်း ပထမဆုရလေသည်။ ဆုကိုယူပြီးသောအခါ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’အား လွန်စွာတွေ့လိုစိတ် ပေါ်လာလေသည်။ မိဘများနှင့်တကွ ကောလိပ်ကျောင်းသားကပါ သူ့အား ချီးကျူးကြရင်း နံဘေးတွင် ရှိနေသောကြောင့် မသွားသာခဲ့။ ထိုညတွင်လည်း တစ်ညလုံး စဉ်းစားကာ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’နှင့် တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

နံနက်မိုးလင်း၍ ကော်ဖီသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ထံသို့သွားသောအခါ ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ အား မတွေ့ရတော့ပေ။ တောမြို့ကလေးသို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ညီမလေးက ပြောပြလေသည်။ ‘ကိုကိုက ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့’ ဟု ပြောသောအခါ မိန်းကလေးသည် ရှိမည့်နေရာကို မေးပြီး ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ နောက်သို့ ဇွတ်လိုက်၍ သွားပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခေါ်လာကာ လက်ထပ်မည့်အကြောင်း ကတိပေးလေသည်။

မရေးခဲ့သောဝတ္ထု

ကျွန်တော်စိတ်ကူးထားသော ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြသောအခါ ကိုစောညိန်းက ဝတ္ထုအနေဖြင့် ဆိုဖွယ်ရာမရှိသော်လည်း ဂီတနှင့် ပတ်သက်သော ဝတ္ထုအဖြစ်ဖြင့်ကား မကျေနပ်ဟု ဆိုလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုက ကြေးစားဂီတသမားတွေကို ဂုဏ်သရေရှိ လောကက ဘယ်လိုမြင်ကြတယ်၊ ဘယ်လို အထင်သေးကြတယ်၊ ကြေးစားဂီတသမားတွေကလဲ သူတို့ အထင်သေးလောက်အောင် အနေအထိုင် မဟုတ်ကြတာတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားကြတာတွေကို ဖော်ပြမယ်။ ဒီလို ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားတဲ့ ဂီတသမားကြောင့် တကယ် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့ ဂီတသမားတွေမှာ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးရမှာပေါ့’

‘ဒါ ခင်ဗျားဟာက ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုမှမဟုတ်ဘဲ ဂီတသမား တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချစ်ဝတ္ထုပဲ၊ ကျွန်တော် လိုချင်တာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချစ်။ ဂီတကို မှီပြီးဖြစ်ရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဇာတ်လမ်းရဲ့ အချက်အခြာဟာ ဂီတပေါ်မှာ တည်နေရမယ်’

‘ဘယ်လိုလဲ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ဒီလိုဗျ ဒီလို’

ကိုစောညိန်းက သူ့ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလေသည်။

‘ဇာတ်လမ်းကတော့ ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေး တွေ့ကြ ကြိုက်ကြ နောက်ဆုံး ညားရင်ညား မညားရင် ကွဲ ဒါပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့သဘောက ဥပမာ ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဂီတပညာသင်ပေးတယ်။ မိန်းကလေးဟာ ဂီတမှာ အစွမ်းထက်တဲ့အတွက် တော်တဲ့အတွက် ယောက်ျားလေးက ချစ်လာတယ်။ ကြိုက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်နေရာမှာ အယူအဆချင်း မတူကြဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူမှန်တယ်၊ ငါမှန်တယ် ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်

ဆုံး ဘယ်သူ့ကိုမျှ အလျှော့မပေးနိုင်တဲ့အတွက် ကွဲကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာမှာ မိန်းကလေးဟာ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အင်မတန်ညံ့ဖျင်းနေတဲ့ အချက်ရှိလို့ ကွဲရတယ် အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒါပါပဲ။ ဇာတ်လမ်း အသေးစိတ်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ အဲဒီတော့ ရေးကြတာပေါ့’

သူကြံ့စည်သည့် ဝတ္ထုမျိုးကား ရေး၍မလွယ်သော ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်လေသည်။ ဂီတနှင့်ပတ်သက်၍ ခက်ရာခက်ဆစ်များကို ရေလည်အောင် တတ်ထားသူမှသာ ရေးနိုင်ပေမည်။ သူ့မျှော်လင့်သည့် ဝတ္ထုမျိုးရေးနိုင်ရန် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဂီတကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ တတ်မြောက်ရန် လိုသည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောသောအခါ သူက ပြုံး၍ ‘အေးပေါ့ဗျာ၊ ကြိုးစားတာပေါ့။ ဂီတပညာ သဘောပါတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘယ်တော့ရေးဖြစ်ကြမလဲတော့ မသိဘူး။ တစ်နေ့နေ့တော့ ရေးဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ အိုဗျာ ဂီတရဲ့ ခဲရာခဲဆစ်အပိုင်းတွေ ထုတ်ပြနိုင်ဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော့တာဝန်ထားပါ။ ကျွန်တော်က ဂီတကို ဖိပြီး လိုက်စားဖို့ ခင်ဗျားထက် အချိန်ပိုရပါတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ စာအတွက် အလုပ်များလှပါတယ်။ တစ်နေ့ကျ ရေးကြတာပေါ့’ ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကား ယနေ့အထိ မရေးဖြစ်ခဲ့။ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ ရွေးခဲ့သော ‘ချစ်ထံကျာရှင်’ နာမည်ပင် ကျွန်တော်မှာ သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးရလေပြီ။

သစ္စာ

ကိုစောညိန်းကား ငယ်စဉ်က တိုင်းရင်းမြန်မာကျောင်းတွင် နေခဲ့ရသဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏အဘိဓမ္မာကိုလည်း အတော်အတန် လေ့လာလိုက်စားခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ဘဝ၏ ရိုက်ပုတ်ချက်ကို ခံရသူတို့ ရှာဖွေလေ့ရှိသည့် ဘဝ၏အရသာ၊ ဘဝ၏အဓိပ္ပါယ်တို့ကိုလည်း သူရှာဖွေခဲ့လေသည်။ လူဆိုသော သတ္တဝါ လူဟူ၍ မဖြစ်မီကာလက မည်သို့ ဖြစ်ခဲ့ကြသနည်း။ သေပြီးသည့်နောက်၌ မည်သို့ ဖြစ်သွားကြသနည်း စသော မေးခွန်းများကိုလည်း စစ်ကြောမေးမြန်း ခဲ့လေသည်။

လောက၌ ဝိညာဉ်ဆိုသောအရာသည် အကယ်ပင် ရှိလေသလောဟူ၍ လည်း တွေးတောကြံဆခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတွင်မူ

‘ဟိုတစ်နေ့က ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဟောတယ်ဗျ။ ရုပ်ခန္ဓာဟာ အိမ်ကြီးနဲ့တူသတဲ့၊ ဝိညာဉ်က အိမ်မှာလာနေကြတဲ့ လူတွေနဲ့ တူသတဲ့။ လူတွေ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ပြောင်းကြသလို ဝိညာဉ်တွေဟာလဲ ရုပ်ခန္ဓာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲမှီကပ်ကြသတဲ့။ အဲဒီစကားဟာ တော်တော်တော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်လဲဟုတ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တော့ သဘောကျတယ်’ ဟု ပြောဖူးလေသည်။

သူသည် မြို့မဘုန်းကြွယ်နှင့် ရည်ရှည်လများ ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့၏။ မြို့မဘုန်းကြွယ်မှာ လက်ဝဲဝါဒ၏ သဘောတရားများကို သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့အား လက်ဝဲဝါဒ သဘောတရားများ

ကို ပြောပြဆွေးနွေးခဲ့ဖူးလေရာ သူ့မှာ လက်ဝဲဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍လည်း နားရည်ဝနေသူ ဖြစ်လေသည်။

သူကား ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အဘိဓမ္မာ သဘောတရားကိုကား အထူး သက်ဝင်ယုံကြည်သူဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သစ္စာတရားကို ထင်မြင်နိုင် အောင် လေ့လာကျင့်ကြံခဲ့ပေသည်။ ဓမ္မစကြာ တရားတော်အရ ဒုက္ခသစ္စာ၏ သဘောကိုလည်း လက်ခံနိုင်ခဲ့လေသည်။ လောကသည် ဒုက္ခဖြင့် ဝန်းရံဖုံး လွှမ်းနေသည်မှာ မလွဲဧကန် မုချစင်စစ် မှန်ကန်လှသည်ကို သူသည် ယုံ ကြည်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်ခဲ့သောကြောင့်လည်း သူ့ဘဝ၌ တွေ့ဆုံ ခဲ့ရသော ဘေးဒုက္ခအဖုံဖုံတို့ကို မတုန်မလှုပ် ခံခဲ့ရင်း သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် သူဝါသနာပါရာ လုပ်ငန်းတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြုလုပ်နိုင် ခဲ့ပေသည်။

ကျန်သော သစ္စာတရားများကိုကား သူသည် ရှာဖွေဆဲပင်ရှိလေသည်။ ထိုသို့ ဒုက္ခရောက်ရသော အကြောင်းရင်း၊ ထိုဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းတို့ကိုကား သူ့မှာရှာဖွေဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် လောက၏ အကြွင်းမဲ့ အစစ်အမှန်တရားဟု ဆိုအပ် သော 'သစ္စာ' တရားနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ခံစားရပုံများကို သီချင်းစီဖွဲ့၍ စပ်ဆိုခဲ့ပြန်လေသည်။

ရေမြေဆုံးစေတော့ကွယ် ခင်ဖုန်းကိုတော့ တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ရှာတော့မယ်။

ပြောသံကြားနဲ့ နားဝင်ချို ရင်ဖိုကာရယ်၊ ယနေ့ပင်တွေ့မြင်ချင်ဇော ဝယ်၊ အာရုံစိတ်စောမိပါတယ်၊ လူလင်ငယ်သွေး ကလေးသာသာ ရွယ်၊ ဟိုစဉ်ကပဲ အသည်းစွဲခဲ့ပေါ့ကွယ်။

ဆင်းသွင်ရုပ်ဝါ လက္ခဏာသွယ်သွယ် ဘယ်ပုံမမှန်းခန့်နိုင်ဖွယ် သညာယဉ်ကျေး ရွှေသစ္စာခင်လေးရယ်။

တရွေ့ရွေ့ဝေးပါလို့ ရေမြေအဏ္ဏဝါ ကမ္ဘာတွေခြားရာဝယ်၊ ထွက် ပြေးရှောင်ဖယ် ပြေးရှောင်ဖယ်၊ မောင့်အပေါ်ဝယ် မူလွန်းနိုင်အားတယ်

ကွယ်။ နာရီတွေနှောင်း ရက်တွေသာညောင်းပါလို့ရယ်၊ လရာသီတွေ ပြောင်းကာ နှစ်ပေါင်းတွေကြာခဲ့ပေါ့။ မဟာကပ်ကမ္ဘာ မြေလွှာပြင်ဝယ် မြူခြေငွေနှင်းကျကာဆင်းသည့်နှယ်၊ သင်္ကာယုံမှားလွဲစွာ မှောင်မည်း အဝိဇ္ဇာ ဖုံးပိတ်ကွယ်၊ ဩော် တွေ့နိုင်ခဲ့လှတယ်။ သစ္စာ သစ္စာ ခင်ရယ်၊ မေ့ကိုချစ်ခင်လေသမျှ လောကရဲ့ပရိယာယ် မာယာအသွယ် သွယ် ဆန်းကြယ်စွာ သူလှည့်စား၍ ဇရာကား ဝါးမျိုခဲ့ပြီကွယ် နေစိမ့်တဲ့မေရယ် ကွယ်ပျောက်လို့ ဘယ်ဆီမှာ ဝေးတယ်၊ သီတာရေ မြေ ဆုံးပါစေတော့ ရှာရတော့မယ် သစ္စာခင်ရယ်၊ မေတမင် ပုန်းရက်မှာ လားကွယ်။

သူကား ဗေဒင်ပညာ၊ လက္ခဏာပညာကိုလည်း လိုက်စားလေ့လာသူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဂြိုဟ်ပြောင်း ဂြိုဟ်လွဲများကို အမြဲဂရုထားသူဖြစ် လေသည်။ သူ့လက်ရှိ လက္ခဏာများကိုလည်း မကြာမကြာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး တတ်လေသည်။ ကိုင်ရို၏လက္ခဏာကျမ်းများနှင့် မြန်မာစာနှင့် ရေးထားသော လက္ခဏာကျမ်းများကိုလည်း ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုလေ့လာရုံမျှမက ဗေဒလက္ခဏာ ပညာကျော်တစ်ဦးဖြစ်သော ဆရာစန္ဒြထံသို့လည်း သွားရောက်ကာ သူ၏လက္ခဏာကိုကြည့်ရင်း ဆည်းပူးခဲ့လေသည်။

ဗေဒင်နှင့် လက္ခဏာအလိုအရ သူ့ဘဝတွင် အမှောင်မိုက်ဆုံး အချိန်၊ အန္တရာယ်အများဆုံး၊ ဘေးရန်အကြီးဆုံးဖြစ်သော နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်လွန်မြောက် ပါက အောင်မြင်မှုကို ခံယူဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု ဆိုလေသည်။ (သူကား နှစ် ဆယ်ရှစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် သေဆုံးခဲ့လေသည်။)

သူကား မည်သည့်ကိစ္စမျိုး၌မဆို အစွဲအလန်းကြီးသူဖြစ်၏။ ပန်းချီ ဆွဲပြီဟုဆိုလျှင်လည်း ပန်းချီ ပန်းချီ သူဆွဲသည့် ပန်းချီကား မပြီးမချင်း ထိုင်ရာမှ ထသူမဟုတ်။ သိုင်းလေ့ကျင့်ပြီဆိုလျှင်လည်း တသိုင်းတည်း သိုင်းတတ်သူဖြစ်၏။ စာရေး စာဖတ်ဆိုပြန်ပါကလည်း ဆုံးခန်းမရောက်မချင်း စိတ်ဖြတ်၍ ရသူမဟုတ်။ ဗေဒင်လက္ခဏာ လေ့လာရာတွင်လည်း သာမန် ဗေဒင်ဆရာ လက္ခဏာဆရာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ ဟောနိုင်သည်အထိ လေ့လာ၏။

ဤအထဲတွင် သူနှင့်အမြဲတွယ်ကပ်နေသည်ကား ဂီတသာလျှင်ဖြစ်လေတော့သည်။

အရွယ်နှင့်မမျှ ဂီတကို လေ့လာခဲ့သူဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း သူ့ဂီတအဖွဲ့မှာ အပျော်တမ်းအဖွဲ့ဟု ဆိုစေကာမူ တကယ့်ဝိုင်းကြီး အဖွဲ့ကြီးကဲ့သို့ စနစ်တကျဖြစ်နေ၏။

များစွာသော ဂီတအဖွဲ့တို့သည် စီစဉ်မှု၌ လွန်စွာညံ့ဖျင်းသည့် အချက်များ တွေ့ရတတ်၏။ ဥပမာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးကြပြီဆိုလျှင် တီးဝိုင်းတွင် ရှိသမျှ စန္ဒရား၊ တယော၊ ဂီတာ၊ မယ်ဒလင်၊ ဗုံစသည်တို့သည် သီချင်းအစအဆုံး မိမိတို့ လက်စွမ်းပြကာ လိုက်၍တီးတတ်ကြ၏။ ထိုအခါ ဂီတမှုသာယာနာပျော်ဖွယ်ရာ မဖြစ်တော့ဘဲ ဆူညံနားငြီးဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားတော့လေသည်။ အမှန်မှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်တွင် ဤအပိုဒ်ကား ဂီတာ ဝင်၍တီးရန်မဟုတ်၊ ဤအပိုဒ်၌ တယောအသားယူရန်၊ ဤအပိုဒ်တွင်မူ စန္ဒရားသံကလွှမ်းမိုးပေးရန် စသည်ဖြင့် ကဏ္ဍခွဲခြားရန် အရေးကြီးလှပေသည်။ ကိုစောညိန်းကား ဤအချက်ကို သဘောပေါက်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့အဖွဲ့မှာ လူဦးရေမများ၊ တူရိယာ မစုံသော်လည်း နာပျော်ဖွယ်ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ဤသို့လျှင် ဂီတဘက်၌ စနစ်ကျကျ သိထားသောကြောင့်လည်း ဂီတလောကသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့နာမည်မှာ တစ်ရှိန်ထိုး တက်လာရုံမျှမက မြန်မာပြည် အပျော်တမ်းဂီတသမားများအဖွဲ့တွင် ဝါဒဖြန့်ချိရေးနှင့် ပြန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းပင် ခံခဲ့ရလေသည်။

မိုးသက်လေနှင့်

မိုးသက်လေပြင်းတို့သည် အနောက်တောင်ရာသီလေတို့နှင့် ဝေဝိုက်ကာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိလေသည်။

မိုးသားတို့သည်လည်း တရိပ်ရိပ်နှင့် မည်းကာမည်းကာ မှောင်၍သာ လာလေ၏။ မိုးသား တိမ်တိုက်တို့ကား ယခုပင် အားရပါးရရွာတော့မည်ကဲ့ သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ကိုစောညိန်းသည် တလိပ်လိပ်တက်နေသော မိုးသားတိမ်တိုက်တို့ကို ကြည့်ရင်း ရင်တွင်းဝယ် လှိုက်လှဲကြေကွဲ၍လာလေ၏။

ဝါဆို ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်ဆိုသည့်အတိုင်း တဖောင်ဖောင် စိုရွဲ အောင် သွန်းတော့မည့် မိုးရိပ်များကိုကြည့်ရာမှ တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ နေထိုင် သူကလေးအား မမြင်ဖူးပါဘဲလျက် အဝေးကပင် တမ်းတမိလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး မိုးသားတိမ်တိုက်တွေ ဖုံးနေချိန်တွင် သူသည် ထိုမည်းမှောင်နေသည့် အာကာခွင်ကို မမြင်ရအောင် သူကလေး၏ ရင်ခွင်ဝယ် ခိုဝင်လဲလျောင်းချင်လာလေ၏။ သို့သော် သူကလေးကား အဝေး ၌သာ ရောက်နေရချေရာပြီတကား။

(အနောက်တောင်ဆီက ရွာမည်ဟန်ပြင် မိုးသက်လေနှင့် မုန်တိုင်း ပင့်လျှင် စစ်မျက်နှာဖွင့် တိမ်ခိုးလွင့်ကာနှင့်

မိုင်းမိုင်းရိပ်မှောင် စွန်တောင်မင် ပြိုမှာလေလားမိုးရဲ့ စိုးအောင်ခုပင် အမွန်မောင် ဖန်အားလေတဲ့အင်)၂

(လျှံရွှေစင် ပြိုးပြိုးပြက် လျှပ်စက်ရောင်ခြည်မျှင် ဗျူဟာဆင် မိုးလုံးပြည့် တရွေ့ရွေ့ယူဆဲတွင်)၂ နယ်ရှစ်ခွင် မင်းလွင်ဝန်းကျင် လွမ်းအောင်ဖော်ပြ အာကာဝေဟင် ဘယ်ရှေးဝင်္ဂကြွေးတုံတင် ချေပြီ ထင်ခဲ့ ခိုမှီရာမဲ့၊ ရှုလှည့် မြင်လှည့်စေချင် ချစ်တဲ့သူရဲရင်ခွင် သည် မိုးမှောင်တုန်း မောင်ပုန်းပါရစေခင် တစ်ကိုယ်ရေအားနွဲ့နွဲ့ တုန်ပြီ ရွှေဘဝင်၊ ပြိုးရက်တဲ့ ဒေဝါဆွေနတ်ရှင် ဪ မိုးသက်လေနှင့်။

သူသည် သူ၏အလွမ်းအား ဤသီချင်းဖြင့် ဖွင့်ဟအန်ထုတ်လိုက်လေ သည်။ ဤအဖြစ်အား ရပ်ဝေးမေက သိချင်မှသိရှာပေလိမ့်မည်။ သိလျက်နှင့် မသိဟန်ဆောင်၍လည်း နေလျှင်နေပေလိမ့်မည်။

‘ကိုကြီးရဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ ထင်လာတဲ့ ဓူဝံကြယ်အရိပ်ဟာလေ ဒီလှိုင်း
 ပုတ်လိုက်ရင် ပျောက်သွားတတ်တယ်နော်၊ သတိထားပါ’ စသော စာကလေး
 များ မေ့ထံမှ ရောက်လာပါက ကြည်နူး၍ မဆုံးနိုင်ခဲ့။
 တစ်ခါတစ်ရံ ‘ကျွမ်းကြွေလှသဲ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့်

‘ဒီတစ်ခေါက် မလာရောက်နိုင်ဘူး မောင်တို့ရွာ၊
 လာခဲ့ပါ မှာစကားကိုဖြင့် ကြားယောင်လျက်ပါ။
 ဘယ်တော့ခါ သွားနိုင်ပါ့မေထွေး။
 ခေတ်ကြီး ဒီအခါကြောင့် ခရီးဘယ် မသာလို့၊
 မောင်တစ်ရွာ မေတစ်မြို့မှာကွယ် ကျွမ်းကြွေလှသဲ’
 စသော ကာရန်မညီမညွတ် ကဗျာကလေးများဖြင့်လည်းကောင်း၊
 ‘အစ်ကိုကြီးကိုတဲ့ မှာစေလို့၊
 တောင်းဆုတွေကပို၊
 ပုန်းညက်ညိုနဲ့ ရေချိုအေး၊
 ကပ်လှူခဲ့ပေါ့လေး၊
 အစ်ကိုကြီးနေတဲ့ဒဂုန်ဆီ၊
 မှန်းဆလို့ရော်ရည်၊
 ပျော်ရွှင်စေဖို့ နောင်အရေး၊
 တောင်းဆုခဲ့ပေါ့လေး’

စသည့်ကဗျာများဖြင့်လည်းကောင်း အဝေးရောက်ညီမလေးက စာရေးပေးပို့
 လိုက်ပါက သူ့စိတ်ထဲတွင် ယခုပင် မေလေးရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုစိတ်များ
 ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

မေလေးထံမှ ဓာတ်ပုံရသည့်နေ့တွင်ကား သူ့မှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာခဲ့ရ
 လေသည်။ သူမည်မျှ ဝမ်းသာခဲ့ရသည်ကို သူ့ဝမ်းထဲ၌ ကျိတ်မြဲ၍ မထားဘဲ
 သူ့ချစ်သူလေးထံသို့ စာများပင် သဝဏ်လွှာပါးခဲ့ပေသည်။

‘အိုကွယ် မေလေးရယ် လို့’
 သည်လိုသာပဲ တစ်ယောက်တည်း တသနေမိပါတော့တယ်’
 ကိုကြီးရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေဟာလည်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ခုန်လို့၊
 လက်ချောင်းကလေးတွေကလည်း တဆတ်ဆတ်နဲ့ တုန်လို့၊ အို
 ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း မြင်လာစေ
 ချင်စမ်းပါဘိတော့တယ် မေရယ်။

ဒီနေ့ဟာ ဇူလိုင်လ ၅ရက်နေ့ပေါ့။ ဘယ်လိုမျှ မမျှော်လင့်ရဘဲနဲ့
 မေထံမှ လူကြုံနဲ့ပေးပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးများနဲ့ စာရွက်ပြာ
 ကလေးတွေကို ကိုကြီးလက်ခံရရှိခဲ့တယ်လေ။

တကယ်ကိုပါပဲ လှလိုက်တာ မေရယ်။ ကိုကြီးမှာတော့ ဒီ
 ဓာတ်ပုံလေးကိုပဲ ကြည့်ပြီးရင်း ကြည့်လို့မဝနိုင်လောက်အောင် ရှိရပါ
 တော့တယ်။ မေရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ကိုကြီးသဘောအကျဆုံးက
 တော့ နဂိုသဘာဝအတိုင်း မနုတ်မရိတ်ဘဲ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေတဲ့
 မျက်ခုံးကလေးတွေပါပဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦးတော့ ဘယ်လောက်များ
 ခံ့ညားပြီး ကျက်သရေရှိလိုက်ပါဘိသလဲလို့ အိုကွယ် မေရယ် ဘာ
 ကြောင့်များ သည်လောက်တောင် လိမ္မာလွန်းရသလဲဟင် သည်လို
 သာပဲ မေးလိုက်ချင်ပါတော့တယ်။ ခုလောက် အတုအပတွေများပြီး
 ဖက်ရှင်လိုက်စားနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ သည်လို သဘာဝကျတဲ့ မျက်ခုံး
 မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားဝံ့တဲ့သတ္တိကိုတော့ အဟုတ်ပဲ ချီးကျူးမိပါရဲ့
 မေရယ်။

သည်လိုလှပတဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးမျိုးကို ကိုကြီးကိုပေးဖို့ သတိ
 ရတဲ့အတွက်လဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ကိုကြီး
 ကိုယ်တိုင် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်လဲပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ တွေးမိ
 ရဲ့လားမေ၊ ဪ ဓာတ်ပုံကလေးရရုံနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရတဲ့
 ကိုကြီးမှာ တကယ်လို့များဆိုပါတော့လေ မေဟာ ကိုကြီး မျှော်လင့်

ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာရှာလိမ့် မလဲလို့၊ ဒါပေမဲ့ကွယ် ဓာတ်ပုံကလေးကို လက်ထဲက မချရက် အောင် တစ်နေ့တခြား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မြတ်နိုးနေမိတဲ့အတွက် ကတော့ ကြာရင် ခက်ရချည်ထင်ပါရဲ့ မေလေးရယ်။

မေလေးရဲ့လက်ဆောင်ကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ကိုကြီးရဲ့ဓာတ်ပုံ တွေကိုလည်း ပို့ပေးရဦးမယ်။ မေလေးရဲ့ကဗျာတွေလဲ သေသေချာချာ ဖတ်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါတွေကိုတော့ ဘယ်လိုမျှ မဝေဖန်ပါရစေနဲ့တော့ကွယ်။ မေလေးဟာ ကဗျာကို တကယ်ပဲ ဝါသနာပါလို့ လေ့ကျင့်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိရုံနဲ့ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ကိုကြီးအကြံပေးချင် တာကတော့ မေလေး ရန်ကုန်ကိုလာပြီး ဂီတနဲ့ ကဗျာကို မလေ့လာ သေးခင်မှာ ကိုကြီးနဲ့ဆက်သွယ်ရတာလဲ အချည်းအနှီး မဖြစ်စေရ အောင် ကဗျာရေးနည်းကို ကျကျနန သင်ကြားမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကြီး ကြိုးစားပြီး သင်ပေးပါ့မယ်။ ဒါကတော့ စာပေးစာယူနဲ့လဲပဲ ဆည်းပူးနိုင်တဲ့ ပညာပါပဲ။

ဒါကြောင့် အခု နမူနာအဖြစ်နဲ့ ကိုကြီးရေးထားတဲ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ် ရေးထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ တစ်ကြောင်းနဲ့တစ်ကြောင်း ကာရန်ချိတ်ငင်ပြီး ယူသွားပုံတွေကိုလည်း ရိပ်မိလွယ်အောင် ကာရန် ငြိနေတဲ့ စာလုံးတွေအောက်က မျဉ်းသားပြီးထားပါတယ်။ သည်ကဗျာ မျိုးဟာ လေးလုံးစပ်လို့ခေါ်တဲ့ အဖွဲ့မှာ အကျုံးဝင်တဲ့ ရတုစပ်နည်း ပါပဲ။ လေးလုံးစပ်နည်း အမျိုးမျိုးရှိတဲ့အနက်က အရိုးသားဆုံး ကာရန် ယူတဲ့နည်းနဲ့ ရေးစပ်ထားတဲ့အတွက် ကဗျာကို စတင်လေ့လာသူများ အတွက် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ အဖျားချကို ခုနစ်လုံး ချထား ပါတယ်။ အဲဒီနည်းကို သဘောပေါက်အောင် စဉ်းစား ပြီး အတုခိုး ရေးကြည့်ပါ။ နောက်ပြီး ကိုကြီးဆီကို စာတစ်စောင်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးပို့ပါ။ မှားတာ မှန်တာကို ညွှန်ပြပေးပါတယ်’

ကဗျာရေးရမယ့် အကြောင်းအရာကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပါသေးတယ်။ စတင်လေ့ကျင့်စသူများအဖို့တော့ စိတ်အာရုံမှာ ခံစားရတာတွေ တွေးမိတာတွေ၊ သဘောပေါက်တာတွေ အစရှိတဲ့ စိတ်ပိုင်းနဲ့သက်ဆိုင်တာတွေကို မရေးသေးဘဲ မျက်စိနဲ့ဒိဋ္ဌကြည့်လို့ မြင်လို့ရတဲ့ ရုပ်ပိုင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တာတွေကိုသာ အရင်ရေးသားလေ့ကျင့် ရပါတယ်။ ဥပမာ နေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ တိမ်တွေတောက်နေပုံ၊ သစ်ပင်ရေမြေတောတောင်တွေ နေပုံ၊ ကျေးငှက်သတ္တဝါတွေ သွားလာ လှုပ်ရှားကြပုံ အစရှိတဲ့ အကြောင်းအရာမျိုး ဆိုပါတော့။ အဲဒီလို အကြောင်းအရာတွေကို အရင်လေ့ကျင့်လို့ ကျွမ်းကျင်လာတဲ့အခါကျမှ ဒီလိုမြင်ရတဲ့အမြင်ကိုမှီပြီး စိတ်အာရုံမှာ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ ကို တစ်ဆင့်တက်ပြီး ရေးရပါတယ်။ နောက်အဆင့်တွေကိုတော့ နောက်မှ ပြောပြပါမယ်။ ကဗျာရေးသားရာမှ အထူးသတိပြုရမယ့် အချက်၊ ကိုယ်ရေးချင်တဲ့အကြောင်းအရာမှာ အထူးသတိပြုရမယ့် အချက်တွေကတော့ ကိုယ်ရေးချင်တဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ ဘယ်လိုမျှ မပတ်သက်တဲ့ စာလုံးအပိုတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ပဲ။ ဥပမာ အပေါင်းမကြွား သောင်းပတ္တမြား ကဲ့သို့ ကျောင်းသားဖြစ်သူ နောင်အခြေမနည်းပါတဲ့ မောင်ရွှေဖဲက ဆိုတဲ့စာပုဒ်မှာ သူဆိုရင်းက ကျောင်းသားရွှေဖဲဆိုတဲ့ဟာပဲ၊ ဒီစာပုဒ်မှာ အပေါင်းမကြွား သောင်း ပတ္တမြားနောင်အခြေမနည်းဆိုတဲ့အပိုဒ်တွေဟာ အလကားသက်သက် မဲ့ ပိုနေတယ်။ ဒါတွေကို အထူးရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ တကယ်တော်တဲ့ လူတွေရေးတဲ့ စာတွေ ကဗျာတွေဟာ စာတစ်လုံးဆိုရင်တစ်လုံး အင်မတန် တိကျအသုံးဝင်အောင် ရွေးချယ် စပ်ဆိုထားတဲ့အတွက် အဓိပ္ပါယ်ပြန်တဲ့အခါ စကားပြေပြန်တဲ့အခါမှာ တစ်လုံးမျှကို ပစ်ပယ် ချန်လှပ်ထားခဲ့လို့ကို မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကဗျာရေးချင်တဲ့လူဟာ သူများရေးထားတဲ့ ကဗျာကိုလဲ စကားပြေနဲ့ အဓိပ္ပါယ် ပြန်တတ်ရ

တယ်။ ရှေးပညာရှိတွေရဲ့ ကဗျာတွေကိုလဲ များများဖတ်ရတယ်။
ဖတ်ပြီး စာလုံးတိုင်း စာလုံးတိုင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလဲ တိတိကျကျ
နားလည်အောင် တွေးတောစဉ်းစားရတယ်။ ကိုယ်မသိတဲ့ စာလုံး
ပါလာရင်လဲ သိတဲ့လူများထံ မေးမြန်းပြီး မှတ်သားထားရတယ်။
စာရေးကောင်းဖြစ်ချင်သူတွေ လိုက်နာရမယ့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း
ကတော့ စာများများဖတ်ဖို့ဆိုတဲ့ သြဝါဒပါပဲ။

တကယ်လို့သာ မေလေးသာ စာပေမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကိုကြီးစိတ်ထဲမှာ ခုထက်
ပိုပြီး မြတ်နိုးရပေဦးတော့မှာပေါ့ မေရယ်။

ကဲ ဒီတစ်ပတ်တော့ စာလဲ ရှည်လှပြီ။ ကဗျာအကြောင်းကို
ဒီလောက်နဲ့ ရပ်ကြဦးစို့ ကိုကြီးအကြောင်းကို မေတို့အရပ်က ချောမဒီ
ကညာတွေဆီမှာ ဝါဒဖြန့်တယ်ဟုတ်လား။

တော်ပါတော့ ညီမလေးရယ်၊ မေလေးတည်းဟူသော သူငယ်မ
တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဒီပြင်မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကိုကြီး အသိမဖြစ်
ပါရစေနဲ့တော့၊ မေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားပါရစေတော့
လားနော်လို့ ဟုတ်လား။

ကိုကြီးရေးတဲ့ သီချင်းတွေဟာ အလွမ်းချည်းပဲ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
သီချင်းမပါဘူးဆိုတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကတော့ ကိုကြီးဘာသာ ပြုပြင်လို့ရတာမှ
မဟုတ်ဘဲကလားကွယ်။ အနုပညာသမားဆိုတာ ကိုယ်ခံစားရတာကို
ကိုယ်ဖော်ပြ တတ်ကြတာပေကိုး။ သစ္စာတော်ဦးဆိုတဲ့ သီချင်းကို
ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါလား၊ ကိုကြီး သီချင်းတွေ ဘာကြောင့် အလွမ်းချည်း
ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ကိုကြီးရေးတဲ့ သီချင်းတွေဟာ ပျော်စရာ ရွှင်စရာ
ဖြစ်လာစေချင်ရင် ကိုကြီးကတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲသည်
လိုဖြစ်အောင် တစ်ယောက်တည်းသာရှိလေတော့ မေလေးရယ်။

ချစ်ကန္တာရသီချင်းရဲ့ အဆုံးသတ်ကလေးအတိုင်း ဓူဝံကြယ်
ခင်ခင့်ကိုပဲ တောင်းပန်ချင်တယ်လို့သာ ရေးလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ
ကွယ်။

တာဝန် မြတ်နိုးနေလျက်နှင့်
စောညိန်း
၅-၇-၅၂

ချစ်လှမ်းမမီ

ဘယ်ဆုတောင်းဆက်၊ အကျိုးဆက်၍၊
ရေစက်ပေးဆုံ၊ အံ့ဖွယ်ပုံဖြင့်၊
တွေ့ကြုံကျွမ်းသိ၊ မြတ်နိုးမိခဲ့၊
အဘိသင်္ချာ၊ ယူဇနာဖြင့်၊
ခြားကွာခွဲခြမ်း၊ မျှော်တိုင်းပန်းမျှ၊
ချစ်လှမ်းမမီ၊ တစ်မြေစီဝယ်၊
မညီကြောင်းရေး၊ ခုတိုင်ဝေးသည်၊
မေလေးကိုမှ၊ တွက်တိုင်းဆ၍။
ဖော်ပြခြင်းငှာ၊ မစွမ်းသာသည်၊
မေတ္တာနှောင်ယှက်၊ လက်ဆောင်ဆက်မှု၊
အသက်ကိုပင်၊ နှင်းအပ်ချင်မျှ၊
ခင်မင်ပါဌဲ၊ အကြွင်းမဲ့သော၊
တကယ့်စိတ်ရင်း၊ နှလုံးသွင်းကို၊
အချင်းအရည်၊ ဉာဏ်မမီ၍။
ဖွဲ့စီရေးကာ၊ မတင်သာသည်၊

ကဗျာရှင်ကား၊ ကာရန်ရှားခဲ့၊
 သို့ငြားကြောင့်သာ၊ စေတနာကို၊
 သင်္ကာစိုးနှောင့်၊ စိတ်မဖြောင့်သော်၊
 ရီစောင့်၍ သာကြည့်ပါတော့။

ချစ်သောအစ်ကိုကြီးရေ

စာချက်ချင်းမပြန်တာကို စိတ်ဆိုးနေပြီလား၊ မဆိုးပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ညီမလေးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ ရက်လောက်က မိုးရွာတုန်း အချိန်ကလေးမှာ ညီမလေးမေ ပြုစုစိုက်ပျိုးထားတဲ့ နှင်းဆီပင်တွေကို မိုးကလေးဖွဲ့ဖွဲ့ကြားမှာ ရေလောင်းလိုက်တာ ရွှံ့စေးနဲ့ ခုံဖိနပ်မြင့်မြင့်နဲ့ တစ်ခါတည်း နှစ်ပါးသွားပြီးချော်လဲလို့ ဆေးရုံမှာ ကုနေရပါတယ်လို့ ဆိုရင် ကျေနပ်မှာပဲ ထင်ပါရဲ့နော်။

ဖြစ်ရပုံကတော့ ရယ်စရာပါပဲ၊ သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းတာ ရွှံ့စေးထဲ ချော်လဲလို့ ခြေသလုံးရောင်နေလို့ ဆေးရုံကို မနက်တိုင်း သွားရပါတယ်။ ခုတော့ ပျောက်ပါပြီ။ ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေကလဲ ရယ်ကြတယ်၊ မေချော်လဲတာကို ကလေးလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလောက် ဆော့ရသလားတဲ့။ သူငယ်ချင်းမတွေကလဲ အားလုံးရယ်ကြတယ်။ သူတို့ကရယ်တော့ ခြေသလုံးက နာရတဲ့အထဲ ဒီလိုလာလာစတဲ့ အတွက် မေတော့ ငိုလိုက်တာပေါ့၊ ခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ။

ဪ ဒါထက် ကိုကြီးကို ဝမ်းသာစရာစကား ပြောရဦးမယ်၊ မေတို့လေ အသံလွှင့်ရတယ်၊ သီချင်းကတော့ မြန်မာသံစစ်စစ် ကျေးစေ တမန်ရယ်၊ ပင်တိုင်ယံက ရွှေကျေးရယ် လွှင့်ခဲ့ရတယ်လေ။ မေတို့မြို့က သူဌေးတစ်ယောက်က အစိုးရဆီက လက်မှတ်ယူပြီး အသံလွှင့်စက်တစ်ခု ဝယ်လိုက်တယ်၊ သူတို့တိုက်ရဲ့အပေါ် ဆုံးအထပ်မှာ အသံလွှင့်ဌာန လုပ်ထားတယ်။ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမှာ အကုန်အသံ

လွှင့်နိုင်တယ်။ မေလေးတော့ အသံလွှင့်ခဲ့ပြီ။ အစ်ကိုကြီး ဝမ်းသာရအောင်လို့ မေကြိုးစားနေပါတယ်။ တစ်ခါမျှ အသံမလွှင့်ခဲ့ဖူးဘူး။ ခုတော့ဟန်ကျပြီ၊ အားလုံးကလဲ မေလေးကို အားပေးကြတယ်လေ။ ဂရုစိုက်ကြတယ်၊ ချီးမွမ်းကြတယ်၊ အသံလဲ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မေလေး သွေး မကြီးပါဘူး။ တကယ်လို့ မေသာ ရန်ကုန်လာရင် ဟန်ကျအောင်လို့ ဒီမှာ အသံလွှင့်စက်နဲ့တော့ ဆိုဖူးပြီ။ မေတို့မြို့က အဆိုတော်တွေထဲမှာတော့ မေဟာ ပထမပဲ၊ မေက ထိပ်ပဲ၊ မေ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ မေသိပ်တော်ပါလားလို့ မေးကြတော့ မေက ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းလို့ ပြောလိုက်ရတာပေါ့။ ကြားလိုက်တာပေါ့။ ဂီတပညာ ကဗျာပညာတွေကို ရန်ကုန်က သင်ပေးပုံကို ပြောပြလိုက်တယ်။ မေလေ ခု နွေနှောင်းဝသန် တက်နေပါတယ် ဆိုလို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။

ဒါထက် ကိုကြီးရဲ့ ‘မြန်ဒီ’ သီချင်းကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဟိုအပိုဒ်ကလေးကိုတော့ ရလိုက်ပါရဲ့၊ ‘လေရူးသုန်သုန်’ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကလေးများ အသည်းကို စွဲသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလိုက်မရဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သီချင်းတွေကို ကိုယ့်အကြိုက်မှာ တစ်ခါတော့ မေလေး တောင်းရဦးမယ်။

မေဖြင့် ရန်ကုန်လာချင်လှပါပြီ ကိုကြီးရယ်။ မေ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ဇာတ်လိုက်လုပ်လို့ရပါ့မလား၊ သေချာတယ်လို့တော့ ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးပြောပြထားလို့ မင်းသမီးတော့ စိတ်ကပါပေမယ့် မလုပ်ရဲပါဘူး။ ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရှုပ်လှတဲ့ မြို့ရန်ကုန် ကိုတော့ လာရမှာတောင် ခပ်ကြောက်ကြောက်ပါပဲ။

မေလေး ကဗျာတွေလဲ စပ်ပြီး ပို့ပါ့မယ်။ မေလေး ကဗျာကို ဝါသနာ အပါဆုံးပါပဲ။ သင်ပေးမယ်ဆိုလို့လဲ ဝမ်းသာရပါတယ်။ ကိုကြီးလဲ ကဗျာတွေထည့်ပါ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကဗျာတွေ သီချင်းတွေ ဝတ္ထုတွေများဆိုရင် မေက သိပ်ဖတ်ချင်တာ။ ကဲ ကဲ ဒီတစ်ခါ

သီချင်းစပ်ရင် မေ့ကို မှုတည်ပြီး သီချင်းစပ်လိုက်စမ်းပါ။ မေလေးတို့ မြို့အကြောင်း၊ မေလေးတို့မြို့ရဲ့ သာယာပုံ၊ ဒီလိုမြို့ကလေးထဲက မေလေးအကြောင်းတွေကို သီချင်းတစ်ပုဒ်စပ်ပြီး ဆိုလိုက်စမ်းပါ။

ကဲ လက်ညောင်းနေပြီ၊ ညကလဲ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ရေး သည်းခံဖတ်တော့နော်၊ မေလေး အိပ်တော့မယ်။
မင်္ဂလာရှိသော ညပါပဲ။

အစ်ကိုကြီး ထာဝစဉ် ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ၊ စာပြန်နောက်ကျ တာကိုတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကိုကြီးရဲ့မေ။

စာမြန်မြန်ကလေး ပြန်ပါ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့စာကို အင်မတန်မှ ဖတ်ချင်နေပါတယ်။ မေ မေ့နေလို့ အစ်ကိုကြီးရေ မေလေ ရှစ်တန်း စာမေးပွဲဝင်ဖြေတာ အောင်သွားပြီ။ ဝမ်းသာလိုက်စမ်းပါ ချစ်သော အစ်ကိုကြီးရယ်။

သူကလေးကား အသံလွှင့်ရသည်ကိုပင် ဝမ်းသာနေ၏။ ရန်ကုန်သို့ လာခဲ့ပါက သူ့အစ်ကိုကြီးနှင့်တွေ့လျှင် သူ သီချင်းတွေသင်၍ အသံလွှင့်ရတော့ မည်။ ထိုအခါ၌ သူ့အတွက် အသံလွှင့်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အလေ့အကျင့်ရ ပြီးဖြစ်နေသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိတော့၊ ပူဖွယ်ရာ မလိုတော့၊ သူ့အစ်ကိုကြီးကလည်း ဝမ်းသာရှာတော့မည်။ အားရရှာတော့ မည်။

သူ့ခမျာ သူ့အစ်ကိုကြီးအား မမြင်ဖူးပါဘဲနှင့် ခင်တွယ်နေရသည်။ တစ်ခါအက သူ့အစ်ကိုကြီးက မန္တလေးသို့လာရင်း ဝင်ခဲ့မည်ဟု ဆိုသောအခါ သူ့မှာ ဝမ်းသာ၍မဆုံးခဲ့၊ ‘ကိုကြီးရဲ့စာကို ဖတ်ရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကိုကြီး မန္တလေးလာရင်း ဝင်ခဲ့မယ်ဆိုလို့ မျှော်နေတယ်။ ညီမလေးတို့က ဘာမျှလက်မခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဝင်သာ ဝင်ခဲ့ပါ။ အချိန်မရွေး လာခဲ့ပါ။ အသွားမှာလဲ ဝင်ရမယ်၊ အပြန်မှာလဲ ဝင်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ လာမယ့်နေ့ ထွက်မယ့်နေ့ကို စာရေးလိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် သံကြိုးရိုက်ပါ။ ဘာနဲ့သွားမှာ

လဲ၊ သင်္ဘောနဲ့လား၊ လေယာဉ်နဲ့လားဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ သင်္ဘောနဲ့ ဆိုရင် မေလေးတို့ လာကြပါ့မယ်။ မဝင်ဘဲသာမနေပါနဲ့ ဆက်ဆက်ဝင်ခဲ့ပါ။ ညီမလေးတို့ စိတ်သဘောထားကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးကို အထက်တန်း စားအနေနဲ့ မပြုစုနိုင်တောင် အလယ်အလတ်တန်းစားအနေနဲ့တော့ ဂရုစိုက် နိုင်ပါတယ်' ဟူ၍ပင် စာဖြင့်ရေးကာ မလာလာအောင်ခေါ်ခဲ့၏။

သို့သော် သူ့အစ်ကိုကြီးကား မလာဖြစ်ခဲ့။

အမှန်မှာ ထိုစဉ်က ကိုစောညိုနန်း၏အကြံမှာ မြန်မာညွန့် ဦးချစ်မောင် နှင့် ဒေါ်အောင်ကြည်တို့ မန္တလေးသို့ပြန်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူတို့နှင့်အတူလိုက်မည်ဟူသော အကြံ ဖြစ်၏။ မြန်မာညွန့် ဦးချစ်မောင်တို့ မပြန်ဖြစ်သောအခါ သူလည်း မလိုက်ဖြစ်တော့။

ထို့နောက် သူသည် အေဝမ်းရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီနှင့် ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီအတွက် သီချင်းများကို စပ်၍နေရင်း မြန်မာညွန့် ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်အောင်ကြည်တို့ထံတွင် မြန်မာသီချင်းကြီးများကို အဆိုရော အတီးပါ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ နေရင်း သင်နေလေတော့သည်။

အေဝမ်းရုပ်ရှင်တွင် 'ဝိညာဉ်မေတ္တာ' မှစ၍ 'ဝိဇယ' 'ချစ်သက်ဝေ' 'လေထဲက ဖူးစာ' တိုင်အောင် သီချင်းရေးပေးခဲ့ရာ၏။ ဗြိတိသျှဘားမားရုပ်ရှင် အတွက်ကား 'သည်ဆောင်းဟေမန်' ဇာတ်ကားအတွက် ရေးစပ်ပေးခဲ့၏။

ဤသို့လျှင် သူ၏ မမြင်ရသေးသော ညီမလေးဖြစ်သည့် ရပ်ဝေးမေမှာ ဂီတနှင့်ပတ်သက်၍ အောင်မြင်မှု အစပြုနေချိန်တွင် သူကား လက်ရှိဂီတ လောကကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစပြု၍ နေလေပြီ။

သူ့မှာ အိမ်ထောင်နှင့်မဟုတ်သော်လည်း အိုမင်းမစွမ်းရှိသော မိဘ နှစ်ပါးနှင့် အလုပ်လက်မဲ့ညီငယ်တို့အား ပြုစုကျွေးမွေးရမည့်တာဝန် ရှိပေ သေးသည်။

လခမှန်မှန်ရသော အလုပ်မှထွက်၍ ဂီတလောကသို့ ခြေစုံပစ် ဝင်လာ သည့်နေ့မှစ၍ သူ့တွင်ရှိသည့် ပုဆိုးသာ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် စုတ်ခဲ့

သည်။ အသစ်ကား ဝယ်နိုင်ဖို့ ဝေးခဲ့၏။ လွတ်လပ်ရေးဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီက သူ့သီချင်းကို ဝယ်ပါ၏။ သို့သော် သီချင်းတစ်ပုဒ်အတွက် ငါးဆယ်သားပေးခဲ့၏။ ထိုငါးဆယ်ဟူသော ငွေမှာ သီချင်းရေးသူ ကိုစောညိန်းအဖို့ သူ့သီချင်းကို စိတ်တိုင်းကျ သူလိုချင်သည့်အသံကို မီအောင် အဆိုတော်ဆိုနိုင်ရန်အတွက် ထိုအဆိုတော်သံကို ‘ဥစ္စာရှင်လို ဥစ္စာရှင်ခဲ’ ဟူသောစကားအတိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင်သွား၍ သီချင်းတိုက်ရသည့် စရိတ်နုတ်ပါက ယခုကဲ့သို့သော ခေတ်မျိုး၌ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပင် မကျန်တော့။

အသံလွှင့်ရာတွင်လည်း အပျော်တမ်းအဖွဲ့ဖြစ်သောကြောင့် ငွေမရ။ သို့သော် အချိတ်ချိ အသံလွှင့်ရန်အတွက် စရိတ်ကား ကြီးလှ၏။ သူ့မှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူမဟုတ်။ အနုပညာတွင် ဝါသနာကြီးလွန်း၍သာ လိုက်စားခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ထိုအတွင်း ဝါဂီနစ်အဖွဲ့မှ ဓာတ်ပြားသွင်းရန်အတွက် သူသည် သီချင်းတစ်ပုဒ် လှူရလေသည်။ ထိုသီချင်းမှာ မြန်မာ သီချင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဝါဂီနစ်အဖွဲ့အတွက် သီချင်းရေးပြီးနောက်၌ကား သူသည် ‘မိုးသက်လေနှင့်’ သီချင်းရေးပြီးနောက် အသံလွှင့်ရန်အတွက် သီချင်းမရေးတော့ပေ။ အသံလွှင့်ဌာန မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့်လည်း ကတောက်ကဆ စကားများခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

သူကား အခြားသောကိစ္စများ၌ သည်းခံသူဖြစ်သော်လည်း သူ၏ပညာသူ၏အနုပညာနှင့် ပတ်သက်လာပါက နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံနိုင်သူမဟုတ်ပေ။ အသံလွှင့်ဌာနနှင့် စကားများခဲ့ခြင်းတွင်လည်း သူ၏ ဂီတနှင့်ပတ်သက်လေသည်။ သူ့မိတ်ဆွေများက မေးလာသောအခါ၌ကား ‘အလကားပါဗျာ၊ ကျွန်တော့ကိစ္စတွေ များနေလို့ပါ’ ဟု ခပ်အေးအေးပင် ဖြေခဲ့လေသည်။

ထိုမှ ပြည်တော်သာ ညီလာခံအမီ ပြည်တော်သာ သီချင်းပြိုင်ပွဲ လုပ်လေတော့သည်။

သူ၏ ငွေရမှုကို လိုလားသူမိတ်ဆွေများက သူ့အား ပြိုင်ပွဲသို့ ဝင်ပါရန် ပြောလာကြလေသည်။ သူ ဝင်ပြိုင်ပါက မုချရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထား

ကြလေသည်။ သူကမူ လက်ရှိအခြေအနေအရ ပြည်တော် မသာယာပါဘဲနှင့် ပြည်တော်သာ သီချင်းကို စပ်ရသည်မှာ လိပ်ပြာမလုံနိုင်အောင် ဖြစ်၍နေ၏။

‘ခက်တာပဲဗျာ ကိုယ်မယုံကြည်တဲ့ကိစ္စကို ရေးရမှာတော့ အတော်ခက် တာပဲ၊ တစ်ခါက ကျွန်တော့ကို ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်း သီချင်းလာစပ် ခိုင်းဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က ဘောလုံးကန်တာကို စိတ်မဝင်စားတဲ့လူဆိုတော့ ငြင်းခဲ့ရတယ်။ အခုလဲ ဒီနည်းပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း ပြည်တော် သာတယ်လို့ ယုံမှမယုံဘဲ မရေးချင်ပါဘူးဗျာ’

သို့သော် သူကား ငွေရရန်အတွက် သီချင်းကို ရေးရလေတော့သည်။ သူ့မိတ်ဆွေများ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် သူကား ဆုငွေသုံးရာ ရခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်၌ကား သူသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်မျှ မစပ်တော့ပေ။ တက္ကသိုလ် ဝင် စာမေးပွဲဖြေရန်အတွက် စာကြည့်နေလေတော့သည်။ တစ်ယောက်သော သူမှာ ဂီတလောကသို့ဝင်ရန် အစပြုနေချိန်၌ ဤတစ်ယောက်မှာမူ အဆုံး သတ်ရန် ကြံနေခဲ့ပြီလော။

စာရေးသူနှင့် ကိုစောညိန်း

စာရေးသူ ကျွန်တော့်တွင် စာပေနယ်သို့ ရောက်ခါမှ နည်းပါးလှသော ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းသူထဲတွင် ကိုစောညိန်းမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် စတင်သိကျွမ်းလာသောအချိန်မှာ ၁၉၄၇ခု နှစ်ဦး ကျွန်တော် 'ချမ်းသာ စာစောင်' တွင် ဆရာသူနှင့် တွဲဖက်၍ လုပ်ကိုင်နေ ခိုက်ဖြစ်၏။ စတင်၍ တွေ့ရှိရသောနေရာမှာ ကွယ်လွန်သူ မြို့မဘုန်းကြွယ်၏ အိမ်တွင်ဖြစ်၍ ကိုဘုန်းကြွယ်ကပင် ကျွန်တော့်အား မိတ်ဖွဲ့ပေးခဲ့လေသည်။

ကနွဲ့ကလျရှိလှသော သူ့အား မြင်မြင်ချင်းပင် ခင်မင်မိခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ဟုတ္တိပတ္တိ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်တော့် မှာ ထိုစဉ်က တွေ့ရှိခါစလူတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျအောင် လုပ် တတ်သူမဟုတ်။ ကိုဘုန်းကြွယ်နှင့်သာ ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲဖြစ်သဖြင့် စကားလက် ဆုံ ကျခဲ့ရ၏။ ကိုဘုန်းကြွယ်က 'ကိုစောညိန်းလဲ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးနေတယ်' ဟုဆိုကာ ကိုစောညိန်း ကာတွန်းရုပ်စုံ၌ ကာတွန်းဆွဲကြောင်း၊ ဝတ္ထုတိုရေး ရန် ကြံနေသူတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်သာ အသိအမှတ်ပြုခဲ့မိကြောင်း ပြောပြသော အခါ သူ့အား စာပေနယ်သို့ ဝင်လေ၏။

ထိုမှ မြို့ထဲတွင် ကိုဘုန်းကြွယ်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း ထပ်မံတွေ့ဆုံ ကြရာမှ စာပေအကြောင်း ပြောကြ၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း ပြောကြရာ ဂီတ အကြောင်းရောက်သွားသောအခါ 'ကိုစောညိန်းလဲ တော်တော် တယောထိုး တတ်တယ်' ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ လွန်စွာဝမ်းသာသွားလေ၏။

ကျွန်တော်ကား တူရိယာထဲတွင် တယောကို အနှစ်သက်ဆုံးသော သူဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် တယောထိုးသင်ရန် ဆန္ဒပြင်းထန်ခဲ့၏။ သို့သော်

စာရေးသူနှင့် ကိုစောညိန်း

အခွင့်မကြုံနိုင်ခဲ့။ ဂျပန်ခေတ်တွင် တယောထိုးကောင်းသူတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိရာ တယောထိုးသင်ပေးရန် ပြောသောအခါ တယောမသင်မီ ‘အဆို’ သင်ရန် ပြောသဖြင့် သီချင်းအဆိုသင်ရင်း မယ်ဒလင်ကို လက်ပေါက်မှတ်မိရုံမျှ လုံးကောက်တီးနေခိုက် ဆရာမှာ ရုတ်တရက် နေမကောင်းလိုက်သည်မှာ ကွယ်လွန်သည်အထိ ကြုံခဲ့ရ၏။ လွန်စွာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော ဂီတဆရာ သေဆုံးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော့မှာ လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုစဉ် အခါ ကျွန်တော့်မှာ လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်လွယ်ကာ လွမ်းဆွေးမှု၌ သူများ ထက် ကဲသူဖြစ်သဖြင့် ဂီတသံကြားတိုင်း ဆရာကို လွမ်းကာ ငိုမိသည်အထိ စိတ်မချမ်းသာရသောကြောင့် ဂီတနှင့် ကင်းကင်းနေခဲ့၏။ စာပေနှင့်သာ မွေ့လျော်ခဲ့၏။

ထိုမှ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဝါသနာမှာ တစ်ဖန်ပြန်၍ ကြွလာပြန်သော ကြောင့် တယောပြားတစ်လက်ကို ဝယ်မိခဲ့၏။ သင်ပေးမည့်ဆရာကလည်း မရှိ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ‘ချစ်ကြွေးမပြေ’ ဝတ္ထုထွက်ပြီးသည်မှ စာပေနယ်သို့ဝင်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသောကြောင့် စာနောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ ရသဖြင့် ဂီတကို မလေ့လာအားခဲ့။ သို့နှင့်ပင် တယောပြားမှာ ကော်ကွာ၍ ပြုတ်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဤတွင် နောက်ထပ် တယောပြားတစ်လက် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် လာရောင်းသဖြင့် ဝယ်ထားခဲ့လေသည်။ တယောကား မထိုး တတ်သေး၊ တယောဆရာနှင့်လည်း မတွေ့ရသေး။

ထိုအခိုက်တွင် ကိုဘုန်းကြွယ်က ကိုစောညိန်း တယောထိုးကောင်း ကြောင်း ပြောသောအခါ ကျွန်တော့မှာ ကိုစောညိန်းထံ တယောထိုးသင်လို စိတ် ပေါ်လာလေတော့သည်။

‘ဒါပေမဲ့ အခု သူ သူ့မိဘတွေ ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြန်သွားတယ်၊ မကြာခင် လာလိမ့်မယ်’

ကိုဘုန်းကြွယ်က သူနှင့် တွေ့ချင်စိတ် ပြင်းထန်နေသူ ကျွန်တော့အား စောင့်နေရန် ပြောခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ချမ်းသာစာစောင်မှ စာပဒေသာသို့ပြောင်းခဲ့ကာ စကော့ဈေး အနောက်ဘက်တန်းရှိ 'သီတာအေး ပုံနှိပ်တိုက်' အလုပ်ဆင်းနေ ရသည့်အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တယောကား မထိုးတတ်သေး။

တစ်နေ့တွင် ကိုစောညိန်းသည် 'မရဏမောင်းသံ' ဝတ္ထု စာမူကို ကိုင်ရင်း ကျွန်တော့ထံရောက်လာလေသည်။ သူ့စာမူကို ပုံနှိပ်၍ ထုတ်ဝေရန် သင့်မသင့် ဖတ်ရန်၊ တတ်နိုင်ပါက ဝတ္ထုစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပေးရန်ဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်တော်က သူ့စာမူကို ဖတ်ပါရစေဟုပြောကာ ထားရစ်စေခဲ့လေ သည်။ နှစ်ယောက်သား စကော့ဈေး နောက်ဘက်တန်းရှိ 'ဘသန်းကဖီး' ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားလက်ဆုံကျနေရာမှ သူ တယောထိုး တတ်သည်ကို သတိရကာ

'အတော်ပဲ ခင်ဗျား တယောထိုးတတ်တယ်လို့ ကိုဘုန်းကြွယ်က ပြောတယ်။ ကျွန်တော့ကို တယောထိုးပြပါ။ အိုးဝေ ပန်းချီကိုလွင်ဆီမှာ တယောရိုတယ်။ ကျွန်တော် ငှားပေးပါ့မယ်၊ လုပ်စမ်းပါဗျာ' ဟု ကျွန်တော် က ကလေးငယ်၏ ပူဆာခြင်းဖြင့် ပူဆာကာ အိုးဝေကိုလွင်ထံမှ တယော ပြားကို ငှား၍ ထိုးစေခဲ့ပါသည်။

ပထမတွင် သူက သက်ဝေသီချင်းကို တယောပြားဖြင့်ထိုး၍ ကျွန်တော့ အား ဆိုစေခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က သီချင်းဆိုပြရန် ပြောသော အခါ 'မဲဇာတောင်ခြေ' ပတ်ပျိုးကို မဲဇာတောင် ခြေလေးချိုးမှစ၍ ဆိုလေတော့ သည်။ သူ့အသံမှာ ခွဲခွဲနွဲ့နွဲ့ ရှိလွန်းလှရုံမက ရှိုက်သံပါလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်ကား မနှစ်ခြိုက်လှပေ။

'ခင်ဗျား တယောသင်ချင်ရင် ကျွန်တော့အိမ်လာခဲ့လေဗျာ'

သူက လူချင်းခွဲခါနီးတွင် ကျွန်တော့အား ဤသို့မှာကြားခဲ့လေသည်။ အိမ်ရောက်၍ သူ့ထံသို့သွားရန် တယောကို ကြည့်သောအခါ နောက်ထပ် ဝယ်သော တယောမှာ ကော်ကွာလျက်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ထံသို့ တယောသင်ရန် မသွားဖြစ်ဘဲ အလည်သက်သက်သာ ရောက်လေတော့သည်။

စာရေးသူနှင့် ကိုစောညိန်း

ကျွန်တော့်တွင်လည်း စာပဒေသာကိစ္စကြောင့် မသွားနိုင်တော့ပေ။ သူ့စာမူကိုလည်း စာပဒေသာမှာ မထုတ်နိုင်သဖြင့် ပြန်ပေးလိုက်ရာ ‘ခေတ် ပုံနှိပ်တိုက်’ က ထုတ်ဝေပေးလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုက်တန်သော စာမူခ မရသဖြင့် ကိုစောညိန်းမှာ စိတ်ပျက်သွားကာ သမာဓိသတင်းစာတိုက် ၌ပင် အေးအေးဆေးဆေး စာရေးဝင်လုပ်နေလေသည်။

ကျွန်တော့်တွင်လည်း ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် လုပ်နေရာမှ ဆေးရုံတက် ရပြီး အလုပ်ပြန်၍မဝင်တော့သည့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ ကိုစော ညိန်းထံ တယောသင်အားလေတော့သည်။ ဤတွင် သူနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမှာ ခိုင်မြဲသည်ထက် ခိုင်မြဲလာလေတော့သည်။

သူဝါသနာပါသည့် အလုပ်နှင့် သူလုပ်နေရသောအလုပ်တို့ တစ်လမ်း စီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ ယူကျုံးမရဖြစ်မိလေ သည်။ သူ့အား ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်စသည်တို့၌ ကြေးစားလုပ်ပါရန် ပြောသော အခါ သူက ‘ဂုဏ်ငယ်သည်’ ဟု ဆိုကာ ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။

‘ခုနေခါမှာ ဂီတပညာ အဆင့်အတန်းကိုက ဂုဏ်ငယ်တဲ့ခေတ်၊ မှေး မှိန်တဲ့ခေတ်ဆိုတော့ ဂီတနယ်ထဲမှာ လုပ်နေတဲ့လူတွေကိုလဲ ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ အထင်ခံရတာပဲ၊ ဒီတော့ ဂီတပညာ ဂုဏ်မြင့်တဲ့အခါကျမှ ကျွန်တော်လဲ ဂီတနယ်ထဲ ဝင်မယ်ဗျာ’

သူသည် ကျွန်တော့်အား တယောထိုးသင်ပေးရင်း ဂီတ၌ ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားလာပြန်တော့သည်။ သို့နှင့် ပတ္တလားသင်ကာ သီချင်းစပ်ရန် ကြံခဲ့လေသည်။

သီချင်းစပ်ရန် ကြံသောအခါ သီချင်းအတွက် တစ်ညလုံးလိုလို ကြံ စည်ရသဖြင့် နံနက်တွင် အလုပ်ချိန်နောက်ကျခြင်း၊ သီချင်း စဉ်းစားရာ၌ လည်း ‘မနက်ကျ အလုပ်ရှိသေးတယ်’ ဟူသော အတွေးက သူ၏စိတ်အာရုံ ကို အနေကျှံစေခြင်းတို့ကြောင့် သူ့မှာ အခက်တွေ့ရပြန်လေသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ဂီတနောက်သို့သာ လုံးဝလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အလုပ်မှထွက် လေတော့သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ချစ်ခင်လာကြလေသည်။ သူကား ကျွန်တော့ထက် တစ်လလောက်သာ ကြီးလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော့ထက်ကြီးသည်ဟု ထင် သဖြင့် အကြီးကဲ့သို့သဘောထားကာ နေခဲ့လေသည်။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော့အိမ်တွင် လာ၍ အိပ်လေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အိမ်သို့ သွား၍ အိပ်လေသည်။

ပထမတွင်မူ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြသည့်အခါ စာပေအကြောင်း ဝိတအကြောင်း အဘိဓမ္မာအကြောင်းတို့ ဆွေးနွေးတတ်သော်လည်း တဖြည်း ဖြည်း ရင်းနှီးလာသောအခါ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကိုပါ ပြောလေ တော့သည်။ သူကြုံတွေ့နေရသော ငွေရေး ကြေးရေး အကျပ်အတည်းမှစ၍ သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကိုပါ ပြောပြခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော့မှာမူ သူ၏သီချင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ‘ကျော်စောမှု’ အရှိန် တက်၍တက်၍ လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ လွန်စွာ အားတက်ကျေနပ်မိလေ သည်။ သူ့ကိုလည်း ကြိုးစားရန် အားပေးမိခဲ့လေသည်။

ထိုမှ သူ သီချင်းမစပ်တော့ဘဲ ‘ရန်ကျော်’ ဂျာနယ်တိုက်တွင် အလုပ် ပြန်ဝင်ရင်း တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲအတွက် စာကြည့်နေသည်ဟု သိရသောအခါ ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩမိခဲ့လေသည်။

‘မအံ့ဩနဲ့လေဗျာ၊ ခုခေတ်မှာ တက္ကသိုလ်က ဒီဂရီရှိမှ လူတွေက အထင်ကြီးတာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒီပညာအတွက် ဒီလောက် နာမည်ရအောင် ဘယ်နှနှစ် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိဆုံးပဲ။ ဒီပညာမျိုးနဲ့ ဒီ နာမည်ရဖို့အရေးမှာ လူတိုင်းလုပ်လို့ရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေဘယ်လောက် ချမ်းသာ ချမ်းသာ ဘယ်လောက်ကြိုးစား ကြိုးစား ပါရမီခံရှိမှ ရတာမျိုး ပါ။ တက္ကသိုလ်ကဒီဂရီဆိုတာ ပိုက်ဆံရှိလို့ တက္ကသိုလ်မှာနေနိုင်ရင် ရတာမျိုး ပါ။ ခင်ဗျားကြည့် ကျုပ် ဒီနှစ်ပါနဲ့ ခြောက်နှစ် အလွန်ဆုံး ကြိုးစားပြမယ်၊ ဘီအေ မအောင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပြမယ်ဗျာ။ ခက်တယ်

စာရေးသူနှင့် ကိုစောညိန်း

ကျုပ်တို့ ဂီတအနုပညာနယ်မှာတောင် ဒီ ဒီဂရီနဲ့ကောင်တွေက အနုပညာဆို
တာ ဘာမှန်းမသိဘဲ စွာလွန်းလှတာကို နာလို့ပါဗျာ’

ကျွန်တော်ကား မည်သို့မျှ မပြောသာခဲ့။

လွန်ခဲ့သည့် အောက်တိုဘာလဆန်းကမူ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေရာ
ရှုမဝတိုက်သို့ ညဘက်တွင် ဝင်လာလေသည်။

အေးဗျာ မီးရထားမမိတော့တာနဲ့ ဝင်လာတာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့လဲ
မတွေ့ရတာ ကြာလို့’

ကျွန်တော်က သူ့အားထိုင်စေပြီးနောက် ကျွန်တော်ရေးထားသော
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြ၍ အသံသွင်းလိုပါက သွင်းရန် ပြောမိလေသည်။
သူက စာသားကို အစအဆုံးဖတ်ပြီး

‘ခင်ဗျား ဒီလိုစာသားမျိုး စပ်ပေမယ့် ဘယ်သူကမျှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ နားလည်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ချီးမွမ်းမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေက
ဒီစာသားမျိုးရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို တွေးယူတတ်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ စကား
ပရိယာယ်တို့ အသိုင်းအဝန်းတို့ တင်စားတာတို့တွေ မသုံးဘဲ နွားကျောင်း
သားကြိုက် စကားနဲ့ရေးမှ လူကြိုက်တာပါ။ ဒီသီချင်းမျိုးတွေ ရေးမနေပါနဲ့’
ဟု နာကြည်းခံပြင်းသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ထို့နောက် လာမည့် ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင်ပင် စာမေးပွဲဖြေရန် ဆုံးဖြတ်
ထားကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုညကား သူနှင့်ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဖြင့် တွေ့ရသော
ညပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

အနုပညာသည်၏ လမ်းဆုံး

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ဆယ့်လေးရက်။

ညနေတိုင်း ငါ့နာရီမှစ၍ မြန်မာညွန့် ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်အောင်ကြည်တို့ထံတွင် သီချင်းကြီးများ သင်နေကျဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့မှာ ထိုနေ့ညနေက ဒေါ်အောင်ကြည်ထံတွင် သီချင်းတက်၍ နေခဲ့လေသည်။

ထိုရက်မတိုင်မီ သုံးလေးရက်က စစ်ရဲတပ်ရင်းတစ်ခုမှ ပြုလုပ်သော သရုပ်ဖော် 'မြန်မာရာဇဝင်သစ်' အခမ်းအနားအတွက် နောက်ခံဂီတဘက်တွင် ရန်ကုန်ဘဆွေလေး၊ ဂီတာ ဦးစိန်းမောင်တို့နှင့်အတူ မြန်မာညွန့်ဦးချစ်မောင်၊ ဒေါ်အောင်ကြည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကူညီထားကြသဖြင့် တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲ၌ ထိုအခမ်းအနားပြုနေသည်ကို သွားကြည့်ကြရန် မြန်မာညွန့်ဦးချစ်မောင်က ခေါ်လေသည်။ ကျွန်တော် မလိုက်သဖြင့် မသွားကြပေ။ ထိုအခိုက် မန္တလေးမှ ဝိုင်းတော်စီး စိန်လှမောင်ရောက်လာသဖြင့် ပတ္တလားတီးကြ၊ စောင်းတီးကြ လုပ်နေတော့ရာ ကျွန်တော့မှာ ဆယ်နာရီခွဲမှပင် ပြန်ဖြစ်လေတော့သည်။

အမှန်မှာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နေသည့်အိမ်မှာ လွှစွလမ်းထဲတွင် ဖြစ်သော်လည်း ကမာရွတ်ရှိ ကျွန်တော့မိဘများအိမ်သို့ ပြန်လိုစိတ် ပေါ်လာသောကြောင့် ကမာရွတ်သို့သွားသည့် ဘတ်စ်ကားကိုစီး၍ လိုက်ခဲ့မိလေသည်။

အိမ်သို့မရောက်မီ လမ်းတွင် ကောလိပ်ကျောင်းမှ မိတ်ဆွေအချို့ဖြင့် တွေ့လေရာ သူတို့က 'ကိုစောညိုနိုးတစ်ယောက် ဓားထိုး ခံရတယ်လို့ကြားတယ်၊ ဟုတ်လားဗျ' ဟု မေးကြလေသည်။ ကျွန်တော့မှာ လုံးဝမမျှော်လင့်သော စကားဖြစ်ရုံမက သူတို့ပြောသောစကားမှာလည်း မခိုင်လုံသောကြောင့် လုံးဝတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ

အနုပညာသည်၏လမ်းဆုံး

‘မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ၊ ဒီလူက ဓားထိုးခံရမယ့်လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ခပ်အေးအေးပင် ဖြေ ခဲ့မိလေသည်။

‘ကျွန်တော့ကိုလဲ ကြည့်မြင်တိုင်ထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပြောလို့ပါ။ ရန်ဖြစ်လို့ ဝိုင်းရိုက်ကြရင်းနဲ့ ဓားနဲ့ပါ အထိုးခံရလို့တဲ့’

‘ဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်က သိမှာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ခုတလော အိမ်ကို သိပ်မရောက်ဘူး။ မြို့ထဲက အိမ်မှာပဲ နေတယ်၊ အိမ်ရောက်ရင်တော့ သိမှာပဲ’

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပူပူနှင့် ပြန်လာခဲ့ရာမှ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ရောက် ချင်း ကျွန်တော့်အိမ်သားများအား မေးကြည့်မိပါသည်။

‘ကိုစောညိန်းတို့အိမ်က ဘယ်သူမျှ မလာဘူးလား’ ဟု မေးရင်း ကြားရသမျှ အကျိုးအကြောင်း ပြောမိလေသည်။

အိမ်သားများက မလာကြောင်းပြောကြပါသည်။ မေမေကမူ

‘အေးကွယ် သူ့ခမျာ ကြံတိုင်းမပေါက်လို့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရာက ခံရတာ ထင်ပါရဲ့ကွယ်’ ဟု ပြောမိပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် နောက်တစ်နေ့မှပင် သူ့အိမ်သို့ သွား၍ မေးတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်လည်း ကိုတင့်တယ်နှင့် ချိန်းထားသော ကိစ္စတစ်ခုရှိသဖြင့် ကိုတင့်တယ်တို့အိမ်သို့ သွားရလေသည်။ ကိုတင့်တယ်၏ အိမ်တွင် သတင်းစာဖတ်ရင်း ကိုစောညိန်း ကွယ်လွန်ကြောင်း အသုဘသတင်း ကို ဖတ်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။ နှစ်ခါ သုံးခါပင် ထပ်၍ ဖတ်မိလေသည်။

‘မနက်ဖြန် သဂြိုဟ်တော့မှာပါလား’

ကျွန်တော်သည် ကိုတင့်တယ်နှင့်အတူ ကိစ္စရှိရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်၏အိမ်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ နံနက်စာကိုပင် မစားချင်တော့၊

ကိုစောညိန်း၏ အိမ်သားများနှင့် မည်သို့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို မတွေးဝံ့
ခဲ့။ ကျွန်တော့ကို တွေ့ပါကငိုကြပေတော့မည်။

ကျွန်တော့မှာ ကျွန်တော်၏အစ်မကြီးတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့စဉ်က
ရင်ထဲတွင် ဆို့တက်ကာ သတိလစ်ခဲ့ဖူးသည်မှစ၍ အသုဘကိစ္စများကို
မသွားဘဲ နေနိုင်သမျှ နေခဲ့၏။ ခင်မင်ရင်းနှီးလေလေ မသွားဘဲ ရှောင်လေလေ
ရှောင်ခဲ့၏။ အသုဘသို့ သွားပြန်ပါလည်း မသာပို့ကား မလိုက်ခဲ့။

ကိုစောညိန်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလှသောသူတစ်ယောက်
ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သွား၍ သူ့မိဘဆွေမျိုးများ ဝိုင်းငိုကြပါက ကျွန်တော့
ရင်ထဲတွင် မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်၍ မခန့်မှန်းနိုင်။ ယခုကဲ့သို့ နေ့လယ်
ဘက်တွင်သွားပါက သူတို့တစ်တွေမှာ ငို၍ ကောင်းတုန်းအချိန် ဖြစ်ပေမည်။
ညဘက်မှသွားလျှင် ပို၍ ကောင်းမည်။ ထိုအချိန်၌ကား ဧည့်သည်တွေ များနေ
မည်။ သူတို့ခမျာမှာလည်း သိပ်ငိုနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ညတစ်ညလုံးနေ၍
နောက်တစ်နေ့သဂြိုဟ်ရာသို့ မလိုက်ဘဲ နေလျှင် ကောင်းမည်။

ကျွန်တော့အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေသော အခန်းဖြစ်သဖြင့်
ကျွန်တော့မှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ ည ခုနစ်နာရီကျမှပင်
နိုးတော့သည်။ အိပ်ရာမှအနီးတွင် ရေချိုးခဲ့ပြီး ပိတောက်တန်းသို့ လာခဲ့ရတော့
သည်။

ချစ်ဆွေရင်းကား ခါတိုင်းကဲ့သို့ တေးဂီတဖြင့် ဧည့်မခံနိုင်တော့ပြီ။
သူ၏ ပတ္တလားသံ၊ တယောသံ၊ မယ်ဒလင်သံအစား သူ့မိခင်နှင့် အစ်ကို
အစ်မများ၏ ငိုသံ၊ ဖခင်ကြီး၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံတို့ကိုသာ ကြားခဲ့ရလေ
သည်။

‘ကျုပ်သားဟာ ဘီအေ အိမ်အေတို့ စက်ပိုင်ရှင် သူဌေးတို့ဆိုရင်
ကျုပ် မနှမြောပါဘူး။ ကျုပ် ပိုက်ဆံရှိရင် ကျောင်းထားနိုင်ရင် သင်း ဘီ
အေ အိမ်အေ အောင်နိုင်တာပေါ့။ ကျုပ်ငွေရှိလို့ အရင်းအနှီးထောင်ပေးနိုင်ရင်
သင်း စက်ပိုင်ရှင်တို့ သူဌေးတို့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ခုတော့ ကျုပ် ပိုက်ဆံချမ်းသာ

အနုပညာသည်၏လမ်းဆုံး

တောင်မှ ဘယ်လိုမျှ ဝယ်မပေးနိုင်တဲ့ ပညာရပ်ကို သင်းမတတ်တတ်အောင် လေ့လာကြိုးစား၊ ဒီပညာနဲ့ ကျော်စောမှုကိုယူ၊ ဒီပညာနဲ့ ငွေကြေးရအောင် ကြံနိုင်တော့မှ ခုလိုဖြစ်ရတာကို ကျုပ်ဖြင့် နှမြောလို့ဆုံးနိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့။ ကိုစောညိန်း အသက်ရှင်စဉ်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြောကြဆိုကြ တီးကြလည်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းများကို စဉ်းစားကာ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေမိခဲ့လေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ ပြောစမ်းပါဦး’ သူ၏ ညီမောင်လှဝေအား မေးကြည့်မိ၏။

‘ကျွန်တော်က ရွှေတိုင်သီရိ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ညဆယ်နာရီလောက် ပြန်လာရင်း လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်ကျတော့ ကိုကို့ကိုပြောပြတော့ ကိုကိုလဲ စာကြည့်နေရာက ထလိုက်လာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့လူတွေဆီသွားတော့တယ်၊ ဟိုကျတော့ သူတို့လူအုပ်က ကိုကို့ကို ဝိုင်းချကြတယ်’

ကျွန်တော်ကား နောက်ထပ် ဘာကိုမျှမကြားတော့ချေ။ ဘာတွေပြောနေသည်ကိုကား မမှတ်မိတော့။ ဆေးရုံတွင် တစ်ညနှင့် နှစ်နေ့ ဝေဒနာခံစားပြီး သေသွားရသည်ကိုသာ မှတ်မိခဲ့၏။

ဂီတအနုပညာသည် ချစ်ဆွေရင်းကား အနုပညာမဆန်လှသည့် အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ရချေပြီတကား။

ထိုညက သူ့မိဘဆွေမျိုးများက နောက်တစ်နေ့ အသုဘရှု၍လာကြမည့် သူ့မိတ်ဆွေများမှာ ကျွန်တော်နှင့် သိသူက များသဖြင့် ကျွန်တော်က ပင် ဧည့်ခံကာ မသာပို့ပါရန် ပြောကြပြန်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ညဝက်ဖြင့်ပင် ပြန်ခဲ့လေသည်။ ထိုညက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှိသောအခန်း၌ ကျွန်တော် မအိပ်ရဲတော့ပေ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းသည် တစ်ယောက်တည်း နေသောအခါတွင် ပိုမိုပွားများတတ်သောကြောင့် တစ်ညလုံး သူ့အကြောင်း

တွေးရင်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မိုးလင်းသွားမည်ကို ကြောက်ကာ မအိပ်ရဲတော့ သဖြင့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံသို့သွား၍ အိပ်ရလေသည်။

ယင်းသူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့သောအခါ မကြာမီ ကျင်းပတော့မည့် စာဆို တော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် ပြဇာတ်အတွက် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေပြန်သောအခါ ကျွန်တော့မှာ လွန်ခဲ့သည့်နှစ် မြဝတီပြဇာတ်၌ ကိုစောညိန်း ပါဝင်ခဲ့သည်ကို တွေးမိကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြန်လေသည်။

သဂြိုဟ်သည့်နေ့၌ကား ပန်းချီဆရာ၊ ဂီတဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ၊ သတင်းထောက် စသည့်အနုပညာရှင်များလည်း လိုက်၍ ပို့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ မလွဲမရှောင်သာဘဲ အသုဘရှုသို့ပို့ရင်း သူ့အား နှမြောတသစိတ်ကို သက်သာစေရန်အတွက် သူ့အကြောင်း ဝတ္ထုရေးရန်ကို သာ စဉ်းစားနေခဲ့မိလေသည်။

သူ၏ ‘ချစ်ညီမလေး’ ရန်ကုန်ရောက်နေပြီဟု ကြားရသောအခါ အံ့ ဩသွားမိလေ၏။ သူနှင့်မတွေ့ရသေးဟု ကြားရသောအခါ၌ကား သာ၍ပင် အံ့ဩမိလေသည်။

သူ့ညီမလေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့တွင် အိပ်မက်မက်ခဲ့သမျှ ကျွန်တော့ အား ပြောပြသည်များကို ကြားယောင်မိပါသည်။ သူ့ချစ်ညီမလေး ရန်ကုန် လာပါက သူ မည်သို့မည်ပုံသင်ကြားပြသ၍ မည်သို့မည်ပုံ ယုယကြင်နာလိုက် မည် စသည်ဖြင့် အဝေးကမှန်း၍ အတွေးနှင့် လွမ်းခဲ့ရပုံများကိုလည်း မြင် ယောင်လာမိပါသည်။ ယခု သူ့ညီမလေးကား သူလာစေချင်သည့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူကား မရှိတော့၊ သူနှင့်တွေ့ပင် မတွေ့လိုက်ကြရ။

‘ခင်ဗျားလာစေချင်တဲ့ ညီမလေး ရန်ကုန်ရောက်နေပါပကော၊ ထပြီး ကြည့်လှည့်ပါဦးလား ချစ်ဆွေကြီးရယ်’

ဤတစ်ယောက်၏ မမေ့တဲ့နိုင်

ဝတ္ထုတွေ ရေးနေသည့်သူဖြစ်သောကြောင့်လော မသိ၊ ကျွန်တော့အဖို့ တွေ့ရ ကြုံရသမျှတို့မှာ ဝတ္ထုဆန်လွန်းလှပေတော့သည်။

နိုဝင်ဘာလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်မှာ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော် ရေးပါမည်ဟု ဝန်ခံထားသဖြင့် ကျွန်တော်ရေးရမည့် တာဝန် ရှိခဲ့၏။

နိုဝင်ဘာလထုတ် မဂ္ဂဇင်းအတွက် စက်တင်ဘာလလယ်လောက်ကပင် ကျွန်တော်သည် ‘ချစ်ထံတျာရှင်’ ဟူသောအမည်ဖြင့် ပုံဆွဲရန် ပန်းချီကိုလေး ထံ အပ်ခဲ့၏။ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ပြောပြခဲ့၏။ ဇာတ်လမ်းမှာ ကိုစောညိန်း နှင့် ပြောခဲ့ကြသော မရေးဖြစ်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။ စက်တင်ဘာလ ကုန်သည့်နေ့တွင် ထိုဝတ္ထုရေးရန် ထောက်ကြံ့ရုံ ကျွန်တော့အဘွားခြံသို့ သွားခဲ့၏။ လူအားသော်လည်း စိတ်မအားလှသဖြင့် ထင်သလောက် မရေးနိုင် ခဲ့။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ရေးပြန်ရာ စာမျက်နှာနှစ်ဆယ်ခန့်ရေးပြီးမှ မကြိုက်လှသဖြင့် အသစ်ပြန်ရေးရန် ကြံရပြန်လေသည်။

ရေးရန် ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းနှင့် အကြောင်းအရာအချက်အလက် ပြည့်စုံလင့်ကစား ဇာတ်ကွက်အဖွင့်၊ အပိတ်၊ အဖွဲ့၊ အနွဲ့၊ အကွက်ချရေးရာ စိတ်တိုင်းကျ မတွေ့နိုင်ခဲ့။ သို့နှင့် အောက်တိုဘာလလယ်သို့ တိုင်ခဲ့ သဖြင့် ကိုတင့်တယ်အား တောင်းပန်ရလေတော့သည်။

သို့နှင့် နိုဝင်ဘာလဆန်းသို့ရောက်၍ ကိုစောညိန်းကိစ္စ ပေါ်လာသော အခါ သူ၏ဝတ္ထုဆန်လှသော အဖြစ်အပျက်အား ဝတ္ထုရေးရန် အကြောင်း ပေါ်လာသဖြင့် မူလဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် ပန်းချီကားကို ပယ်ပစ်လိုက်ကာ

သူ့အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးရန် ဆုံးဖြတ်၍ သူနှင့်အတူ မှည့်ခဲ့ကြသော နာမည်ကိုပင် မှည့်ရလေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးနိုင်ရန်အတွက် သူ့မိဘဆွေမျိုးများထံသို့သွားကာ သူငယ်စဉ်က အခြေအနေနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို စုံစမ်းရပြန်သည်။ သမာဓိ သတင်းစာတိုက်မှ ကိုညီညီထံတွင်လည်း စုံစမ်းရလေသည်။

ကိုညီညီက ကိုစောညိန်းအကြောင်းကို ယူကျုံးမရစွာနှင့် သိသမျှ ပြောပြီး အဆုံး၌

‘ဪ ဒါထက် ကိုစောညိန်းသေပြီးလို့ ၁၅ရက်လောက်မှာ ကောင်မ လေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့တိုက်ကိုလာပြီး ကိုစောညိန်း သမာဓိတိုက်မှာ လုပ်သွားတယ်မဟုတ်လား’ လို့ မေးတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က

‘ဟုတ်ပါတယ်’ ဆိုတော့ ‘သူ့သေပြီဆိုတာ တကယ်ပဲလား’ တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ‘တကယ်ပဲဆိုပြီး ကြားရသမျှပြောပြတော့ တရှုပ်ရှုပ် နဲ့ ငိုပါလေရောဗျာ၊ ဘယ်သူမှန်းလဲ မသိဘူးဗျ။ ကျွန်တော်လဲ မမေးရက် တာနဲ့ မမေးလိုက်ဘူး ငိုပြီးပြန်သွားတာပဲ’ ဟု ပြောပြလေသည်။

ကျွန်တော်ကား သူ့ ‘ချစ်ညီမလေး’ ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိလိုက် သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုညီညီထံမှ ပြန်လာရင်း သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသင့် မရေးသင့် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေမိ၏။ သူ့ ချစ်ညီမလေးအဖို့ ထိခိုက်စရာများ ဖြစ်နေ မည်လောဟု တွေးမိ၏။ ကိုစောညိန်းကား သူ့လေးအပေါ်တွင် မမြင်ဖူးဘဲ စွဲ လမ်းတွယ်တာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်ကား ကျွန်တော်မှာ လူရင်းဖြစ်၍ သိခဲ့ရ ၏။ ချစ်ညီမလေးကမူ သိမှသိပါလေစ။

သို့တွေး၍သာနေခိုက် တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့ထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာလေတော့သည်။

ဤတစ်ယောက်၏ မမေ့တဲ့နိုင်

၁၇. ၁၁. ၅၂
မေ (မြေလတ်)
ရေနံမြေရိပ်သာ။
ခေတ္တ ရန်ကုန်။

‘ကိုသန်းဆွေသို့’

ကျွန်မထံက မမျှော်လင့်ဘဲ မမေ့နိုင်တဲ့ စာတွေရောက်လာလို့ အံ့ဩသွားမှာပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ကိုသန်းဆွေသို့ မရေးခင် ကျွန်မရဲ့ဆရာ အကြောင်း မမေ့တဲ့နိုင်ကို ရေးပြီး ပေးပို့လိုက်ပါတယ်။ ဆက်ဆက် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်ပေးပါရဲ့။ ကိုစောညိန်းနှင့် ကိုသန်းဆွေ တော်တော်ခင်တယ်ဆိုတာ ဆရာပြောပြလို့ သိဖူးပါတယ်။

ခု ကိုသန်းဆွေ ကိုစောညိန်းအကြောင်းတွေ ရေးနေမှာပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင့်အရင် ရေးသားတာမို့ ရှေ့လာမယ့် ရှုမဝမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ ‘မမေ့တဲ့နိုင်’ ကို အရင်ထည့်ပေးလိုက်ပါရဲ့။ ကျွန်မ မရေး တတ်ရေးတတ်နဲ့ ရေးထားတာ၊ အမှားပါရင်လဲ ပြုပြင်လိုက်ပါရင်’

ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မရဲ့လိပ်စာရော မြို့ပါ အပြည့်အစုံမထည့် လိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ‘မမေ့တဲ့နိုင်’ ကိုတော့ ဆက်ဆက်ထည့်ပေး ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။

လေးစားစွာနှင့်
မေ (မြေလတ်)

ကျွန်တော့ရင်ထဲဝယ် အခုမှ ရှင်းပေတော့သည်။ မေကိုယ်တိုင်က ကိုစောညိန်းနှင့် သူတို့ဆက်သွယ်ခဲ့ရပုံများကို တိုင်းပြည်သို့ တင်ပြလိုက် ကြောင်း သိရသဖြင့် ကျွန်တော့မှာ သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းကို ရေးရန်အတွက် စိတ်ရှင်းရပေတော့သည်။

ကျွန်တော့မှာ သူတို့၏ဇာတ်လမ်းရေးရာ၌ ကိုစောညိန်းက ကျွန်တော့ ကို ပြောပြသည့် စကားများ၊ ကိုစောညိန်း၏ သီချင်းများ၊ ကိုစောညိန်း

ရေးသားပေးပို့သော လက်ခံစာများ၊ မေ့ထံမှလာခဲ့သော စာအချို့ကိုမူတည်၍ ရေးထားခြင်းဖြစ်၏။ ဝတ္ထုရေးသူတို့ဘဝ ကွန်ရှ်ရေးထားသည့်နေရာများ လည်းပါ၏။

မေ့ထံမှ ပေးပို့လိုက်သော ‘မမေ့တဲ့နိုင်’ သည် ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော အချက်များနှင့် ကွဲလွဲသည့်နေရာလည်း ရှိလျှင်ရှိမည်။ တူညီသောအချက် လည်း ပါလျှင်ပါပေမည်။

မေ့ထံမှစာကိုကား ကျွန်တော်သည် တစ်လုံးတစ်ပါဒ်မျှမပြင်ဘဲ သူ၏ စာမူအတိုင်း ထည့်လိုက်ရပါသည်။ မေနှင့် ကိုစောညိန်းတို့ ဝတ္ထုဆန်ဆန် တေ့လွဲလေး လွဲကြရသည့်အဖြစ်မှာ ကြေကွဲစရာကောင်းလှပေသည်။ ထိုအဖြစ် အား ကျွန်တော့်အရေးနှင့် မရေးတော့ဘဲ ‘မေ’၏စိတ်၌ ခံစားရပုံများ၊ မေ ရေးထားသည့်အတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

မမေ့တဲ့နိုင်

မေ (မြေလတ်) ရေးသည်။

လူ့လောကကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ဆရာကို မမေ့တဲ့နိုင်လွန်း လို့ ကျွန်မရင်တွင်းမှာ ရှိသမျှတွေကို ရေးသားပေးပို့လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းနဲ့ သိခဲ့ရတာကတော့ ၁၉၄၉ ခုနှစ်ကတည်းကပါပဲ။ ဦးလေး ကိုလှမြင့် မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် လူကို မမြင်ဘူးဘဲနှင့် ရန်ကုန်မှ ကိုစောညိန်းကို မြေလတ်ပိုင်းမှ ကျွန်မနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ ကြပြီး ဂီတအနုပညာများကို ဆရာကိုစောညိန်းထံမှ ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့ပါ တယ်။ ဂီတဘက်မှာ ကျွန်မဟာ အင်မတန် ဝါသနာပါလှပါတယ်။ သီချင်း ဆိုတာတို့ မယ်ဒလင် ဂီတာတို့ကို အင်မတန် ဝါသနာပါပြီး ဂီတဘက်ကို ဝါသနာပါတဲ့လူတိုင်းကို ကျွန်မ ခင်မင်ပြီး တီးခိုင်း ဆိုခိုင်းပြီး ကျွန်မဧည့်ခံ ကျွေးမွေးတတ်တဲ့ ဝါသနာပါခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဂီတအနုပညာကို လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ စာပေဘက်ကို လဲ ဝါသနာပါတယ်။ ကဗျာရေး ဝါသနာပါတယ်။ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း

ဤတစ်ယောက်၏ မမေ့တဲ့နိုင်

ထံမှာ တပည့်ခံပြီး ဂီတအနုပညာနဲ့ ကဗျာရေးနည်းများပါ သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ကိုစောညိုနဲ့ရဲ့ ရိုးသားမှု၊ စိတ်သဘောထားကောင်းမှု၊ ဂီတကို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် ဂီတဘက်မှာ ထူးခြားစွာ ခက်ခဲနက်နဲသည့် သီချင်းများ စီကုံးပြီး မြန်မာသံစစ်စစ်များဖြင့် နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသော ကိုစောညိုနဲ့ထံမှာ တပည့်ခံပြီး ဂီတအနုပညာကို လေ့လာသင်ကြားနေရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတော်ပဲခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ့ကို အစ်ကိုကြီးလိုခင်မင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ့ကိုစောညိုနဲ့ကလည်း ညီမလေးတစ်ယောက်အနေ ခင်မင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် ဆရာ့ကို ခင်မင်ရုံသေလေးစားခဲ့ပြီး အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ခင်မင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၅၂ ခု အောက်တိုဘာလထဲက ဆရာ့ထံက စာတစ်စောင်ရောက်လာပါတယ်။

ညီမလေး . . .

အစ်ကိုကြီးဆီက စာမလာလို့ စိတ်ဆိုးနေမှာပဲဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်။ ညီမလေး ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြချင်ပါရဲ့၊ သို့သော်လဲ အစ်ကိုကြီး အလုပ်များလို့ပါဆိုရင် တောင်းပန်ရင် ကျေနပ်ပါတော့။

လက်ရွေးစင် သီချင်းစာအုပ်တွေ မရောက်တာကတော့ တိုက်က ပို့ပေးဖို့ မှာထားတာ တိုက်က ပို့ပါတယ်ဆိုတော့ ယုံနေတာပေါ့။ ခုမှ ညီမလေးဆီကို လက်ရွေးစင်တွေမရောက်ဘူးဆိုတော့ စုံစမ်းလိုက်တော့ Register မလုပ်ဘဲ ရိုးရိုးပို့ပါတယ်လို့ သိရပါတယ်။ လမ်းမှာ ပျောက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီစာနဲ့အတူ လက်ရွေးစင် စာအုပ်ဝယ်ပြီး Register လုပ်ပြီး ပို့လိုက်ပါတယ်။ ညီမလေးထံက စာရလို့လဲ ဝမ်းသာကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အစ်ကိုကြီးရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ ညီမလေးကို ဂီတအနုပညာကို ဒီထက်ပိုပြီး သင်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးအတွက် မသင့်လျော်သေးတဲ့အကြောင်းတွေ ထောက်ထားပြီး ညီမလေး ရန်ကုန်လာမယ် ဆိုတာကို မလာပါနဲ့ဦးလို့ တားထားရတာကို စိတ်မကောင်း

ပါဘူး။ အနုပညာလောကဟာ တယ်ပြီး သာယာလှတယ်တော့ မအောက်မေ့လိုက်လေနဲ့ ညီမလေးရေ၊ ခုဆို ကိုကြီးဟာ ဒီလောက် နာမည်ထွက်နေတာတောင်မှ စီးပွား ရေးအခြေအနေဟာ အလွန်ဆိုး နေသေးတယ်။ ငွေရမှုအတွက် အနုပညာနဲ့ တိုင်းပြည်ကို သစ္စာ မဖောက်နိုင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးမှာ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ရပ်ထားရသေးတယ်။

ဒါကြောင့် ဆူးငြောင့်ခလုပ်များလှတဲ့ လမ်းခရီးကို မိန်းမသား ဖြစ်တဲ့ ညီမလေး မလိုက်လျှောက်ချင်ပါနဲ့ဦးလို့ တားထားရတာပါ။ ညီမလေးရဲ့ဝါသနာကို မတားပါဘူး။ ခုတော့ သာယာဖြောင့်ဖြူးတဲ့ လမ်းခရီးကို အစ်ကိုကြီး လမ်းခင်းပေးနိုင်ပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်း ကလေးတပည့်ထဲမှာ ညီမလေးဟာ ဂီတအခြေခံတော်တော်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးကလဲ ဒုက္ခခံပြီး သင်ကြားပေးနေတာပေါ့။ ခုတော့ ကိုယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ငြိတွယ်စရာ ရှိပါ တယ်။ ညီမလေး ရန်ကုန်ကိုလာချင်ရင် လာခဲ့ပေတော့။ အစ်ကို ကြီးတော့ သိပ်မအားလှပါဘူး။ ညညများ နှစ်ချက်ထိုးလောက်မှ အိပ်ရတယ်။ ဂီတနက်သန် တူရိယာအဖွဲ့လဲ ခဏရပ်ထားသေးတယ်။ ညီမလေး ရန်ကုန်လာရင် အောက်ပါလိပ်စာနှစ်ခုမေးရင် ရပါတယ်။ တစ်ခုက အိမ်လိပ်စာ၊ တစ်ခုကတော့ အလုပ်တိုက်က လိပ်စာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးတည်းမယ့်နေရာနဲ့ဆိုရင်တော့ အလုပ်တိုက်က ပိုပြီး နီးပါတယ်။

ရန်ကျော်ကျာနယ်တိုက်
ကျော်လင်းစာနယ်ဇင်း
၁၁၀၊ ၅၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အစ်ကိုကြီးစောညိန်း
စောညိန်း ဂီတနက်သန်
၈၃ ပိတောက်တန်း
ကြည့်မြင်တိုင် ရန်ကုန်။

ဤတစ်ယောက်၏ မမေ့တဲ့နိုင်

အထက်ပါ ဆရာထံကစာရပြီး မြေလတ်မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုအတွက်ကြောင့်ရော ဆရာကိုစောညိန်းမှာလို့ တွေ့ရအောင်ရော ဝမ်း သာစွာလာခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်လို့ လျှောက်လာပြီး ၁၀ ရက်လောက် ဖျားလိုက်တာကို ကိုစောညိန်းနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူး။ အဖျားပျောက်တော့မှ ၅၁ လမ်းမှာရှိတဲ့ ရန်ကျော်ဂျာနယ်တိုက်ကို မမနဲ့သွားပြီး ဆရာကို လိုက်ရှာ ပါတယ်။

မှတ်မိပါသေးတယ်။ အောက်တိုဘာလ ၂၉. ၁၀. ၅၂ နေ့က သွားပါ တယ်။ ရန်ကုန်တိုက်ရောက်တော့ ကိုစောညိန်း ၁၂ နာရီမှာ အလုပ်ဆင်းပါ တယ်။ လိပ်စာပေးခဲ့ပါဆိုလို့ ရေးပေးခဲ့ပြီး စောင့်နေလဲ ၂ နာရီလုံးလုံး စောင့်နေရမှာမို့ ကျွန်မတို့တည်း အိမ်လိပ်စာရေးပြီး စိတ်မောလူမောနဲ့ ပြန်ခဲ့ ပါတယ်။

ကျွန်မလိပ်စာတွေ့ရင်တော့ ဆရာကိုစောညိန်းတော့ ဝမ်းသာပြီး ပြေး လာမှာပဲဆိုတာသိပြီး အေးအေးစောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၅၂ ခု အောက်တိုဘာ လ ၃၀. ၁၀. ၅၂ နံနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ ကိုစောညိန်းညီ မောင်လှဝေ ရောက်လာပြီး ‘ကိုကို ဆေးရုံမှာ အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုနေရပါတယ်’ လို့ ကြားလိုက်ရတော့ အံ့ဩပြီး ထိတ်သွားတော့တာပေါ့။ ကိုလှဝေလဲ ဆေးရုံအခန်းနံပါတ် ခုတင်နံပါတ်ပေးပြီး ပြန်သွားရှာတယ်။

ကျွန်မလဲ ၃၁ ရက်နေ့ ညနေမှာ မမနဲ့ ဆေးရုံကြီးကို ဆရာကို သွားကြပါတယ်။ ရှာပါတယ်၊ ခုတင်ရော အခန်းရော တွေ့ပေမယ့် ဆရာနဲ့တူတာတောင် မရှိတော့ ဆရာမလေးတစ်ယောက်မေးတော့ ‘ဆင်း သွားပြီထင်တယ်’ လို့ ပြောပြတာနဲ့ မုံရွာက သူငယ်ချင်းဆရာမလေးကို ခဏဝင်တွေ့ပြီး ‘ကိုစောညိန်းကို လိုက်ရှာစမ်းပါ’ တွေ့ရင် ညီမလေးတို့ လာတာလဲသိအောင်ဆိုပြီး စာရေးပေးခဲ့တယ်။

‘မှောင်လဲ မှောင်နေပြီ၊ ပြန်ရမှာကလဲ ဝေးတော့ ကဲ မင်းပဲလိုက်ရှာ လိုက်ပါကွာ မေတို့ပြန်မယ်။ လွဲချင်တော့ ကြံဖန်လွဲရတာပဲလေ’

စိတ်မကောင်းဘဲ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ရတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် တန်ဆောင်
တိုင် မီးထွန်းပွဲ မြို့ထဲလျှောက်ကြည့်၊ ဗန္ဓုလပန်းခြံသွားပြီး အိမ်ပြန်လာတော့
တစ်ဖက်အိမ်က လှမ်းပြီး ‘လူတစ်ယောက်က စာတစ်စောင်လာပေးသွား
တယ်။ မြေလတ်က မေ ပေးပါ’ လို့ ပြောတယ်။ ‘ဪ ပြီးတော့လဲ မှာ
သွားသေးတယ်။ အသုဘပို့ နှစ်နာရီ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ’ တဲ့။

‘ဟင် ဘာပြောတယ်၊ မသာပို့ မသာပို့ ဟုတ်လား။ ဒေါ်ဒေါ် ဘုရား
ဘုရား ဘယ်သူများ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ဘယ်ကစာပါလိမ့်’ လို့ ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာ စာရွက်လေးကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

‘မေ’

ကိုကို ကိုစောညိန်းတော့ ၃၁. ၁၁. ၅၂ နေ့ ၁၀ နာရီလောက်မှာ
ဆုံးပြီ။ နက်ဖြန် ၂ နာရီကို ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ ကြံတောသုသာန်သို့
ပို့ဆောင်သဂြိုဟ်မည်။ အား၍ လာနိုင်လျှင်တော့ ကြည့်မြင်တိုင်
ပိတောက်တန်းကို ဘူတာရုံတွင်မေးလျှင် ရနိုင်ပါသည်။

လှဝေ

၁. ၁၁. ၅၂

အို ကျွန်မ ဘာမျှမမြင်နိုင်တော့ပါ။ မျက်ရည်လဲ မကျပါ။ ကျွန်မ
ငိုနေမိပါတော့တယ်။ အင်မတန် ဝမ်းနည်းခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ အားကိုးရာ ဆရာ
တစ်ယောက်၊ ဂီတကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ဆရာ၊ တန်ဖိုးထားတဲ့ဆရာ၊ ပညာရှိ
သဘောကောင်း ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ဆရာ၊ တပည့်အပေါ်မှာ အင်မတန်ကောင်း
တဲ့ ဂီတနက်သန် ဗိမာန်ပွင့်ဦးကတော့ ကြွခဲ့ပါပြီ။ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်း
နည်း ယူကျုံးမရခဲ့ရပါပြီ။

ကျွန်မ ဆရာကို ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုတာ စဉ်းစားတွေးတောမိတိုင်း
မျက်ရည်တွေသာ အလိုလိုကျလာတော့တာပဲ။ အို ငါ့ဆရာကို အသက်ရှင်
စဉ်မှာ မတွေ့ရတော့ဘဲဟု ငါ မသာမပို့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဆရာ မသာ
မပို့ရက်ဘူး။ ဆရာ့အလောင်းလဲ ငါမကြည့်ရက်ဘူး။ ငါ့ဆရာလို အစ်ကို

ဤတစ်ယောက်၏ မမေ့တဲ့နိုင်

ကြီးလို ခင်မင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မြေထဲမြှုပ်မှာ ငါမကြည့်ရက်ဘူး။ ငါ့မျက် ရည်လဲ ငါဆည်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငိုထိုင်နေမိပါတယ်။

၁၂ နာရီခွဲကျတော့ မမက ‘ဟဲ့ကောင်မလေး အင်္ကျီလုံချည် လဲလေ၊ နင့်အစ်ကို မသာမပို့လို့ဖြစ်မတဲ့လား၊ နင် ခင်မင်ရာ ကျပါဦးမလား။ သွား မယ် ထ’ တဲ့။

ကျွန်မလဲ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အဝတ်လဲပြီး ကြည့်မြင်တိုင် ပိတောက် တန်းကို ဆရာ့အလောင်းကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း ပို့ခြင်းအနေနဲ့ လာခဲ့ ပါတယ်။ ဆရာ့အိမ်ကိုရောက်တော့ ကိုစောညိန်းအဖေကြီးက ဆီးပြီး ‘ခုန ကလေးပဲ မသာချသွားပြီကွယ်၊ ထိုင်ကြ လာကြ’ တဲ့။

ကိုစောညိန်း ယောက်ဖက ကျွန်မမြင်တော့ ဆီးငိုတော့တာပါပဲ။ အို ကျွန်မလေ ဝမ်းနည်းယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ရပါပြီရှင်။ ကြည့်ပါဦးတော့ လွဲချင် တော့ ကြံဖန်လွဲရတော့တာပဲ။ ဆရာ့အလောင်းတောင် မမြင်ရ မပို့ရတော့ စိတ်ထဲတင်းထားသမျှ မျက်ရည်တွေဟာ ဟန်လုပ်ပြီး မထားနိုင်ဘဲ အားရ ပါးရ ငိုလိုက်တော့တာပဲ။

အလုပ်တိုက်သွားတော့လဲ ၁၂ နာရီမှာ အလုပ်ဆင်းမှာမို့ ပြန်ခဲ့ရတယ် ‘သေမယ်ဆိုရင် ထိုင်တောင် စောင့်ပါရဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်’ လို့သာ ပြောလိုက် ချင်ပါတယ်။ အခုတော့ အေးအေးပြန်ခဲ့တာပေါ့။ ဆေးရုံတက် နေတယ်ဆိုလို့ တစ်ခါသွားရှာပါတယ်။ ဆင်းသွားပြီဆိုလို့ စိတ်ညစ်ပြန်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါ သေဆုံးတော့လဲ မသာတောင် မပို့လိုက်ရ မမြင်လိုက်ရတော့ ရုပ်အလောင်း တောင် မမြင်လိုက်ရတော့ ဝမ်းထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မပြောတတ်တော့ ပါဘူး။ အတိတ်က ဆရာ့အကြောင်းတွေကို တွေးမိတိုင်း မဟောင်းနိုင်မရိုး နိုင် လူ့လောက အဖိုးတန်သင်ခန်းစာများသာ ဖြစ်ရပါတော့တယ်။

‘အစ်ကိုကြီး ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေရေးတဲ့ ပွင့်ဦးဝတ္ထုဟာလေး ဆရာ့အဖြစ်တွေ မဟုတ်လားဟင်၊ မညာပါနဲ့ အစ်ကို ကြီးရာ ပွင့်ဦးသီချင်း အစအဆုံးပါတယ်။ ပြီး အစုံတူနေတာပဲဟာ ဟုတ်ရဲ့ လား’ လို့ ‘မေးတိုင်း မေးမိတိုင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ ညီမလေးရာ မဟုတ်ပါဘူး’ တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးကို နိုင်ပြီးသားဆိုတော့ ဇွတ်မေးကြည့်တော့ ‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသန်းဆွေက ပြုပြင်ပြီး ဖတ်ကောင်းအောင် ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးထားတာပဲ။ ဒါလောက်သိရရင် ကျေနပ်ပါတော့ ညီမလေးရာ’ တဲ့။ ပြီး ညီမလေးသိချင်တဲ့ ချစ်ကြွေးမပြေ ဝတ္ထုတို့၊ ချစ်သုံးလီတို့ရေးတဲ့ စာရေးဆရာဟာလည်း ပွင့်ဦးဝတ္ထု စာရေးဆရာသန်းဆွေပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့တော့ တော်တော်ခင်တယ်။ ပြီး ညီမလေး သိချင်လို့ မေးတဲ့ ရွက်ဝါဝတ္ထုရေးဆရာ မင်းရှင်ဟာလဲ အစ်ကိုကြီးတို့ ဆန်းသစ်စ တူရိယာအဖွဲ့ အသံကောင်းအဆိုတော်ပေါ့။ အဲ အဲ ပြီးတော့ (မရဏမောင်းသံ) ဝတ္ထုရေးဆရာ ပေါက်စ စောညိန်းဟာလဲ ညီမလေးဆရာ စောညိန်းပါပဲ။ နောက် ဘာသိချင်သေးသတုံး ’ တဲ့။

ဆရာ ဆရာ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း ဆုံးရှုံးသွားတာကိုတော့ မမေ့နိုင်ပါ။ အမြို့မြို့အရွာရွာ ခေတ်စားလျက်ရှိသော လူထုအသည်းစွဲ ဂီတနက်သန် သိချင်တွေထဲက ကျွန်မရဲ့ အမှတ်ရဆုံး အကြိုက်ဆုံးတွေကတော့ နွေနှောင်းဝသန်၊ မြနဒီ၊ သစ္စာ၊ စိန်၊ ဆောင်းနတ်မယ်၊ ပွင့်ဦး သိချင်တွေကို အနှစ်သက်ဆုံးပါပဲ။ ဂီတပညာရှင် လူထုအသည်းစွဲ ကိုစောညိန်း ချစ်ပြုံးပွင့်ဦးကတော့ ကြွေခဲ့ပါပြီ။ ဂီတနက်သန် ပညာရှိစာဆိုရှင် လေထဲက အသံရှင် ဂီတနက်သန်ပွင့်ဦးကတော့ ကြွေခဲ့ပါပြီ။

ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ ဆရာ့ကို ဘာပဲပြောပါစေ။ ကိုစောညိန်းလိုလူကတော့ ရှာမှ ရှားပါတယ်။ သစ္စာ သမာဓိပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း။ နက်နဲခက်ခဲပြီး မြန်မာသံစစ်စစ်နှင့် မြန်မာ့ဟန်ပါသော တေးဂီတ သီချင်းများကို လွန်ခဲ့သောလအတွင်းက ဂီတတူရိယာအဖွဲ့ချုပ် ဖျော်ဖြေခန်းမှ တစ်ညသောအခါဝယ် ရေဒီယိုမှလွှင့်ခဲ့သည့် ကိုစောညိန်း၏ မိုးသီချင်းကိုလည်း ကြားယောင်လျက် နေပါသေးသည်။

ပြိုဟန်နဲ့ ညိုမာန်တော်ဖွဲ့ ပဇ္ဇန်ဒေဝါရယ်။ ရွာယောင်ခုများ

ဤတစ်ယောက်၏ မမေ့တဲ့နိုင်

နော်ကွယ် သနားကင်းလို့ ညှဉ်းနိုင်လေအား စက်ခန်းသာဆောင်
နန်းလယ်

စာသားရော အသံပါ အနုပညာဂုဏ်မြောက်လှပါပေသည်။ မိုးသဘာဝ
ကို ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာ စပ်ဆိုထားပုံမှာ ကဗျာဆန်လွန်း၍ တကယ်ပင် အနုပညာ
ဂုဏ်မြောက်လှပါတော့သည်။ ကိုစောညိန်းရဲ့ သီချင်းများမှာ ကောင်း
သလောက် လူကြိုက်နည်းရသည်မှာ ဂီတအနုပညာ အရသာကို မခံစားတတ်
သော လူတွေအဖို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုစောညိန်းကား တကယ့်အနုပညာ
စာဆိုရှင် ဖြစ်ပေသည်။ မမျှော်လင့်သော အချိန်ကာလတွင် ကိုစောညိန်းက
တော့ လူ့လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားလေပြီ။ နှမြောတသ ယူကျုံးမရဖြစ်
ခဲ့ရပါပြီ။ ဂီတနက်သန် ပွင့်ဦးကတော့ ကြွေရရှာပါပြီ။

ဂီတနက်သန်ဆရာအား ဤ ‘မမေ့နိုင်တဲ့’ ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

(မေ) မြေလတ်
၁၇. ၁၁. ၅၂

ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း

စာဖတ်သူတို့ ယခုထိ ဖတ်ခဲ့ရသမျှတို့သည် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့်ကာလ ကိုစောညိန်းဆုံးပြီးခါစ ၁၉၅၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလက ကျွန်တော်ရေးခဲ့သမျှ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်နှင့် ကိုစောညိန်းတို့သည် နေ့စဉ်လိုလို တွေ့ဆုံကြကာ အတူတကွ အိပ်ကာ စားကာ နေခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်သော အသေဆိုးဖြင့် ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားလေရာ ကျွန်တော်မှာ လွန်စွာယူကျွေး မရဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ စိတ်နှလုံး ညှိုးနွမ်းပူပန်ခြင်းဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်က ကိုစောညိန်း ပြောခဲ့သော စကားသံတို့မှာ နားထဲမှ မထွက်နိုင်သေး၊ ကိုစောညိန်းမျက်နှာပြင်တွင် လှုပ်ရှားပုံ အမူအရာတို့မှာ ကျွန်တော်၏ စက္ခုဒွါရတွင် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်နေရဆဲပင်ဖြစ်၏။ ကိုစောညိန်းနှင့် လည်ချင်းဖက်၍လည်းကောင်း၊ လက်ချင်းတွဲ၍လည်းကောင်း၊ ကျောချင်းကပ်၍လည်းကောင်း နေခဲ့ရသည့် အခိုက်အတန့်များ၌ တွေ့ထိ ခံစားခဲ့ရသော အငွေ့အသက်တို့မှာလည်း မပြယ်သေး။

၎င်းပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုစဉ်အခါက အနုပညာ ကျယ်စွာနက်ရှိုင်း လေပြင်းမုန်တိုင်းတို့အကြား၌ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေရဆဲ ဖြစ်လေရာ ကိုစောညိန်း ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ဝတ္ထုရေးသူတစ် ယောက်အနေဖြင့် မိမိက ပေးသမျှစာမူကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်များက မငြင်းမဆန် လက်ခံ၍ တန်ရာသင့်ရာ အခငွေကြေးရနေသောကြောင့်သာ ငွေကြေးအရာ၌ ကိုစောညိန်းထက်သာသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အနုပညာ ဝါသနာပါသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ခံစားချက်၌ကား ကိုစောညိန်းနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင် ရှိခဲ့ပေ သည်။

ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း

ထို့ကြောင့် ကိုစောညိန်း၏အကြောင်းကို ရေးခဲ့ရာ၌ ကိုစောညိန်းဘက် မှ တစ်ဖက်သတ်ရေးမိသည့် အချက်များပါနေသည်ကို ယခုအခါ ၁၉၆၁ခု နှစ်တွင် ဖတ်ကြည့်မိမှ တွေ့ရလေတော့သည်။

ကိုစောညိန်းအကြောင်းကို ရေးရာတွင် ဂီတနှင့်ပတ်သက်သည့်အချက် များ၌ ကိုစောညိန်း၏ ပြောပြချက်များ ကိုစောညိန်းရေးခဲ့သည့် ဆောင်းပါးများ ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည့် စကားရပ်များ ကျွန်တော်၏ထင်မြင်ချက် များကို ပေါင်းစပ်၍ ရေးခဲ့၏။ ကိုစောညိန်း၏ ချစ်ရေးကိစ္စများကို ရေးရာတွင် လည်း ကိုစောညိန်းပြောပြချက်များ၊ ကိုစောညိန်းထံသို့ အမျိုးသမီးက ပေးပို့ သော စာများနှင့် ကိုစောညိန်းက အမျိုးသမီးထံ စာများပေးရာ၌ မပေးမီ အကြမ်းရေးထားသော စာများကို အခြေခံ၍ ရေးခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မည်မျှပင် အစွန်းမထွက်စေရဘဲ ယောနိသောမနသိကာရ ဖြင့် ရေးပါသည်ဟု ဆိုစေကာမူ ကျွန်တော့စာမှာ တစ်ဖက်အစွန်းသို့ ထွက်ခဲ့ လေသည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ရေးခြင်းကြောင့်လည်း နှစ်သက်သူ ရှိသလောက် မကျေမချမ်းသူ မခံရပ်နိုင်သူများ ရှိခဲ့လေသည်။ ဤဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ စာများပေးပို့ရရှိသည့် ချီးကျူးစာများအနက် တန်ဖိုးများစွာ ထားခဲ့ရသော စာမှာ ဆရာတင့်တယ်၏ စာပင်ဖြစ်လေသည်။ (အလျဉ်းသင့်၍ နောက်တစ် ကြိမ် ပြန်လည်ပုံနှိပ်ရလျှင် ဆရာတင့်တယ်၏စာကို ဖော်ပြမည်ဟု ရည်ရွယ် ကာ သိမ်းထားခဲ့သော်လည်း ၁၉၅၇ ခုနှစ်က ကြုံခဲ့ရသော မီးဘေးကြောင့် ပျောက်ပျက်ခဲ့ရလေပြီ။)

ဤဝတ္ထု၌ ကိုစောညိန်းသည် ဂီတနှင့်ပတ်သက်လာပါက ချေးထူတတ် ပုံ ဇီဇာကျယ်ပုံကို ပေါ်လွင်စေလိုသဖြင့် ‘ယောက်ျားအဆိုဆိုလျှင်လည်း စာရေးဆရာ သူခနှင့် သူ၏လက်ထပ်သင် တပည့်ရင်း ကိုလှထွန်းတို့ ဆိုမှသာလျှင် သူ့ကျေနပ်၏’ ဟု ရေးခဲ့ရာ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီတစ်ခုက သူ့သီချင်းများကိုဝယ်၍ ဓာတ်ပြားသွင်းရန်အတွက် နာမည်ကျော်အဆိုတော် တစ်ဦးနှင့်တိုင်ပင်ရာ အဆိုပါ အဆိုတော်က အထက်ပါစာပိုဒ်ကိုပြု၍ ငြင်း လိုက်သည်ဟု ကြားရပြန်လေသည်။

ဂီတနှင့်ပတ်သက်လာပါက နာကြဉ်းတတ်ပုံ မာန်မာနတက်တတ်ပုံ ကိုရေးရင်း အသံလွှင့်ဌာနမှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် စကားများခဲ့ရပုံ သာမန်အား ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့၏။ စင်စစ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်သူဖြစ်ရကား စာအုပ်ထွက်ပြီးသည့်နောက်၌ တွေ့ဆုံလေတိုင်း မျက်နှာပူခဲ့ရလေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ယခုကဲ့သို့ လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရန် စိစစ်သော အခါ၌ ဖြတ်သင့်သည်ကို ဖြတ်တောက်၍ ထပ်မံဖြည့်စွက်တန်သည်ကို ဖြည့် စွက်ရန် ထုတ်ဝေသူများက ဆိုလာသော်လည်း ကျွန်တော်ကား ဖြည့်စွက် ခြင်း ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။

အကြောင်းမှာ ကိုစောညိန်း ကွယ်လွန်၍ ကိုးနှစ်ခန့်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ယခုအခါ၌ ကိုစောညိန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားမှုမှာ လွန်ခဲ့သည့် ကိုးနှစ် ခန့်ကလောက် မပြင်းထန်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်က ရေးသားခဲ့သည့် စာမျိုးကို ယခု ရေး၍မရတော့ပြီ။ ထိုစဉ်ကရေးခဲ့သည့် စာကိုလည်း ကျွန်တော် လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့လိုတော့ပြီ။ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သမျှ၌ မှားတာတွေလည်း ပါမည် မှန်တာတွေလည်းပါမည်၊ ကျွန်တော်မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းညီညွတ်၍ ဂီတနက်သန် ကိုအုန်းလွင်တို့ လူစုနှင့် ကိုစောညိန်း၏ သီချင်းများကို ပြန်လည် သီဆိုတီးမှုတ်ကြသောအခါ များ၌ ကိုစောညိန်းအား သတိရလွမ်းဆွတ်ခြင်း ဖြစ်မိသည်မှတစ်ပါး အခြား သောကာလများတွင် ကိုစောညိန်း၏သဏ္ဍာန်မှာ ကျွန်တော့အဖို့ မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ကိုစောညိန်း၏အသံမှာလည်း မပီသတော့ပြီ။ အငွေ့အသက် လည်း ပြယ်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကိုစောညိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်ရေး၍ မရတော့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ မဖြည့်စွက်လိုတော့ဟု ဆိုခြင်းမှာ ကိုစောညိန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ထိုမျှဖြင့် ပြည့်စုံပြီဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုစောညိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိသမျှ ဤမျှသာဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မသိသော အပိုင်းများကို သိသူရှိပါက ကျွန်တော့ထံ ပို့ပေးကြလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခွင့် ကြုံလာပါက ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးပါမည်။

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတိုကား ကိုစောညိန်း မကွယ်လွန်မီ ရေးသောဝတ္ထုဖြစ်လေသည်။
တစ်ညတွင် သူ့အိမ်သို့သွားရောက်၍ နှစ်ယောက်သား ဆိုကြ တီးကြ
ရာမှ ညဉ့်နက်လာသောအခါ 'ကိုသန်းဆွေ အရင်အိပ်တော့၊ ကျွန်တော် သီချင်း
တစ်ပုဒ် အသံသွင်းလိုက်ဦးမယ်' ဟုဆိုလေသည်။

'ဘာသီချင်းများပါလိမ့်'
'နာမည်ကတော့ ပွင့်ဦးလို့ ပေးမယ်ကြံထားတယ်'
'စာသားကရော ရပြီလား'
'ရပြီ နေ့လယ်က တစ်နေ့လုံး ရေးထားတာ'
'အကြောင်းအရာကရော'
'သန္တတိသင်္ခါရ'
'အမယ်လေး ကြီးကျယ်လှချည်လား၊ ပြစမ်းပါဦး'

ကျွန်တော်သည် သူရေးထားသော စာသားကိုယူ၍ ဖတ်ပြီးနောက် မျက်စိ
ကျယ်လာသည်။

'ဆိုလိုရင်းက ရင့်လွန်းလှပေမယ့် စာသားကတော့ နုသားပဲ' ဟု ကျွန်တော်
က မှတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။

ကိုစောညိန်း ပြုံး၍ နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် စာသားများကို
ထပ်ခါထပ်ခါ ဖတ်နေလေသည်။ ထိုအခိုက်

'ခင်ဗျား၊ အဲဒီအကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးပါလား'
'ဟာဗျာ၊ ဒီသဘောကိုရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းမှ မရှိတာဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရေးရ
မလဲ'

'ဇာတ်လမ်း ကျွန်တော်ပေးမှာပေါ့'
'ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုလား'

‘ဆိုပါတော့လေ’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမျှမပြောဖူးဘူးလား’

‘အသေးစိတ်တော့ မပြောဖူးသေးဘူး၊ သန္တတိသင်္ခါရအကြောင်းကိုတော့ ဆွေးနွေးဖူးသားပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းစိတ်ဝင်စားခဲ့မှန်းတော့ မသိပါဘူး’

‘ကဲဗျာ ခင်ဗျားလဲ မအိပ်ချင်သေးတဲ့အတူတူ လမ်းထိပ်မှာ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ကြစို့၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြောပြမယ်။ ပြီးတော့မှ အသံသွင်း ကြမယ် ဟုတ်လား’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းထိပ်သို့ထွက်ကာ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြလေသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းက ကိုစောညိုနိုးသည် ဇာတ် လမ်းကို ပြောပြလေသည်။

‘အဲဒါ ခင်ဗျား ဝတ္ထုရေးစမ်းပါ’

‘ခင်ဗျားဝတ္ထုက ဆန်းသားပဲ၊ ကောင်းလဲကောင်းပါတယ် ၊ ဒါထက် ဇာတ်ကောင်တွေကျတော့ ဘယ်လိုနာမည်ပေးရမလဲ၊ ခင်ဗျားနာမည်ရင်းနဲ့ပဲ ရေးရမလား’

‘ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ယောက်ျားလေးကို စောနိုင်လို့ပေး၊ မိန်းကလေး ကိုတော့ အသိန်းလို့ပေး’

‘မိန်းကလေးနာမည်ရင်းက ဘယ်သူမို့လို့လဲ’

‘ဒါတော့ မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားသိလို့လဲ မထူးပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ထားပါတော့လေ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကို ဂီတလုလင် မောင်ကိုကိုတို့က ကိုစောနိုင်အနေနဲ့ သိထားကြပြီလား’

‘ဟုတ်တယ် သူတို့နဲ့ပေါင်းနေတုန်းက ကျွန်တော့်နာမည် စောနိုင်လို့ ပြောင်းထားတယ်’

‘ဒါဖြင့် သူတို့ကကော သိမှာပေါ့’

‘သိမယ်မထင်ပါဘူး၊ နာမည်ကိုသာ သိတာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်ကို သိတာမှမဟုတ်ဘဲ’

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့နာမည်တွေနဲ့ပဲ ရေးတာပေါ့။ ခင်ဗျား သီချင်းအသံလွှင့်ပြီးရင် ဝတ္ထုလဲ ရှုမဝမှာပါလာစေရမယ်’

ပွင့်ဦးဝတ္ထုကို ရေးသောအခါ၌ကား အခက်အခဲကြုံခဲ့ရလေသည်။ ဝတ္ထု မှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ရေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဝတ္ထု၏ အကြောင်းအရာ (Theme)မှာဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဘိဓမ္မာမှ သဘောတစ်ရပ်ကို ထုတ်ဖော်ပြဆိုထား ခြင်းဖြစ်ပေရာ စာရေးသူကိုယ်တိုင်က သဘောမပေါက်ဘဲ ရေး၍ မရနိုင်ချေ။ ၎င်းပြင် ဤအဖြစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ယုတ္တိယုတ္တာ သက်သေသာဓကပြရန် လိုလာလေသည်။ ဇာတ်နာအောင် ဇာတ်ကွက်ဆင်ရလေသည်။ ဤတွင် ဆွန်းမား ဆက်မော်လ်၏ ‘အဲပီးဆုဒ်’ အမည်ရှိဝတ္ထုတို အကြောင်းကိုပါ ထည့်ရပြန်သည်။ ဆွေးနွေးချက်များ ထည့်ရပြန်သည်။

သို့နှင့် ‘ပွင့်ဦး’ ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ပွင့်ဦး

တယောဆရာလေး ကိုစောနိုင်နှင့် ကျွန်တော့အား စာရေးဆရာ ကိုဘုန်း ကြွယ်က မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က ကိုစောနိုင်အား တယောဆရာ၊ ဂီတသမားအဖြစ်နှင့် မသိခဲ့ ရ။ ဆင်းရဲခြင်းအထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ဝန်းရံလျက်ရှိသော မြန်မာစာရေးဆရာ လောကသို့ ဝင်ရောက်ရန် လက်လှမ်းနေသူတစ်ဦးအနေဖြင့် သိခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်မှာမူ စာပဒေသာမဂ္ဂဇင်းကို အောင်မြင်၊ တင့်တယ်တို့နှင့် တွဲဖက် လုပ်ကိုင်နေချိန်ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်အားလပ်ချိန်များတွင် ရောဂါသည် ကိုဘုန်းကြွယ်ထံ အလည် အပတ်သွားရင်း ကိုဘုန်းကြွယ်နှင့် ထွေရာလေးပါး စကားလက်ဆုံကျတတ် သည်။ ကိုစောနိုင်မှာ ကိုဘုန်းကြွယ်နှင့်အတူ နေထိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ကိုဘုန်း ကြွယ်ထံသို့ ရောက်လျှင် ကိုစောနိုင်နှင့်လည်း ဆုံကြရပေသည်။

သို့နှင့်တစ်နေ့တွင် ဂီတအကြောင်း စကားမစပ်မိတော့မှ ကိုစောနိုင်
မှာ တယောသက် ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိနေသော တယောဆရာတစ်ဦးဖြစ်မှန်း
သိရလေတော့သည်။ တယောသာမက အခြားတူရိယာများကိုလည်း အသင့်
အတင့် တီးမှုတ်တတ်သူဖြစ်ကြောင်းကို ကိုဘုန်းကြွယ်ကပြောပြ၍ သိခဲ့ရ
လေသည်။ ကျွန်တော်၏ တောင်းပန်ချက်ကြောင့် သူ၏ တယောသံကို
ကြားရတော့သည်။

သူ့တယောသံကား ပျော့လှသည်။ နုလှသည်။ ချွဲလှသည်။ ငိုသံပါနေ
သည်။ အဆိုတော်မိန်းကလေးထံမှ အလွမ်းဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို နားထောင်နေရ
သည်နှင့်တူလှပေသည်။ သူ၏သီချင်းသံမှာလည်း သူ့ တယောသံကဲ့သို့
ပင် ပျော့လှသည်။ နုလှသည်။ ချွဲလှသည်။ အေးလှသည်။ သူ့တယောသံ
နှင့် သီချင်းသံကို ကြားရစက ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ငိုချင်သလိုလို
ဖြစ်ခဲ့မိ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ကိုဘုန်းကြွယ်ထံသို့ သွားသောအခါတွင်ကား ကို
စောနိုင်တစ်ယောက် သူ၏မိဘများထံသို့ပြန်သွားကြောင်း သိရလေတော့
သည်။ သူသည် မပြန်မီ လူသိနည်းသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေ
ခဲ့ရှာပေသည်။

‘ကိုစောနိုင်တော့ စာပေလောကကို စိတ်ပျက်တာနဲ့ လစ်သွားတာ
ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်လား ကိုဘုန်းကြွယ်’

‘ဟုတ်မှာပါပဲ’

‘ကိုယ့်လူက တယောထိုးအတော်ကောင်းတာပဲ၊ တယောဆရာလုပ်
ရင် ထမင်းစားလောက်ရဲ့သားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ပါလိမ့်’

‘တစ်ခါက ပြဇာတ်တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်ဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက
သူဟာ ဂီတလိုက်စားတာမှာ ပညာတစ်ရပ်အနေနဲ့ လိုက်စားပေမယ့် ကြေး
စားသမားအဖြစ်နဲ့ မခံယူဘူး’

‘ဪ ဪ’

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

‘နောက်ပြီး ဒီလူက ပန်းချီလဲ အတော်အတန်ဆွဲနိုင်တာပဲ၊ ပန်းချီ သင်တန်းတွေဘာတွေလဲ တက်ခဲ့တယ်’

‘စမ်းကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်’

‘စမ်းတော့စမ်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တယ် ကိုသန်းဆွေ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ အနုပညာသမား၊ စာပေ ဂီတ ပန်းချီသမားတွေဟာ မသေရုံ နေနိုင်တာကလွဲလို့ စီးပွားဖြစ် လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ အတော်ခဲယဉ်းတယ်။ ဒီတော့ ဒီလောကထဲကို တော်ရုံတန်ရုံဟာ မဝင်နိုင်ရှာဘူးပေါ့’

‘ကိုစောနိုင်လဲ စိတ်ပျက်နေပြီထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပျ၊ ဒီလူက ဇွဲတော့ကြီးတယ်၊ သူလုပ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်၊ နောက်ဆုတ်တတ်တဲ့ လူမျိုးတော့မဟုတ် ဘူး’

ကိုဘုန်းကြွယ်ကား ယခု မရှိတော့ပြီ။

ကိုဘုန်းကြွယ် သေပြီးသည့်နောက်တွင်မှ ကိုစောနိုင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းမိကြလေတော့သည်။ ကိုစောနိုင်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ချိန်ကား ကိုစောနိုင်မှာ ဂီတသမားသက်သက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေ တော့သည်။

ဂီတဖြင့် ဝင်ငွေမရှာသေးဘဲ အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်နေသော် လည်း ဂီတကို ပို၍ အရေးထားလေသည်။ လုပ်ငန်းချိန်၏အခြားမဲ့၌ ကျန် သောအချိန်တို့တွင် ‘တူရိယာတစ်ခုကို အခန့်သင့်သလို တီးမှုတ်နေတတ်ပေ သည်။ သီချင်းများကိုလည်း စပ်ဟပ်သီကုံးနေတတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်နှင့်အတူ စာပေဂီတအကြောင်းမှစ၍ လောကရေးရာ အဖြာဖြာတို့ ကို ဆွေးနွေးစတတ်ကြပေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခင်မင်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့ဘဝကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာမိတော့သည်။ သူ၏ကြေကွဲဖွယ်ရာ သီချင်း များကို ဆိုရင်း နားထောင်ရင်း တိမ်မြုပ်နေခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ၏အတိတ်ကာလ ကို မှန်းဆကြည့်မိလေသည်။ သူ၏ အတိတ်ဖြစ်စဉ်ကို မေးလိုလှသော်လည်း

ရင်တွင်းရှိ စိတ်မချမ်းသာမှုကို အနိုင်နိုင်ဖိနှိပ်ထားရဟန်တူသော သူ၏ အမူအရာကြောင့် မေးလိုသည့်စကားကိုပင် မမေးရက်ခဲ့ပေ။

လူတစ်ယောက်၏ ချစ်ဇာတ်လမ်းကို သူ့အလိုလိုပြောမလာပါဘဲနှင့် မေးမြန်စုံစမ်းရသည်ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ မလွယ်ကူလှပေ။ ထိုအချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တွေးမိသည့်ဇာတ်မျိုးဆိုပါက သာ၍ပင် အမေးရခက်လေသည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် ကိုစောနိုင်သည် သူ၏အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စပ်ခဲ့ရာမှ သူ၏ချစ်ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြလေသည်။

သီချင်း၏အမည်ကို ‘ပွင့်ဦး’ ဟူ၍မှည့်ခေါ်ထားလေသည်။

‘အသည်းလွှာ မြေဝယ်၊ အမြစ် ဖြာ ယှက်သွယ် အချစ်ညှာခက်ခါ နွယ် မာလာပင်နန်း၊ ချစ်ပန်းပွင့်ဦးစအရွယ်’

ကိုစောနိုင်နှင့် မခင်သိန်းတို့သည် ကျောင်းသားဘဝက တစ်ကျောင်းတည်းတွင် ဆုံမိခဲ့ကြပေသည်။ အရွယ်တူ အတန်းတူဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း ကိုစောနိုင်မှာ လူလတ်တန်းစား မိဘများမှ မွေးဖွားသူဖြစ်၍ မခင်သိန်းမှာ ပစ္စည်းရှင် သူဌေးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ပညာသင်ချိန်တွင်ကား အယုတ်အလတ် အမြတ်ဟူ၍ ခွဲခြားမှုမရှိရကား ကိုစောနိုင်နှင့် မခင်သိန်းတို့မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ပစ္စည်းရှင် ခနရှင် သားသမီးမဟုတ်သော်လည်း ထက်မြက်သော အသိပညာတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော ဦးနှောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ကိုစောနိုင်မှာ ကျောင်းတွင် ရေပန်းစားခဲ့လေသည်။ လူတော်တစ်ယောက်အဖြစ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများစွာကပင် ချစ်ခင်အရေးပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရပေသည်။ ဤသို့သော ခင်မင်အရေးပေးကြသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအထဲမှ ထူးထူးကဲကဲ ကိုစောနိုင်အပေါ်တွင် ခင်မင်သူကား မခင်သိန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

‘ကိုစောနိုင် ကိုစောနိုင်’ ဟူသောအမည်မှာ မခင်သိန်း၏ နှုတ်ဖျားတွင်

သီးနေသကဲ့သို့ ‘အသိန်း အသိန်း’ ဟူသောအမည်မှာလည်း ကိုစောနိုင်၏ ရင်ထဲတွင် နှလုံးသွေးတိုးချက်နှင့်အမျှ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိခဲ့ပေသည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ အသိန်းဟာ တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်း နေခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းနေဖက်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ အချိန်အရွယ်ရောက်လို့ သွေးသားတွေ ပြောင်းလဲ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး အချစ်ဆိုတဲ့ စေတသိက် ကလေး ငြိတွယ်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျွန်တော်ချစ်ရမယ့်သူဟာ အသိန်းပဲလို့ ထင်မှတ်မိခဲ့တယ်။ ချစ်မြေပြင်နဲ့တူတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့အသည်းလွှာ ထဲမှာ ချစ်စေ့ ချစ်ညှောင့်လေးဝင်ပေါက်ပြီး ချစ်ပင်စိမ်းလဲ့လဲ့မှာ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့ ချစ်ပန်းစုံဟာဖြင့် ဖူးပွင့်ခဲ့တယ်’

ကိုစောနိုင်ကား ထိုချစ်ပန်းငုံလေးအား သူ၏အသည်းလွှာကြားတွင် သာ တသင်းသင်း ကြိုင်နေခဲ့သော်လည်း ထိုပန်းပွင့်၏ ပိုင်ရှင်အဖြစ် သူရည် မှန်းထားသည့် မခင်သိန်း၏ အသည်းလွှာသို့တိုင်အောင် ရနံ့မကြူ နိုင်ခဲ့ပေ။ မခင်သိန်း၏ ကြင်နာခြင်းရေစင်ကို ခံယူကာ ချစ်ပန်းပင်မှာ လန်းရွှင်ကြီး မားခဲ့၏။ ချစ်ပန်းပွင့်အင်္ဂါမှာ ချစ်ရနံ့တွေ တကြိုင်ကြိုင်ထုံခဲ့၏။ မခင်သိန်း ကိုစွဲမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့် ချစ်ပန်းငုံမှာ မခင်သိန်းသာလျှင် ပန်ဆင်ထိုက် သည်ဟု ထင်မှတ်စွဲယူခဲ့၏။ ထိုချစ်ပန်းပွင့်ကို ပန်ဆင်ထိုက်သူမှာ မခင်သိန်း သာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်သည် ချစ်ပန်းခက်အား ဆထက် တိုး၍ ရင့်သန်စေခဲ့လေသည်။

‘ကိုစောနိုင် ဒီကနေ့ ကျောင်းတက်နောက်ကျပါကလား၊ ဘာတွေများ အလုပ်များနေပါလိမ့်၊ သိန်း စိတ်ထဲမှာ လာမှ လာပါတော့မလားလို့တောင် တွေးနေမိတာ’

‘ကိုစောနိုင် မနေ့ညနေအပြန်မှာ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုတာ ကနေ့မနက် ကျတော့ ပျောက်နေပြီကိုး၊ အသိန်းဖြင့်လေ ကိုစောနိုင်တစ်ယောက် ခေါင်းတွေ သိပ်ကိုက်ပြီ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျောင်းမှတက်နိုင်ပါ့မလားလို့ ညကတောင် စဉ်းစားမိသေးတယ်’

‘ကိုစောနိုင်ကြီး ဒီကနေ့ တယ်မှိုင်ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်း လို့လား၊ အိမ်ကလူကြီးတွေက ဆူလွတ်လိုက်လို့လား၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ် လို့တုံး၊ ရန်များဖြစ်လာလို့လား’

ကရုဏာတောင်စဉ် အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်စီးဆင်း၍ လာကြသည့် မေတ္တာရေယာဉ်၏ စီးဆင်းသံများဖြစ်ကြသော ဤစကားသံတို့မှာ ကြားရသူ ကိုစောနိုင်၏ အသည်းတွင် ထာဝစဉ် အေးမြသာယာခဲ့ပေသည်။

‘ဟောဒီပုစ္ဆာလေးဟာလေ သိန်းဖြင့် တွက်လို့မရဘူး ကိုစောနိုင်ရယ် ကိုစောနိုင် ပြပေးပါလားဟင်၊ သိန်းကို ပြပေးစမ်းပါ’ စသည့် အကူအညီ တောင်းခံသံများကို ကြားရပြန်လျှင်လည်း ကိုစောနိုင်ခမျာမှာ လုပ်ပေးရသည် ကိုပင် ကျေနပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပျာပျာသလဲလုပ်ပေးခဲ့ပေသည်။

ထိုအချိန်အခါမှာ ကိုစောနိုင်အဖို့ ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးအချိန် ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အချစ်စိတ် လှုံ့ဆွမှုကြောင့် ဆာလောင်၍နေခဲ့သည့် အသည်းနှလုံးမှာ မခင်သိန်းအပေါ်တွင် တွယ်တာချစ်ခင်သော စိတ်တို့ကြောင့် အာသာပြေကာ စိတ်ကျေနပ်ရောင့်ရဲခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေရသမျှကို ဖွင့်ဟပြောမည်ဟု ကြံမိသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ပညာရှာဆဲဖြစ်သည့်အခြေကို စဉ်းစားမိကာ ပြောရန်မဝံ့ရှာခဲ့ပေ။ အသက် အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးသည်။ ပညာစခန်းမှာလည်း ဆုံးခန်းသို့ မရောက် ကြသေး။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွဲခွာရမည့်အချိန်မှာ များစွာလိုပေ သေးသည်ဟုတွေးကာ ချစ်သမျှကို ဖွင့်ဟဆိုမည့်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်း၍သာ နေခဲ့ရင်းဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ဟူသော အချိန်တို့မှာ တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်ခဲ့လေ တော့သည်။

ဤတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား အတူယှဉ်တွဲ၍ နေရသည့်ဘဝမှ တကွဲစီဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်လေတော့သည်။ ခက်လက် ဝေဆာသော သစ်ပင်ထက်တွင် အေးချမ်းစွာ တေးသံစုံရင့်ကျူးကာ ခိုမှီနေ ကြခိုက်တွင် သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲလိုက်သဖြင့် သိုက်မြိုကိုစွန့်ကာ ဘေးလွတ်ရာ

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

သို့ ပြေးကြရမှာသော ငှက်များကဲ့သို့ မိမိတို့နှင့်အကြောင်းသင့်ရာအကြောင်း သင့်ရာ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာခဲ့ရသည့် ကိုစောနိုင်နှင့် မခင်သိန်းတို့မှာ တစ်မြို့ စီကွာ၍ တစ်ရွာစီ ဝေးခဲ့ကြရရှာတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံလိုက်ရသောကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ကိုစောနိုင်မှာ ပထမ၌ ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာနှင့် ဘာဟူ၍ အမည်မတတ်နိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားခဲ့ရလေသည်။

‘ကိုစောနိုင်တို့ ပြောင်းရမယ့်နေရာနဲ့ အသိန်းတို့ပြောင်းရမယ့်နေရာဟာ တော်တော်ဝေးတာပဲနော်၊ တစ်နေရာတည်းကို အတူတူပြောင်းရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်’

ဟူသောစကားကို မခင်သိန်းထံမှ ကြားရသောအခါ ကိုစောနိုင်မှာ မျက်ရည် များပင်လည်လာမိရာက ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲတွင် နှင့်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်လာမိလေသည်။

‘ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကား ကွေကွင်းနောက်ဆုံး ရှိချေပြီလို့ ဆိုတဲ့စကားဟာ သိပ်မှန်တာပဲနော်၊ တစ်ခါတုန်းက ကိုစောနိုင် စာစီစာကုံး စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်ကလေးဟာလဲ မှန်တာပဲ၊ ဘာတဲ့ ‘လောက ဇာတ်ခုံ ဤလူ့ဘုံဝယ် တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဖြစ်ရမြဲတည့်’ ဆိုတာလေ’

‘အသိန်းကလဲကွာ ပြန်မတွေ့ရတော့မှာကျနေတာပဲဟာ၊ ဘာတွေပြော နေမှန်း မသိပါဘူး’

‘အောင်မယ်၊ စစ်အတွင်းမှာ ကိုစောနိုင်တို့ အသိန်းတို့ဟာ ခုလို ကျန်းကျန်းမာမာ အသက်အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ နေချင်မှ နေရမှာ၊ ကိုစောနိုင် ပြောနိုင်သလား၊ နောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ စစ်ကပြီးမယ်မှန်းလဲ မသိ၊ ဘယ်တော့ မျှ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေရမယ်ဆိုတာလဲ မသိရ၊ အသိန်းတို့တစ်တွေ ပြန်ဆုံချင်မှဆုံမှာ’

‘တော်စမ်းပါ အသိန်းရာ၊ မင်းတို့မိန်းကလေးတွေဟာလေ ကြံကြံ ဖန်ဖန်တွေ့ပြီး ပူကိုပူတတ်လွန်းတယ်’

ပါးစပ်ကသာ ပူတတ်လွန်းသည်ဟု အပြစ်တင်သံနှင့် ပြောနေသော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်မှာမူ ရင်တွင်းရှိ အပူလုံးကို ဟန်လုပ်၍နေရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိကာ စိတ်ထဲတွင် မသက်မသာဖြစ်မိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား တကွဲစီကြုံရပေတော့သည်။

လူချင်းသာလျှင် တကွဲစီဖြစ်နေသော်လည်း ‘တစ်နေ့ကျရင် တွေ့ကြရဦးမှာပဲ’ ဟူသော အသိသည် ကိုစောနိုင်၏အချစ်ပန်းအား မညှိုးနွမ်းစေဘဲ လန်းသည်ထက် လန်းစေခဲ့လေသည်။

‘ဒီတစ်ခါ ပြန်တွေ့ကြရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို ပြောပြမယ်၊ ကိုယ်ချစ်နေသလို ပြန်ချစ်ဖို့ ပြောမယ်၊ ကိုယ်ဟာ အသိန်းအပေါ်မှာ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ချစ်ခဲ့မိတာတွေ၊ အသိန်းရဲ့ ချစ်ကြင်နာမှုတွေ၊ အသိန်းရဲ့ စိတ်သဘောတွေဟာ ချစ်မြတ်နိုးစရာ ကောင်းလွန်းလို့ အသိန်းဟာ မောင့်ရဲ့ ရာသက်ပန်ဘဝအဖော်အဖြစ် လက်ခံပါလို့ ပြောပြမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အသိန်းက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ မှ လက်ခံပါမလား၊ ကိုယ့်ကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးများ လုပ်သွားမှာလား၊ အသိန်းအပေါ်မှာ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးထားရင် သိပ်မုန်းတယ်၊ မခေါ်တော့ဘူးလို့များ ဆိုမှာလား၊ အသိန်းဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင်လဲ ရိုင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံမှာပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ၊ ကဲ အသိန်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ချစ်ကြပြီဆိုပါတော့၊ ချစ်နေကြရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုရဦးမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ရဦးမယ်၊ အသိန်းလေးဟာ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို လိုက်စားနေကြတဲ့ လူ့လောကကြီးအလယ်မှာ ထည်ထည်ဝါဝါ နေနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ ရှာဖွေရဦးမယ်၊ စီစဉ်ရဦးမယ်၊ လင်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ကိစ္စတွေကို ပြုရဦးမယ်၊ လုပ်ရဦးမယ်’

ကိုစောနိုင်ကား စိတ်၏အားလပ်မှုကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤသို့လျှင် အသိန်း၏အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေခဲ့မိလေသည်။ အသိန်းနှင့်

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

ဆုံတွေ့ရမည့်အရေးကိုသာ မျှော်တွေးကြည်နူးနေမိခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ မြန်မာပြည်နှင့် နီး၍လာခဲ့ရာမှ အင်္ဂလိပ်တို့ ဆုတ်ခွာကာ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်နှင့် ဂျပန်စစ်တပ်များ ပူးပေါင်းကာ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်သားများ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ရောက်ပြီး လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်များ ကောင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုစောနိုင်မှာ အသိန်း၏သတင်းကို လူကြုံမေးကာ အသိန်းရှိမည်ထင်သည့် အရပ်ကိုသာ စုံစမ်းထောက်လှမ်း၍ နေမိတော့လေသည်။

ရန်ကုန်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကိုစောနိုင်တို့အိမ်မှာ မီးထဲတွင်ပါသွားသဖြင့် မြို့သို့မပြန်တော့ဘဲ ရောက်ရှိနေသည့် တောမြို့လေးမှာပင်နေရင်းက အသိန်းတို့၏သတင်းကို နားစွင့်ရင်း အသိန်းတို့ကို လွမ်းလေသမျှ ဂီတဖြင့် တဖြာ စာပေဖြင့်တလဲ ဖြေသိမ့်ခဲ့ရရှာလေသည်။

ရန်ကုန်သို့သွားရန်အတွက် မိဘနှစ်ပါးထံတွင် ခွင့်ပန်သော်လည်း စိတ်မချဟုဆိုကာ မလွတ်ဘဲထားသဖြင့် စိတ်ပျက်စရာ ကြုံရပြန်လေသည်။ ထိုမှ တစ်စတစ်စ မြို့နယ်အခြေအနေ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိလာကာ စိတ်ချနိုင်လောက်သည့် အခြေသို့ဆိုက်လာသည်တွင် မိဘနှစ်ပါးအား မရမက အပူတပြင်း တောင်းပန်ကာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ ပြန်လာရလေသည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်ကား အသိန်းတို့၏တိုက်အိမ်ကြီးပါ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေရာ စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာထိခိုက်မိလေသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် အသိန်းတို့တစ်တွေ ရန်ကုန်ကိုမှ ပြန်လာပါတော့မလား’ ဟူသော အတွေးသည် သူ၏ နှလုံးသားများကို ဆုပ်နယ်လျက်ရှိလေ၏။ မခင်သိန်းတို့ ပြောင်းရွှေ့ကြသည့်အရပ်မှာ အထက်အညာရှိ တောမြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် အလွယ်တကူ သွားလာရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်၊ ယခုကဲ့သို့ ရန်ကုန်ရှိအိမ်မှာ ပျက်စီး၍နေကြောင်း သိရပါက ပြန်လာရန် ခဲယဉ်းတော့မည်ကို တွေးမိပြန်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် ရန်ကုန်မှ တောမြို့လေးသို့ စိတ်ပျက်နွမ်းနယ်စွာဖြင့် ပြန်လာ ခဲ့ရလေသည်။ တောမြို့လေးတွင်ပင် မခင်သိန်းကို လွမ်းလေသမျှ ဂီတဖြင့် တဖြာ စာပေဖြင့်တလီ ဖြေသိမ့်ခဲ့ရရှာလေသည်။ ‘တစ်နေ့ကျရင် တွေ့ကြရ ဦးမှာပေါ့’ ဟူသော စိတ်ကား မလျော့ခဲ့။ မခင်သိန်း၏ ရင်တွင် ဆင်မြန်းစေ မည့် အချစ်ပန်းကား လန်းလန်းရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် ရှိလေသေးသည်။ သို့သော် လူချင်း အနေဝေးလှသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ ‘တကယ်ဆိုတော့ အသိန်းနဲ့ ငါဟာ လူချင်းသာ တစ်တန်းတည်း တစ်ကျောင်းတည်းနေကြ ပေမယ့် အခြေအနေချင်း ယှဉ်ကြည့်ကြမယ်ဆိုရင် ကွာလှပါလား၊ တောစပယ် ရှိုင်းနဲ့ နန်းထိုက်တဲ့သင်္ဃေလို ကွာခြားနေပါကလား’ ဟူ၍ စဉ်းစားကာ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးများပင် ပေါ်ပေါက်လာတတ်လေသည်။ ထိုစိုးရိမ်စိတ် ကလေးများကား ‘တစ်နေ့ကျ တွေ့ရဦးမှာပဲ’ ဟူသောအသိကို ပယ်ဖျောက် ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ကြပေ။

ထိုမှ ရန်ကုန်သို့လာရန် ကိစ္စပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် လာရပြန်လေသည်။ ရန်ကုန်သို့ရောက်သည်နှင့် တွေ့သမျှ သိသမျှလူအပေါင်းတို့အား မခင်သိန်း၏ အကြောင်းကို မသိမသာ တစ်နည်း၊ သိသိသာသာတစ်မျိုးဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်း ခဲ့လေသည်။ ဤအခေါက်တွင်မှ ကိုစောနိုင်တို့ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ယောက် နှင့် ဆုံမိလေတော့သည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်စောနိုင်၊ ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်၊ မင်းတို့အိမ်သား တွေ့ရော နေကောင်းကြရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ် ဆရာမ’

‘မင်းဘာလုပ်နေသလဲ’

‘ဘာမျှမလုပ်ဘူး၊ တောမှာပဲနေတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ဗလမျိုးနဲ့ လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး’

ဆရာမသည် ကိုစောနိုင်၏စကားသံကြားရသည်တွင် အားရပါးရ ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့သိသမျှ ကျောင်းသားတွေအကြောင်းကိုမေး

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

လည်း မေးလေသည်။ သူသိသမျှ ကျောင်းသားတွေအကြောင်းကို ပြောလည်း ပြောပြလေသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မေးလိုက် ပြောလိုက်လုပ်နေရာ မှ နောက်ဆုံးတွင် မခင်သိန်းအကြောင်းသို့ ရောက်လေတော့သည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ မခင်သိန်းသတင်း ဘာကြားလဲ ဆရာမ’

‘အသိန်းလေးဟာ သူတို့ပြောင်းသွားတဲ့မြို့က သူဌေးသားတစ်ယောက် နဲ့ ဟိုတလောကတင် လက်ထပ်လိုက်တယ်လို့ ကြားတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့အိမ်ကြီးလဲ ပျက်စီးနေဆို့ပဲ’

‘ဘာ အသိန်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီ ဟုတ်လား ဆရာမ’

‘အေး ဟုတ်သတဲ့၊ ဟုတ်တယ်တဲ့၊ ဘာလဲ မင်းပိုးနေလို့လား၊ ကျောင်းတုန်းက မင်းနဲ့တော့ သိပ်ရောတာပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရောတာက ရိုးရိုးပါ မောင်နှမလိုပါ’

‘ဪ ဪ ဒါထက် ကျီးကန်းကျော်ဝင်းရော ဘယ်ရောက်နေသလဲ’

ဆရာမကား မခင်သိန်း၏အကြောင်းတွေထဲ ကြာရှည်စိတ်ဝင်စား၍ မနေဘဲ နောက်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆက်မေးခဲ့၏။ ကိုစောနိုင်မှာ ဆရာမ၏စကားကို အလိုက်သင့်ဖြေနေရသော်လည်း ‘အသိန်းတစ်ယောက် စက်သူဌေးသားနဲ့ ယူလိုက်ပါပကော’ ဟူသော စကားသံသာလျှင် နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ နေခဲ့လေ၏။ ဆရာမနှင့် လူချင်းခွဲ၍ လာခဲ့တော့မှ ကြားရသည့် သတင်းကို ရှင်းလင်းကြည်လင်ခြင်းကင်းမဲ့သော ဦးနှောက်ဖြင့် စဉ်းစားနေမိ လေ၏။ ‘မြေပေါ်မှာ ရွှေကြော်ငြာထုတ်သံကြားရတာက ဟုတ်မှန်ပါ့မလား နော်၊ ဘဝင်မှာ ဆိုလှချည့်ရဲ့ ရှင်ဘို့မယ်ရဲ့အကြောင်း’ ဆိုသကဲ့သို့ ဘဝင် ဆို့စရာ သတင်းကား ကြားရလေပြီ။ မဟုတ်နိုင်စရာလည်းမရှိ၊ မဟုတ်သည့် သတင်းကို ဆရာမက လုပ်ကြံ၍ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်၊ တကယ်ကြား၍သာ ပြောပေလိမ့်မည်။

ဤတွင်မှ မိမိတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးနှင့် ရူးခွဲမိသည်များကို တွေးကာ ယူကျုံးမရဖြစ်မိလေသည်။ မခင်သိန်းတို့ကဲ့သို့ ပစ္စည်းရှင် ဓနရှင်

တွေမှာ သူတို့နှင့်သင့်လျော်ရာများ နေရာတကာတွင် အသင့်ရှိပေသည်။ မခင်သိန်း၏မိဘများကလည်း သူတို့၏ သမီးကလေး ရွှေရေပန်းခက်ကို အထက်တန်းစား ဂုဏ်ရှင် ဓနရှင်လောကတွင်သာ ကျင်လည်စေပေလိမ့်မည်။ မခင်သိန်းနှင့် လူချင်းမခွဲမီက ပြောသွားခဲ့သော မခင်သိန်းစကားအတိုင်း မခင်သိန်းနှင့် ကိုစောနိုင်တို့မှာ သည်တစ်သက်တွင် ပြန်ဆုံရန် ခဲယဉ်းဘိသည်။

ဆုံးပြီ ဆုံးပြီဟူသောအသိသည် ကိုစောနိုင်အဖို့တွင် အသက်ရှုကျပ်လှ မျှ ဆိုးဝါးလှသည့် ဝေဒနာကို ဖြစ်ပေါ်စေတော့သည်။ အသည်းလွှာ မြေမဟီ ဝယ် အမြစ်ဖြာယှက်တွယ်ခဲ့သည်။ အချစ်ပင်မှ ချစ်ပန်းခက်ကား ဆင်မည့်သူ နှင့် ဝေးလေပြီ။ ဆွတ်ချူယူငင်လိမ့်နိုးနှင့် မျှော်ကိုးကာနေခဲ့ရာက မညှိုးနွမ်း ရအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ချစ်ပန်းမာလာကား တော်မဝင် နန်းမထိုက် သဖြင့် ပစ်ပယ်ခဲ့ရလေပြီ။

‘ချူတော်မူလာနိုး မျှော်ကိုးကာ ပူဗျာပါကြွယ်၊ ရည်ရွယ်သွယ်ညွတ် ပျောင်း၊ ကြာလေညှာကြွေညောင်းမျှရယ်၊ အရိုင်းစပယ်မို့ ပစ်ပယ်၊ ပန်တော်မဝင်တယ်၊ ငွေသဇင်ကြူမွှေး၊ သူရွေးပြီထင် အားငယ်၊ တွက်ရေသော် ရက်တွေခြား၊ စောင့်စားရင်း မြေမှာ၊ ကြွ ကြွကာ နွမ်းလေပြီကွယ်၊ ငွေချပ်လွှာဆွေး မာလာမွှေးရနံ့ပြယ်’

ကိုစောနိုင်ကား ခဲလေသူ သဲရေကျ ဖြစ်ရလေပြီ။ လူမှန်းသိစ အချစ်ဟူသော အသိတရားကို ခံယူစအရွယ်ကပင် စတင်၍ ချစ်ခဲ့ရသူအား ချစ်သမျှကိုမှ မလှစ်ဟရသေးမီကာလတွင် ဆုံးရှုံးခြင်းကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိ လေတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုစောနိုင်ကား လူ့လောက၏ သဘာဝကို မဆင်ခြင်တတ်သည့်သူမဟုတ်လေရာ သူ၏ဖြစ်စဉ်မှာ သူတစ်ယောက်သာ လျှင် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ရသည့် အဖြစ်မျိုးမဟုတ်၊ လူ့လောက ဇာတ်ခုံထက် ဝယ် သူသူ ငါငါဖြစ်နေကျ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုဟု မကြာမီ နားလည်လာတော့ သည်။ မခင်သိန်းနှင့် မခွဲခွာမီက ပြောကြသကဲ့သို့ ‘ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကား ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေပြီ’ ဆိုသည့်အတိုင်း ခွဲခွာခြင်း

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

သာ ဖြစ်ပေသည်။ ယခု မခွဲရလျှင် တစ်နေ့ကျ ကွေကွင်းရတော့မည်။ သည်လမ်းကို ဘယ်သူမျှ ရှောင်၍မရ။ တစ်နေ့ကျလျှင် မုချဆက်ဆက် ဆုံရမည်သာဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း သဘောပေါက်လာလေသည်။

လူဆိုသည်မှာ လွန်စွာအဆုံးမရခက်လှသည့် သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်လေရာ ကိုစောနိုင်မှာ သဘောတရားတွေပေါက်၍ နားလည်မှုတွေ ရနေသည့်တိုင် အောင် မခင်သိန်းအပေါ်တွင် ထားရှိသည့် သူ၏စွဲလမ်းစိတ်ကိုကား တော်တော်နှင့် ဖျောက်ဖျက်၍မရနိုင်ခဲ့။ ဤတွင် စွဲလမ်းခြင်းတရားအား လမ်းကြောင်းလွှဲပေးသည့်အနေဖြင့် ယခင်က ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနှင့် လက်စလက်နရှိနေသော ဂီတရေအလျဉ်ကြောတွင် မိမိဘဝကိုပစ်ချကာ နစ်မြုပ်နေလေတော့သည်။

အချိန်ရှိသမျှ ဂီတ ဂီတ ဂီတ ဂီတ ကိုသာလျှင် အဖော်ပြုကာ ဂီတနှင့်သာ မွေ့လျော်နေခဲ့လေတော့သည်။

မိန်းကလေးများနှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မပေါင်းတော့ပေ။ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းလိုစိတ်လည်း မရှိတော့။ နားလည်မှုရကာ သဘောတရားကို သုံးသပ်မိခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ထိုသဘောတရားကို သုံးသပ်နိုင်သည့်အချိန်အထိ ခံစားခဲ့ရသည့်ဝေဒနာ၏ ပြင်းထန်မှုကိုတွေးကာ ဤသို့သော ဝေဒနာမျိုး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ ခံစားရဦးမည်ကို ထိတ်လန့်မိ၏။ တစ်ခါက သီတာရေစင်နှင့်တူသော အသည်းနှလုံးမှာ ရွံ့နှစ်ပမာ ညစ်နွမ်းခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ ညစ်နွမ်းရဦးမည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ နေခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုစောနိုင်မှာ သူ၏ ဘဝအား တူရိယာနှင့် စာအုပ်စာတမ်း ဆေးခွက် စုတ်တံတို့ဖြင့် ကာရန်၍နေခဲ့ရရှာလေသည်။

‘တကယ်ပဲ ကိုသန်းဆွေ၊ ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ဆိုတာကို မုန်းပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တာနဲ့ပဲ ချစ်ရေးကိစ္စကို မစဉ်းစား၊ မိန်းမတွေကို ချစ်သူအဖြစ်မထားတော့ဘဲ တူရိယာနဲ့ အလုပ်တွေကိုသာ ချစ်သူအဖြစ် ထားခဲ့ရတော့တယ်’

‘အသိန်းနဲ့ ခင်ဗျား နောက်ထပ်တွေ့ကြသေးသလား’

‘တွေ့ကြတာပေါ့ ကိုသန်းဆွေ၊ ကျွန်တော့အဖြစ်က ပြန်တွေ့တဲ့နေရာ မှ ဆန်းတော့တာပဲ’

‘လုပ်စမ်းပါဦးဗျ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲ’

‘ပြန်တွေ့ရတာကတော့ မနှစ်ကပဲ၊ သူတို့သားအမိ ရန်ကုန်ကို ပြန် ရောက်နေကြတာကို မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ သွားတွေ့တော့မှ သိရတာပဲ’

‘သူ့ယောက်ျား မပါဘူးလား’

‘သူ ယောက်ျားရသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းဟာ ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူးဗျ။ စေ့စပ်တယ်ဆိုတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မယူဖြစ်ကြဘူးတဲ့ဗျာ’

‘ဪ ဪ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မဆက်တော့သလဲ’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို မချစ်တော့ဘူး၊ ချစ်ကြည့်လို့ မရတော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ကလေးမက အရင်နဲ့မတူတော့လို့လား၊ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေလို့လား’

‘မဖြစ်ပါဘူး အရက်ကထက်တောင် လှနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့ အပေါ်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်လျက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရတာဟာ ကျွန်တော်ကသာ အခုနေမှာ ချစ်ဖို့တောင်းခံ ရင် အလွယ်တကူ ပေးအပ်မယ့်ပုံ ပေါ်နေတာပဲ’

‘ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မချစ်နိုင်ရတာလဲ၊ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာဆို’

‘မမေ့တာနဲ့ ချစ်တာဟာ တခြားစီပဲဗျ၊ ဒီလိုလေဗျာ၊ အသိန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ ငယ်ငယ်ကလေးကနေပြီး အရှိန်မပျက် အတူတူဆက်ခဲ့ ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်လထက်တစ်လ ဆိုတာလို ချစ်သထက်ချစ်ချစ်နေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူလင်ရသွားပြီလို့ကြားရ တဲ့အချိန် ကျွန်တော့အသည်းဟာ တကယ်ပဲ အက်ကွဲခဲ့တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ သူ့အတွက် ရည်မှန်းပြီး သူ့ချူလိမ့်မယ်အထင်နဲ့ ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်’

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

အချစ်ဟာ ညှိုးနွမ်းကြွေကျခဲ့ပြီ။ မှန်တာပြောရင် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ချစ်ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စရာ အသည်းမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်အသည်းလွှာမဟီမှာ ရနံ့တွေ တချီချီနဲ့ဝင်ခဲ့တဲ့ ချစ်ပန်းပွင့်ဦးလေး ဟာ ကြွေခဲ့ပြီ။ ဒီမှာ ကိုသန်းဆွေ’

‘ဗျာ’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓရဲ့အဘိဓမ္မာထဲက ‘သန္တတိ’ ဆိုတဲ့စကား ကို စဉ်းစားမိမှာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်စက္ကန့်က ကျွန်တော်နဲ့ အခုကျွန်တော် ဟာ အမြင်အားဖြင့်သာ အတူတူပဲ ထင်ရပေမယ့် အမှန်အားဖြင့် မတူတော့ ဘူးဆိုတာလေ။ မြစ်ထဲစီးနေတဲ့ ရေတွေဟာ ကြည့်တော့သာ တပြင်တည်း ထင်ရပေမယ့် အမှန်အားဖြင့် စောစောကရိုနေတဲ့ရေနဲ့ အခုရိုနေတဲ့ရေနဲ့ မတူ တော့ဘူးဆိုတာတွေလေ။ ခင်ဗျားအဖို့မှာ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ရုပ်အားဖြင့် အမြင်အားဖြင့်သာ အတူတူပဲလို့ ထင်ရပေမယ့် အတွင်းသန္တာန် ကျွန်တော့်ရဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေကတော့ ပြောင်းခဲ့ပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျွန်တော်ဟာ အသိန်း လင်ယူသွားပြီဆိုကတည်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာကို ကျွန်တော်ဟာ စာပေတွေ ဂီတတွေနဲ့ ကုခဲ့တယ်။ လွမ်းစရာပေါ် လာရင် နာစရာနဲ့ဖျောက်ဆိုတာလို နာလုံးတွေကို ရှာဖွေတွေးပြီး သူ့ကို မချစ်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကိုချစ်မိလို့ ဒုက္ခခံရတာမို့ ဒုက္ခနဲ့ကင်းရအောင် သူ့ကိုမချစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သူ့ကိုသာမက မိန်းမတွေ မှန်သမျှကိုပါ မချစ်မိအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ရပ် ကျွန်တော့်အသည်းကြားမှာ ကပ်မလာအောင် ရှောင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဟာ အချစ်တွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပြီ။ အသိန်းကိုချစ်မိတဲ့ အချစ် မီးလျှံမီးတောက်ရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ပန်းပွင့်လေးဟာလဲ လောင်ကျွမ်းခြောက်သယောင်းခဲ့ပြီ’

ကျွန်တော်က ကိုစောနိုင်ကိုသာ ငိုငိုကြည့်နေမိလေသည်။

‘မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို တစ်နေ့မျှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီလို မမေ့တာဟာ သူ့ကိုချစ်စရာတစ်ခု ကြည့်နူးစရာတစ်ခုအနေနဲ့ သတိရ တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရတာကို သတိရနေတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ သတိရတာ၊ သူဟာ ငါ့ကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးပါကလား၊ ဘယ် နှယ်ဗျာ ကိုသန်းဆွေနှယ် သူ့လဲ လင်ယူသွားပြီဆိုရော ကျွန်တော့ဘဝဟာ ပျော်စရာရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကို မြန်မြန်သေသွားတာပဲအေးတယ်လို့ ထင်မိခဲ့တယ်။ ဒီတွင် အဲဒီစိတ်တွေကို ကုစားနိုင်တဲ့ဟာတွေကိုရှာတော့ အနုပညာကို တွေ့ရတော့တာပဲ။ စာပေ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီဆိုတာတွေကို တွေ့ရ တော့တာပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်ထားလိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်လောက ကို မေ့တော့တာပဲ။ ကဗျာစပ်ဖို့ ကာရန်တွေရှာတဲ့အခါ၊ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့စာတွေ ဖတ်ပြီးနေရတဲ့အခါ၊ ဆေးရောင်တစ်ရောင်နဲ့ တစ်ရောင်စပ်နေတဲ့အခါ၊ အသံ လှိုင်းလေးတွေကို ဖမ်းယူနေတဲ့အခါ အဲဒီအချိန်အခါတွေမှာ ကျွန်တော့ရဲ့ ဘဝ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ သုခဝေဒနာ ဝေဒနာဟူသမျှကို မေ့ပျောက် နိုင်ခဲ့တော့တာပဲ။ အဲဒီအနုပညာပဲထဲမှာ လည်နေတုန်းမှာ ကလေးမတစ် ယောက်နဲ့ တွေ့ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တဲ့အချစ်ဟာ ကျွန်တော်က ဂီတအပေါ်မှာ ထားတဲ့အချစ်လောက် မပြင်းထန်လှတာနဲ့ဘဲ ကျွန်တော်ရဲ့ အနုပညာကို ချစ်တဲ့စိတ်ကပဲ အနိုင်ယူခဲ့တယ်။ အခု အသိန်းနဲ့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါမှာလည်း ကျွန်တော့ရဲ့စိတ်ဟာ အရင်ကလို ချစ်လှတယ်ရယ် လို့ မရှိတော့တာကို အံ့ဩမိသေးတယ်။ ဆန်းလှချေကလားလို့ တွေးမိသေး တယ်။ နောက်တော့ ခုနက ပြောတဲ့ သန္တတိဆိုတဲ့စကားကို သွားပြီးသတိရ တော့မှ ဒီလိုဖြစ်တတ်တာဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အစစ်အမှန် မပြောင်းလဲတဲ့ တရားပါကလားလို့ တွေးမိတော့တယ်’

‘အင်း ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်တတ်တာမျိုးကို တစ်ခါက စာအုပ် တစ်ခုထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ခုမှပဲ ကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့တာပဲ’

‘ဟုတ်လား စာအုပ်ထဲမှာ တွေ့ဖူးသလား၊ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာလဲ’

‘ဆွန်းမားဆက်မွန်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုလေးတစ်ခုပါ။ **Episode** ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

လေးပါ။ ဝတ္ထုထဲမှာ စာပို့သမားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပစ္စည်းရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီး ပညာတတ်ကလေးနဲ့ ကြိုက်ကြတယ်။ ကောင်မလေးကလဲကြိုက်၊ စာပို့သမားကလေးကလဲ ကြိုက်ကြတယ်။ လူကြီးတွေကလဲ သူ့သမီးမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတော့ ကောလိပ်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့လူပဲ အောက်မေ့နေကြတယ်။ နောက်တော့မှ စာပို့သမားမှန်းသိတော့ ဒေါပွကြတာပေါ့။ ဒီကြားထဲက သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချိန်းတွေ့ကြ လည်ပတ်ကြ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြ နေခဲ့ရာက တစ်နေ့တော့ စာပို့သမားလေးဟာ စာတိုက်က ငွေတွေအလွဲသုံးစားမှုနဲ့ အဖမ်းခံရတယ်။ အဲဒီတင် လူကြီးတွေက ကောင်မလေးကို ဒီကောင်လေးနဲ့ အဆက်ဖြတ်ဖို့ ပြောကြတယ်။ ကောင်မလေးကလဲ ကောင်လေး ထောင်က ထွက်မလာမချင်း စောင့်နေမယ်လို့ ပြောတယ်။ ‘သူက ကျွန်မကို ချစ်လွန်းလို့ ကျွန်မကို ကျွေးမွေးချင်လို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးသုံးရအောင်လို့ ငွေတွေသုံးမိတာ ပါပဲ’ ဆိုပြီး ကောင်လေးကို ပိုချစ်နေတယ်။ မိဘတွေကလဲ ဒေါပွပြီး ကောင်မလေးကို အိမ်က နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးဟာ အလုပ် တိုက်တစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း ကောင်လေးထောင်ကအထွက်ကို စောင့် နေတယ်။ မကြာမကြာ တွေ့ကြဆုံကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေကြရာက တစ်နေ့ကျ တော့ ကောင်လေးဟာ ကောင်မလေးကို မတွေ့ချင်တော့ပါဘူးရလို့ ဖြစ် လာတော့တယ်။ ‘မင်း ငါ့ဆီကို မလာပါနဲ့တော့’ လို့လဲ ကောင်မလေးဆီကို အပြော လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့အကြောင်းပြချက်ကတော့ သူဟာ ကောင်မ လေး အပေါ်မှာ ဆယ့်ရှစ်လလုံးလုံး သေလုနီးပါး ချစ်ခဲ့ရသတဲ့။ နေ့ရောညရော သူ့စိတ်နဲ့ပဲ ဝေဒနာရလောက်အောင် ချစ်ခဲ့ရသတဲ့။ အခု သူ့ကိုချစ်စရာ ခွန်အားမရှိတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ကိုလဲ လက်မထပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့။ သဘောက တော့ ခုနက ခင်ဗျားပြောသလို ဖြစ်တာမျိုးလား မပြောတတ်ပါဘူး။ အဲဒီ ဝတ္ထုထဲမှာတော့ အဲဒီလို ပြောတာကို တစ်ဆင့်ပြောရတဲ့သူက ကလေးမလေး ဆီကိုလဲ သွားပြောပါရော ကလေးမလေးဟာ တကယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလို့ မဆုံးနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်တယ်’

‘ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ်’

‘အဲဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ခဲ့ရတုန်းက ဟုတ်မှဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ထင်ခဲ့တယ်၊ အခု ခင်ဗျားပြောတာကို ကြားရတော့မှ ယုံရတော့တာပဲ’

‘မယုံမရှိနဲ့ ကိုသန်းဆွေ၊ အချစ်ဆိုတဲ့တရားဟာ တော်တော်လေးတော့ ဆန်းပြားတယ်’

‘အဲဒီဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်ဟာဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ သူတစ်ခါက အလုပ်မှာ စာတိုက်ကငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး စေတနာဒလဟောနဲ့ ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့သူကိုတောင် နောက်ဆုံးမှာ မုန်းလှချည်ရဲ့ ဖြစ်ရတော့တာပဲ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ သူ့လောက်တော့ မဆိုးလှပါဘူး။ မချစ်နိုင်တာ တစ်ခုပါပဲ၊ မုန်းတော့ မမုန်းပါဘူး’

‘ဪ ဪ တော်ပါသေးရဲ့’

‘နောက်ပြီး ကျွန်တော့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုရင် အချစ် ဆိုတဲ့သဘောကို လက်တွေ့ခံစားရတဲ့အချိန်ကစပြီး သောကဗျာပါဒကိုသာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေတော့ ကျွန်တော့အဖို့မှာ အခုလို ပူဆွေးတမ်းတပြီး နေရတာ ကိုပဲ ကြည်နူးသလိုလို ဖြစ်နေတော့တယ်။ အသိန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာလဲ အသိန်းဟာ ကျွန်တော့အဖို့ မရရအောင်ယူပြီး ပေါင်းသင်းရမယ့် မိန်းကလေး အဖြစ်နဲ့မဟုတ်ဘဲ အဆုံးရှုံးခံပြီး တသသလွမ်းနေရမယ့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်အနေနဲ့ သဘောထားပြီး နေသွားရတော့မှာပဲ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မခင်သိန်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ပြန်မဆက်တော့ဘူးပေါ့’

‘ဪ ခက်ပါဘိ ကိုသန်းဆွေလေး၊ ကျွန်တော့အဖို့မှာ ပွင့်ဦးကြွ ခဲ့ပါပြီလို့ ဆိုနေမှပဲ’

ကျွန်တော်သည် ကိုစောနိုင်၏သီချင်း နောက်ဆုံးပိုဒ်ကို ဆက်၍ ကြည့်မိလေတော့သည်။

‘စံပယ်ဖြူတုံးခါမှ ခင်ဖုန်းသက်ဝေရယ်၊ ဘယ်စိတ်လည်လို့ ပေါ်လာပြန်တယ်၊ လှောင်တာလေလားနော်ကွယ်၊ ဖန်လာပုံ အခုမှ’

ပွင့်ဦးဝတ္ထုတို

ဆန်းကြယ်၊ အချစ်ဖြင့် ဆိတ်သုဉ်းဆုံးရှုံးခြောက်ခန်း လောင်ကျွမ်းခဲ့ရ
 မောင့်ဘဝအစဉ်တွေဝယ်၊ ဆက်သွယ်သန္တတိ မမြဲသောရုပ်နာမ် ပြောင်း
 လဲသည့်နှယ်၊ ဖြစ်ပြန် ပျက်ပြန် အစစ်မှန်တရားရယ်၊ မူလွန်းတဲ့သူရယ်
 ပွင့်ဦးကြွေမှုဖြင့်ကွယ် မပန်စေချင်ရက်တော့တယ်’
 ကိုစောနိုင်၏ အသည်းလွှာမဟီတွင် သင်းရနံ့ တချီချီဖြင့် တကြိုင်
 ကြိုင်ဝင့်ခဲ့သော ခိုင်အပွင့်အဖူး ချစ်ပွင့်ဦးကား ကြွေကျခြောက်နွမ်းခဲ့ပေပြီ
 တကား။

သန်းဆွေ

တေး၏ ကြေးမုံ

(ကိုစောညိန်း၏အကြောင်း မြန်မာ့အသံ ဦးသန်းမြင့်၊ စာရေးဆရာ မင်းရှင်၊ ဂီတနက်သန် ကိုအုံးလွင်၊ စာရေးဆရာ သန်းဆွေတို့၏ ဆွေးနွေးချက်ကို တေး၏ ကြေးမုံကဏ္ဍ၌ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့ည ၈နာရီနှင့် ၂၇ ရက် နေ့ နံနက် ၁၁နာရီတွင် မြန်မာ့အသံ ဒုတိယ မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်မှ အောက်ပါ အတိုင်း အသံလွှင့်ခဲ့ပါသည်။)

တေး၏ကြေးမုံဆိုတဲ့ကဏ္ဍသစ်တစ်ရပ်နဲ့ သောတရှင်များကို ကျွန်တော်များ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်လာခဲ့တာ အခုအကြိမ်ပါနဲ့ဆိုရင် ၄ ကြိမ်ရှိပါပြီခင်ဗျာ။

၄ ကြိမ်ရှိပေမယ့် ဒီတေး၏ကြေးမုံကဏ္ဍဟာ ကဏ္ဍသစ်ပဲဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ အစီရင်ခံလိုပါတယ်။ ဤကဏ္ဍမှနေပြီး ကျွန်တော် များဟာ ခေတ်ပေါ်တေးများ ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို သရုပ်ဖော်ကာ ဖျော်ဖြေလိုပါတယ်ခင်ဗျာ။

သောတရှင်တို့ သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း သောတရှင်များ ကြားကြား နေကြတဲ့ သီချင်းများ ကြိုက်နှစ်သက်တော်မူကြတဲ့ သီချင်းများမှာ အသီးသီး ဘာကြောင့်ပေါက်ဖွားလာရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအခြေအနေက ဖန်လို့ ပေါက်ဖွားလာကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလေးတွေ ရှိပါတယ်။ တေး၏အရိပ် ကလေးတွေရယ်လို့ ခေါ်ကြပါစို့ခင်ဗျာ။ အဲဒီ တေးရဲ့အရိပ်ကလေးများကို ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်တွေ့များဖြင့်လည်းကောင်း၊ တေးသီချင်းရေးစီသူကိုယ်တိုင် က လည်းကောင်း၊ တေးသီချင်းရေးစီကြသူနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များမှ တစ်ဆင့်လည်းကောင်း အစီရင်ခံဖျော်ဖြေသွားဖို့ ကျွန်တော်များ ဆန္ဒရှိပါ တယ်။

တေး၏ကြေးမုံ

အခုအပတ်တော့ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေရင်းလည်းဖြစ်တဲ့ ကွယ်လွန်သူ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိုနဲ့ လက်ရာများထဲမှ ဖော်ထုတ်ဖို့ ကိုစောညိုနဲ့ အရင်းနှီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်တဲ့ ဟောဒီက စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေ၊ စာရေး ဆရာ ကိုမင်းရှင်၊ ဂီတနက်သန်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ဆက်ခံသူ သီချင်းရေးဆရာ ဂီတပညာရှင် ဂီတနက်သန် ကိုအုံးလွင်တို့နဲ့ ဆွေးနွေးရင်း သောတရှင်များကို ဒီ ကိုစောညိုနဲ့လက်သံများကို ကျွန်တော်ဖော်ထုတ်ပြီးတော့ကာ ကျွန်တော် အစီရင်ခံလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အဲဒီလက်ရာများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းအကြောင်း၊ သူတေးရဲ့အရိပ်ကလေးများကို ကျွန်တော်ဖော်ထုတ်ပြီးတော့ အစီရင်ခံလိုက် ပါတယ်။

ကျွန်တော့ဘက်ဘယ်မှာ ဟောဒီက ဂီတနက်သန် ကိုအုံးလွင် ရှိပါ တယ်။ ဟောဒီက အလယ်မှာ ထိုင်နေတာကတော့ဖြင့် စာရေးဆရာ မင်းရှင်၊ ကျွန်တော့ ညာဘက်မှာတော့ စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေ ရှိပါတယ်။ ကဲ ကိုမင်းရှင် ကိုမင်းရှင်ပဲ ကိုစောညိုကို ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်နဲ့ အသိဖွဲ့ ပေးတဲ့လူပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုမင်းရှင်ပဲ ကိုစောညိုကို အသံလွှင့်ရုံကို ခေါ်လာတယ်ဆိုတော့၊ ကဲ ကိုစောညိုနဲ့ နာမည်ကျော်ကြားလာသည်အထိ သူ့ဖြစ်စဉ်လေးတွေပေါ့လေ ခင်ဗျား အဲဒါလေး ကိုမင်းရှင်သိသလောက် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးရအောင်ခင်ဗျာ။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိုစောညိုကို ကျွန်တော် ကိုသန်းမြင့်တို့ ဆီ ခေါ်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ သူဟာ သီချင်းတွေဘာတွေ စရေး ပြီပေါ့လေ။ စမ်းရေးနေပြီပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဝိုင်းတွေ ဘာတွေတော့ မရှိသေးဘူး။ ဆုံးသွားတဲ့ စန္ဒရားကိုလှသွင်၊ အဲဒီ သူ့ဝိုင်းမှာပဲ သူလက်တည့်စမ်းတဲ့ သီချင်းလေးတွေ။ ဦးသန်းမြင့် ။ ။ အင်းပေါ့ အင်းပေါ့၊ ကိုမင်းရှင်တို့ ဆန်းသစ်စအဖွဲ့ ကလား။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ အောင်လင်းတို့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ကိုလှသွင်တို့ပေါ့၊ နောက် ကျွန်တော့နှမ စန်းစန်းတင့်တို့။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ အဲဒီ ကိုစောညိန်းနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ
ကိုအောင်လင်းလဲ ပါပါတယ်။ စာရေးဆရာ ကိုအောင်လင်းလေ။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ အဲဒါ သူ့လဲ ဒီနေ့ညနေလာပါလို့ ကျွန်တော်တို့
ဆွေးနွေးရအောင်လို့ ခေါ်ထားတာ၊ သူ မအားလပ်လို့နဲ့ တူပါ
တယ်။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ငွေဝန်းသော်တာတို့၊
ဝသန်ခါဦးတို့ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးတွေကစပြီးတော့ စပ်ပါတယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ စပ်စပြုတဲ့အချိန်ပေါ့။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီ သူနဲ့ကျွန်တော် စသိရတာတော့ သီ
ချင်းရေးဆရာအဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်လောက်မှာ
ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ ကိုဘုန်းကြွယ် (မြို့မဘုန်းကြွယ်)
သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ အလည်အပတ်သွားရင်းလာရင်း ကိုသန်း
ဆွေတို့ ကျွန်တော်တို့ပေါ့လေ သွားရင်းကနေပြီးတော့ အဲဒီ ကိုစော
ညိန်းဆိုတဲ့လူ ပိန်ပိန်ပါးပါး နွဲ့နွဲ့လေးပဲ၊ သူကြည့်ရတာကို ခပ်ပျော့
ပျော့၊ အဲဒါ သူ့စတွေ့တယ်။ တွေ့တော့ ကိုဘုန်းကြွယ်က
ပြောပြတယ်၊ အဲဒါ ကိုစောညိန်းပဲတဲ့၊ အဲဒီတုန်းက သူဟာ
ကိုဘုန်းကြွယ်ရဲ့ဦးလေး ဦးဘကလေးရဲ့ သမာဓိသတင်းစာ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟုတ်ကဲ့

ကိုမင်းရှင် ။ ။ အဲဒီအလုပ်တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ သူဟာ
စစ်မဖြစ်ခင်ထုတ်တဲ့ ကာတွန်းရုပ်စုံမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲ
ဝင်ရာကနေပြီး ကာတွန်းတစ်ခုမှာ ဆုရတယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဪ သူက ပန်းချီလဲ ဆွဲတတ်သကိုး။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ ပန်းချီပါ တတ်မြောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ
အဲဒီ ၄၅ ခုနှစ်လောက်တုန်းက ကာတွန်းပြိုင်ပွဲဝင်တာ ကျွန်တော်

တေး၏ကြေးမုံ

လဲ ဆုရတယ်။ စုံလဲစုံတယ်ဗျာ။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ဆုံမိတော့ ကာတွန်း ဆရာအဖြစ်နဲ့ သိရတာပေါ့လေ။ နောက် ကိုဘုန်းကြွယ်ကပြော တယ်။ တယောလေး ဘာလေးလဲ ထိုးတတ်တယ်တဲ့။ တယော ထိုးလဲ ကောင်းသတဲ့။ ကိုသန်းဆွေတို့တောင်မှပဲ တယောထိုးတာ တွေ နားထောင်ရသေးတယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟုတ်ကဲ့
ကိုမင်းရှင်။ ။ အဲဒီလောက် သိရပြီးတဲ့နောက် သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကွဲသွားခဲ့တယ်။ မတွေ့ရတော့ဘူး။ နောက် အတော်လေးကြာ တော့ ကျွန်တော့အိမ် သူပေါက်လာတယ်။ ပတ္တလားရွက်ကလေး ပိုက်လို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်စပ်လာတယ်တဲ့။ အဲဒီသီချင်းက ငွေဝန်း သော်တာပဲ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဪ ဪ
ကိုမင်းရှင် ။ ။ ငွေဝန်းသော်တာ သူတီးပြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကု လားထိုင် ၂ လုံးမှာ ပတ္တလားရွက်ကို သူချီပြီးတော့ တီးပြပါ တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ကိုလှသွင်တို့နဲ့ သီချင်းတွေ လွှင့်နေတယ်ပေါ့လေ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဆန်းသစ်စ ဝိုင်းအဖွဲ့
ကိုမင်းရှင် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီမှာ သူသီချင်းလွှင့်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ကိုသန်းမြင့်ခေါ်လာတာ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟုတ်ကဲ့
ကိုမင်းရှင် ။ ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ သူနာမည်မထွက်ခင် အပိုင်းလောက်ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ အဲဒီ (ဟို ဒါက ဆန်းသစ်စဝိုင်းနဲ့တွဲပြီးတော့ လှုပ် နေတဲ့အခါပေါ့လေ)

ကိုမင်းရှင် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ပြီးတော့ သူ ဂီတနက်သန်ရယ်လို့ ထောင်ပါတယ်။
 ကိုမင်းရှင် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟောဒီကိုအုန်းလွင်ကတော့ ခင်ဗျား ဂီတနက်သန်
 ကိုအုန်းလွင်ဆိုတော့ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းရဲ့ အမွေဆက်ခံ
 သူပေါ့လေ၊ ဂီတနက်သန် ဘယ်လိုပေါက်ဖွားလာရတယ်ဆိုတဲ့
 ဖြစ်စဉ်ကလေး ခင်ဗျားကတော့ အသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။
 ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြရအောင်ဗျာ။

ကိုအုန်းလွင် ။ ။ ကျွန်တော်ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှည်တော့ အတော်ရှည်
 မယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ အတိုချုံးပေါ့ဗျာ။

ကိုအုန်းလွင် ။ ။ အတိုချုံးပြီးတော့ ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော် ဒီ ဂီတ
 နက်သန်အဖွဲ့ မတည်ထောင်ခင်ပေါ့၊ မတည်ထောင်ခင်မှာဆိုလို့
 ခုန ကိုမင်းရှင်ပြောသွားတဲ့ ဆန်းသစ်စတူရီယာအဖွဲ့ဘဝပေါ့။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟုတ်ကဲ့

ကိုအုန်းလွင် ။ ။ ကျွန်တော် အပျော်တမ်းအဖွဲ့ပေါ့လေ၊ အဲဒီ အပျော်
 တမ်းအဖွဲ့မှာ စန်းစန်းတင့်ဆိုတာ ကိုမင်းရှင်ရဲ့ ညီမပါပဲ။ သူဆို
 ထားတဲ့ ဝသန်ခါဦးသီချင်းကို ကျွန်တော်ကြားမိတယ်။ ကျွန်တော်
 အဲဒီသီချင်းလဲ နားထောင်ပြီးရော ကိုစောညိန်းနဲ့ အင်မတန်တွေ့
 ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိလာတယ်။ ရှိတော့ ဘယ်သူတွေနဲ့များ ဆက်သွယ်
 လဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်တော့ စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေကို
 ကျွန်တော် သွားသတိရတယ်။ ကိုသန်းဆွေကို ကျွန်တော်က
 မေးတယ်။ ကိုသန်းဆွေ သိသလားဆိုတော့ သူက သိတယ်တဲ့။
 ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့လိုက်ပို့ပါဆိုတော့ ကိုသန်းဆွေက
 လိုက်ပို့တယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတဲ့ နောက်
 ဂီတနက်သန်ဝိုင်းကို စပြီးထူထောင်တာပဲဆိုပါစို့။

တေး၏ကြေးမုံ

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟုတ်ကဲ့။
 ကိုအုံးလွင် ။ ။ ထူထောင်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးလွှင့်တဲ့ သီချင်းတွေဟာဆိုရင် ဂီတနက်သန် စလွှင့်လွှင့်ချင်းပေါ့လေ၊ ‘စိန်’၊ ထို့နောက် စာရေးဆရာ ကိုအောင်လင်းဆိုထားတဲ့ ‘မိုးသက်လေနှင့်’ ဆိုတဲ့သီချင်း၊ အဲဒီကနေပြီး တော်တော်များများ ပါပါတယ်။ ပါတော့ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး သီချင်းကတော့ စိန်ရယ်၊ အဲဒီနောက်ပြီး ငွေဝန်းသော်တာရယ်၊ ဒီနှစ်ပုဒ်တော့ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးပါပဲ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုအုံးလွင်ကဆိုလို့ရှိရင် တော်ရုံတန်ရုံ သီချင်း တီးချင်တဲ့လူမှမဟုတ်ဘဲ၊ အင်မတန်သီချင်းဈာန်ရွေးတဲ့ သူပဲ၊ ကိုစောညိန်းသီချင်းကျမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်းနဲ့ ခုံခုံမင်မင် တီးတယ် ဆိုတာ အကြောင်းကတော့ အသံကိုကြိုက်လို့ပေါ့နော်။

ကိုအုံးလွင်။ ။ အသံကိုလဲကြိုက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မြန်မာသံစစ် စစ်နဲ့ အင်မတန်သိမ်မွေ့နက်နဲတယ်၊ အသံသွားတာ လာတာလေး တွေကလဲ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ပြီးတော့ သူ့ဟာက ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေလဲ များများလိုတဲ့သီချင်းတွေ မဟုတ်ဘူး။

ကိုအုံးလွင် ။ ။ မလိုပါဘူး။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ နှစ်ခုလောက် သုံးခုလောက်နဲ့ တီးလိုက်လို့ရှိရင်လဲ နားထောင်ကောင်းတဲ့ သီချင်းတွေပဲ။

ကိုသန်းဆွေ။ ။ အဲဒီဂီတနက်သန်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလဲ ကိုအုံးလွင် ရှင်းပြပါဦး။

ကိုအုံးလွင် ။ ။ ဂီတနက်သန်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဂီတနက်သန်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါတစ်လေကျလို့ရှိရင် ကိုသန်းဆွေတို့၊ ကိုမင်း ရှင်တို့ တွေ့မိမှာပေါ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့ ဂီတနက်သန်ဆိုတဲ့

စာကြောင်းကိုရေးလို့ရှိရင် သသေးသေးတင်နဲ့ သံထားတာ သိပ် မှားတယ်ဗျာ။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ ကျွန်တော်တောင် မှားသေးတယ်။

ကိုအုံးလွင် ။ ။ အဲဒါ မှားတယ်ဗျာ။ အဲဒါ နငယ်နဲ့ သတ်ရတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က ဘူမိနက်သန်တို့ သဘောမျိုးပါပဲ။ မြေစစ်မြေမှန် သဘောမျိုးပဲ။ ဂီတအစစ်အမှန် သဘောမျိုးကို ဒီဝိုင်းမှာရတယ် ပေါ့လေ။ အဲဒါကို သူ့ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သူ့ဂီတနက်သန်ဆိုပြီး ဖွဲ့တယ် ကင်ပွန်းတပ်တယ်။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ သူက တော်တော် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတတ် တဲ့လူပဲ။ အသံအဖက်တွေမှာလဲ အတော်လေးလေးနက်နက် စဉ်း စားပြီးတော့ ဖက်စပ်ထားတဲ့အသံ၊ ဒီတော့ အခုပြောတဲ့ ခုန ‘စိန်’ပေါ့နော်၊ စိန်ဟာ ပထမဦးဆုံး နားစွဲတဲ့သီချင်းပေါ့လေ၊ ဟောဒီ ကိုသန်းဆွေတော့ သိမယ်။

ကိုသန်းဆွေ ။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ ကိုသန်းဆွေကတော့ ဒီမှာ ‘ပွင့်ဦး’ တို့လို ဟို ‘ချစ်ထံကျာရှင်’တို့လို၊ အဲဒီဝတ္ထုတွေနဲ့ ကိုစောညိန်းအကြောင်း ရေးတဲ့လူဆိုတော့ ကိုစောညိန်းရဲ့အတွင်းရေးလေးတွေ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာလေးတွေ တော်တော်များများ သိမယ်ထင်တယ်။

ကိုသန်းဆွေ ။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ အဲဒီ စိန် ဆိုတဲ့သီချင်းကို ကျွန်တော်လဲ နားတော် တော်စွဲတယ်၊ အဲဒါ ဒီသီချင်းမှာများ ဒီလိုစပ်ရတဲ့အကြောင်းလေး ဘာလေးများ ရှိသလား၊ တေးအရိပ်ကလေးများ ရှိသလား။

ကိုသန်းဆွေ ။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟို ဒီစာရေးဆရာတို့၊ ကဗျာဆရာတို့၊ သီချင်းရေးဆရာတို့ အစရှိသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ သူတို့တစ်တွေရဲ့ အလုပ်ကလေးတွေမှာသူတို့ရဲ့စာလေး တေးကဗျာလေးတွေ

သီချင်းတွေမှာ နောက်ကြောင်းကလေးတွေကို အရင်းခံပြီးတော့ သူတို့ရဲ့အသည်းနှလုံးမှာ ခံစားလာရတာကနေပြီးတော့ ဒီသီချင်းကလေးတွေ ပေါ်ထွက်လာတာပဲ။ စိန်ဆိုတဲ့ သီချင်းမှာဆိုရင်လဲ ကြားဖူးကြမှာပေါ့လေ၊ ကြားကြတဲ့အတိုင်းပဲ စိန်ခေါ်ပြီးတော့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မိခါမှဖြင့် ဘွာမခတ်ပါနဲ့လို့ ဆိုတဲ့စကားမျိုးကို သူတင်စားထားသလို လူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စိန်ခေါ်ပြီးတော့ ပြေးတမ်း ပုန်းတမ်း ကစားနေတဲ့သဘောလေးကို သူပေါ်လွင်အောင် ရေးထားတာပဲ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ စိတ်ကူးယဉ်လဲပါမယ်၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပေါ်မှာ စိတ်ကူးယဉ် ချဲ့ထွင်ကြစမြဲမို့ ဒီသီချင်းကတော့ ဒီလိုပဲ အကြောင်းလေးတော့ ရှိလေရဲ့လို့ မှတ်ပါတော့ခင်ဗျာ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ နားထောင်ကြရအောင်၊ ကိုအုန်းလွင် တီးဗျာ၊ ကိုမောင်မောင်ညွန့် ဆိုရအောင်၊ အမှတ်တရနဲ့။

မောင်မောင်ညွန့်။ ။ (စိန်သီချင်းဆိုသည်။)

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုမောင်မောင်ညွန့်တို့ ကိုအုန်းလွင်တို့ ကျွန်တော်တို့ပြန်ပြီးတော့ သီချင်းလေးပြန်နားထောင်ရတာ အင်မတန်နှုတ်တယ်၊ ဥပမာတင်စားပြီးတော့ထားတဲ့ သီချင်းလေး သူ့ဟာက ဘယ်သူရယ်လို့ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ သူ (အိုင်ဒီးလို့ခေါ်တဲ့) သူ့ရဲ့စိတ်ကူးယဉ်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ပုန်းလား၊ ဟို မခွဲတရို့လုပ်လားပေါ့လေ၊ တယ်နွဲ့တာပဲ။

ကိုသန်းဆွေ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ အဲဒီဟာ နားထောင်လို့ ပြန်သတိရတယ်၊ သူ ဒီဟာ လွှင့်ပြီးတဲ့ ခေတ်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကောလိပ်က

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ကိုမင်းရှင်တို့ ကောလိပ်မှာလား၊

ကိုမင်းရှင် ။ ။ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မရှိတော့ဘူး၊ ဟိုဖန်ရှင်တွေ
ဘာတွေမှာဆိုရင် ကျွန်တော် ကြားတာပေါ့လေ၊ လူတိုင်းက
ပွဲတောင်းကြတယ်။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ ဒီ စိန်သီချင်း ရေပန်းစားတာပေါ့လေ။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ စိန်တို့ ဆောင်းနတ်မယ်တို့ ပွင့်ဦးတို့ပေါ့လေ။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ ကိုသန်းဆွေ သူ့အကြောင်းရေးထားတဲ့ ‘ချစ်ထံကျာ
ရှင်’ ဝတ္ထု။

ကိုသန်းဆွေ ။ ။ ကျွန်တော် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးခဲ့ပါတယ်။ သူ
ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီးတဲ့ နောက်မှပါ။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ လုံးချင်းအဖြစ်နဲ့ ထပ်ထုတ်ဦးမယ်ကြားတယ် ဟုတ်
လား။

ကိုသန်းဆွေ ။ ။ ဟုတ်ကဲ့ အခု လုံးချင်းအဖြစ်နဲ့ ပြန်ထုတ်ဖို့ ကြိုး
စားနေပါတယ်။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ လုပ်စမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အကုန်ပိုင်းပြီး ဖတ်
ကြရအောင်။

ကိုသန်းဆွေ ။ ။ ဖတ်ရပါမယ်ဗျာ။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့စိတ်ထဲမှာ အစွဲဆုံး သီချင်းတစ်
ပုဒ် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ဘယ်လိုလဲဆို ဟိုဒင်း ကျွန်တော်
ပေါ့လေ၊ ကံမျက်စိလည်လို့ ဒီတိုင်းပြည်ကနေပြီး တခြားတိုင်း
ပြည်သွားရမယ့်အခါမှာ အဲဒီသီချင်းကို နောက်ဆုံးကြားရတဲ့
သီချင်းမို့ စွဲတာပဲ။ ဆရာဦးသုခ ဆိုတယ်လေ၊ နွေနှောင်းရွက်ကျန်
ဝသန်ခါဦး။

ကိုသန်းဆွေ ။ ။ နွေနှောင်းဝသန်လို့ ခေါ်တယ်။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ အဲဒီသီချင်းမှာကောဗျာ၊ တေးရဲ့အရိပ်ကလေးများ
ရှိသေးသလား။

တေး၏ကြေးမုံ

ကိုသန်းဆွေ။ ။ ဒီသီချင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအချိန်မှာ စာရေး ဆရာအသင်းကနေပြီးတော့ နှစ်စဉ်စာဆိုတော်နေ့တိုင်းမှာ ပြဇာတ် လုပ်ပါတယ်။ ပြဇာတ်တင်တဲ့နှစ်အဲဒီနှစ်ကတော့ ၁၉၅၁ ခု နှစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ နတ်သျှင်နောင် ပြဇာတ်ပြဖို့ ရွေးချယ်ကြပါတယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ကိုသန်းဆွေကော ပါသေးလား။

ကိုသန်းဆွေ။ ။ ပါပါတယ်၊ တိုင်းပြည်ပျက်လို့ ပြေးတဲ့အခန်းလေး ဘာလေးကပေါ့လေ ဟဲ ဟဲ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဝါသနာအိုးတွေကိုး ဟဲ ဟဲ။

ကိုသန်းဆွေ။ ။ နွေနှောင်းဝသန် သီချင်းမရေးခင်ကတည်းက သူ့ကို ဆရာသုခက ပြဇာတ်တစ်ခုမှာခေါ်ပြီး သုံးဖူးပါတယ်။ သူ့ကို သုံးတဲ့အခန်းမှာ ကိုစောညိန်းက ဘာလုပ်ရသလဲဆိုတော့ စစ် စခန်းမှာ နားနေတဲ့ စစ်သားလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်ရ တယ်။ ပြည်လှဖေရဲ့ နတ်သျှင်နောင်သီချင်းကို ဆိုရတယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ကိုသန်းဆွေ။ ။ နတ်သျှင်နောင်သီချင်းကို ဆိုပြီးတော့ မယ်ဒလင်တီးရ တယ်။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ ကိုသန်းမြင့် မကြည့်ဖူးလိုက်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ တေးချိုချိုပြဇာတ်လေဗျာ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ကျွန်တော်မကြည့်လိုက်ရဘူး။

ကိုမင်းရှင် ။ ။ မြို့တော်ခန်းမမှာပြတာ။

ကိုသန်းဆွေ။ ။ အဲဒီမှာကတည်းက ကိုစောညိန်းကား နတ်သျှင်နောင် ကို စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်။ နတ်သျှင်နောင်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ အခါမှာ စာရေးဆရာအသင်းကလဲ နတ်သျှင်နောင်ပြဇာတ် ကပြ မယ်။ ဆရာသုခကလဲ ကိုစောညိန်းရဲ့ ဆိုဟန် တီးဟန်ကို

သဘောကျနေ၊ နတ်သျှင်နောင်ပြဇာတ်အတွက် သူ့ကို သီချင်း
တစ်ပုဒ်ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ် စပ်ခိုင်းတယ်။ သီချင်း
စပ်တဲ့အခါမှာ သီချင်းနှစ်ပုဒ် စပ်တယ်၊ တစ်ပုဒ်ကတော့ နွေနှောင်း
ဝသန်ရယ်၊ နောက်တစ်ပုဒ်က ရတုဘုရင်ပါပဲ။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။

ကိုသန်းဆွေ။ ။ ဒါပေမဲ့ ရတုဘုရင်ကိုတော့ ပြဇာတ်မှာ မတင်ဖြစ်ဘဲနဲ့
ဒီနှောင်းဝသန်ကို တင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနှောင်းဝသန်သီချင်းကို
သူ့ဟာသူ့စပ်ပြီးတော့ ကိုအုံးလွင်နဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ပြဇာတ်ခုံကို ယူလာ
တဲ့အခါမှာ အားလုံးပြဇာတ်အဖွဲ့မှာပါနေတဲ့ စာရေးဆရာများသာ
မကဘဲနဲ့ အဲဒီပြဇာတ်ရဲ့ ဂီတတာဝန်ခံဖြစ်တဲ့ အလင်္ကာကျော်စွာ
ဆရာအေးဆရာရွှေပြည်အေးပေါ့လေ၊ ဆရာရွှေပြည်အေးကဆို
ရင်အင်မတန် လက်ဖျားခါ ချီးမွမ်းပါတယ်။ ချီးမွမ်းတော့
ကိုစောညိန်းဟာ အင်မတန် အားတက်သွားပြီးတော့ ဂီတနယ်ကို
ခြေစုံပစ်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပဲဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟာ ချီးလဲချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ သီချင်းပဲ၊ ကဲ ထပ်နား
ထောင်ရအောင်ဗျာ၊ ကိုမောင်မောင်ညွန့် လုပ်ပါဦး၊ ကိုအုံးလွင်
လုပ်ပါဦး။

မောင်မောင်ညွန့်။ ။ (နှေးနှောင်းဝသန်ဆိုသည်။)

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ညွန့်ခင်ဗျာ။ ပြန်
ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နားထောင်ရတာ ကိုမောင်မောင်ညွန့်လဲ
မောပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကြားရတဲ့စာကလဲ တယ်နုတဲ့ စာလုံးတွေ
ပဲ၊ ဒီစာလုံးတွေဟာ နတ်သျှင်နောင်ရတုထဲကလဲ ပါ ထင်ပါရဲ့။

ကိုသန်းဆွေ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ နတ်သျှင်နောင်ရတုထဲက တော်တော်
များများ ယူသုံးထားပါတယ်။

ဦးသန်းမြင့်။ ။ ဟိုကယူ ဒီကယူပြီးတော့ စပ်ပြီးသုံးထားတာပဲ၊

တေး၏ကြေးမုံ

စာသားကတော့ နတ်သျှင်နောင်စာသားတွေဆိုတော့ ပြောစရာ
မလိုဘူးပေါ့ဗျာ။ သို့သော်လဲ ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩစရာက စာသား
နဲ့လိုက်အောင် အသံဖက်တာ လေးနက်အောင်ဖက်တာ ကျွန်တော်
နားထဲမှာ အရသာလေး တစ်မျိုးကြီးပဲ ဆက်ပြီးတော့ ကိုသန်း
ဆွေကလည်း

ကိုသန်းဆွေ။ ။ လုပ်ပြီ လုပ်ပြီ။
ဦးသန်းမြင့်။ ။ ကိုသန်းဆွေ ခင်ဗျားကလဲ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ
ကြီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ခင်ဗျားလဲ တစ်ပုဒ်ဆိုဗျာ
ကိုမင်းရှင်။ ။ ငွေဝန်းသော်တာဆိုပေါ့ဗျာ။
ကိုသန်းဆွေ။ ။ အင်း အင်း ဆိုချင်ပါတယ်လေ၊ ငွေဝန်းသော်တာဟာ
နာမည်သိပ်မတက်ခင်မှာ စပ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းဆိုတော့ ကဲ ကိုအုံးလွင်
မယ်ဒလင်လုပ်ဗျာ။

ငွေဝန်းသော်သီချင်း တစ်ပုဒ်ဆိုပြီး တော်လောက်
ရောပေါ့ခင်ဗျာ။

ဦးသန်းမြင့် ။ ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသန်းဆွေ၊ ကျွန်တော်တို့
ဒီအပတ် တေး၏ကြေးမုံကဏ္ဍမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့
ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း၊ သူ့ရဲ့လက်ရာများကို သူ့ရဲ့အရင်းနှီး
ဆုံးဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေ၊ စာရေးဆရာ ကိုမင်းရှင်၊
ဂီတနက်သန်အမည် အမွေဆက်သူ ဂီတနက်သန် ကိုအုံးလွင်တို့
နဲ့ ကျွန်တော် အခုဆွေးနွေးပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ သောတရှင်
များကို သူ့သီချင်းများနဲ့ တင်ဆက်ဖျော်ဖြေလို့ ပြီးပါပြီခင်ဗျာ။

ကိုစောညိန်း ရေးစပ်ခဲ့သော သီချင်းများ

ချစ်ကန္တာရ

ဖြေသော်လည်းကွယ် ပြေဘဲမောင့်မှာရယ်၊ ဖူးစာနတ်များ သနားမညာလေ တယ်၊ ချစ်တုံတင်ဝင့်ကြွေး ဆွေးအောင်ဖန်ကာရယ်၊ ဘယ်မုန်းမာန်နဲ့ သာ ညှိုးဖွဲ့လေတယ်၊ ထာဝစဉ် ပူရေးကကြွယ် ချစ်သူမဲ့ပြီး ဒီမောင့်ဘဝဝယ် အမိုက်မှောင်အတိသာ ကာဆီးတော့တယ်၊ ချစ်ကန္တာရအဏ္ဏဝါရေပြင်ပင်လယ် ဘယ်ဝယ်မျှော်မှန်း ကမ်းရိပ် မမြင်တဲ့ရေကြောဝယ် မျှောလို့နေတဲ့ လှေကလေး နှယ်၊ လမ်းပြပါလှည့် ကြယ်စုဝံခင်ခင်ကိုပဲ တောင်းပန်ချင်တယ်၊ မောင်မျှော် လင့်တဲ့ ချစ်ရိပ်မြုံနန်း ကမ်းသာသောင်သို့ ဆောင်ယူလို့သာပို့ပါလားမေရယ်။

ချစ်ခွန်းဆက်တေးလွှာ

(ချစ်ခွန်းဆက်တေးလွှာ မေရယ် ရွှေနားတော်ဆင်ပါ၊ ပြုံးပြုံးလေးယဉ်နွဲ့နွဲ့ ဆင်းသူဇာ၊ နေ့စဉ်မြင်ရလေသမျှ အလှရွှေမျက်နှာ၊ သန်းခေါင်ယံ အိပ်မက်ထဲ မှာ ညတိုင်းအမြဲတဝဲလည်ကာ၊ ထိမလို ငြိမလို တူနှစ်ကိုယ် တွေ့ရလေတာ)၊
မြူသလို ပြာခဲ့ပေရှာ၊ ငယ်ရုပ် ငယ်သွေး တစ်ဖက်သားငေးအောင် လှောင်သလိုလို ရှုရသူဘဝင်မှာဖိုကာ၊ ကမ္ဘာတွေပြောင်းသွား မမေ့နိုင်ဘဲ စွဲနေပြီထင်လာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ပေါင်းရဖို့ရန် မကြံသာ၊ ခက်ခဲမဝံ့သူမှာ ကြိမ်ကြိမ်ခါခါ၊ မျှော်ရင်းနဲ့မိုင်လျက် ဖူးရွှေလက်တင်ကာ၊ တရေးရေးမြင်သူတွင် သိစေချင်လွန်းတာ ချစ်ခွန်းဆက်တေးလွှာ၊ မေရယ် မောင့်အား ကြင်နာသနား ပါ။

ချစ်တိုင်းမညား

လောကသဘာဝ အိမ်ထောင်သက်မွေး ပြုကြသူတွေမှာ အချစ်နဲ့ ဖူးစာကံဟာ ဆုံလာနိုင်ခဲ့၊ မရေမရာဘဲမို့ အသည်းစွဲချစ်ခြင်းကို ကွေကွင်းအောင် စိမ့်ပြီးတော့ ကာ ဘဝရဲ့ရေစက်ဝေးကွာ တစ်ပါးသူ ရင်ခွင်ထက်မှာ မရှုရက်မမြင်သာ အပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခောရယ်လို့ ဆွေးပူဖို့ကြုံပြန်လေတာ

ချစ်သူတိုင်းလဲ မညားကြရှာ၊ ညားသူတိုင်းလဲ မချစ်ကြရှာ၊ မျှော်မှန်း ချက်အထွေထွေ အဆင်မပြေနိုင်စရာ၊ ဖူးစာနတ်မင်းများတို့ မြားချက်သွေချော် သရော်ပြောင်လှောင်ရက်ကြတာ ကိုယ်ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းရန်ဝေးကာ ထိုအသစ်လူ နဲ့ အကြောင်းကံပေးလာ၊ စေတနာ မေတ္တာပါး ချစ်သဒ္ဓါမပွားဘဲ ညားအောင် ဖန်လေတာ။

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ

(ဖြူပြာလဲ့ မူရာသွယ်နဲ့ ချစ်တဲ့သူခင်ရယ်၊ မာန်ညိုမျက်နှာထားတွေရယ် အငြိုးကြီးစွာနဲ့ စိမ်းတာလေလားကွယ်၊ ရွှေနှင်းဆီငုံကလေးနယ် နှုတ်ခမ်းတော် စူလွန်းတယ်)။

(နေ့စဉ်စောင့်ပါလို့ရယ် နေပေမယ့်ကွယ်၊ ပွင့်နိုင်ခဲ့ပါဘိတယ်၊ သန္တာ လဲ့ရယ်၊ ဘယ်ခါချစ်ပြုံး မာလာကိုကွယ် ခူးဆွတ်လိုဖုန်း မောင်နှမ်းသာမယ်)။

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီပွင့်ကို မျှော်ကာတလင့်လင့် ကြိုတင်မှန်းဆရွယ်၊ ဘယ် ရာသီဝယ် မာလာရယ်ပွင့်မှာလဲကွယ်၊ တစ်ငုံတည်း မငုံဘဲ၊ နည်းနည်းလဲ လျှော့စေချင်ပါတယ်၊ သဘာဝတရား မတားသာဘဲမို့ကွယ်၊ ပြုံးလိုက်ပါတော့ လားကွယ်၊ သနားမဖက်တဲ့ အလှူနှင်းဆီရယ်။

ငွေဝန်းသော်တာ

ငွေမင်ရည်ခြယ်လို့ (မှုန်းကာ)၊ သင်္ခါစန္ဒြေ ယုန်ငွေလမြပုဏ္ဏမာ၊ မိုးပြာ နီလာ
ရောင်သမ်း တိမ် တိမ်နန်း၊ ဝှမ်းဆိုင်လွှာထက် သာရက်ပေ သီတဂူဆွေ
လင်းရောင်ခြည်ယုက်ကာသာဝေ တစ်မြို့စီနေ တစ်မြေစီခြား ချစ်သူထံအား
မှာကြားလိုက်ပါရစေ ပြောလိုက်ပါ ငွေဝန်းသော်တာရေ သော်တာရေ။

ဪ မောင်မှာဖြင့် ဆွေးမပြေ လဲ့လဲ့ဝင်း လမင်းသာသာမှိုင်းပြာပြာ
ဝေ မြင်လာစမ်းပါ၊ မျှော်ကာမှန်းကာ လွမ်းရ ဖြေလဲမပြေ။

ငွေဝန်းရယ် (သော်တာ)၊ ယုန်စန္ဒြေအား ရှုစားတော့ကွယ်လေ ငွေလွှာ
စက်ဝိုင်း ထက်ပိုင်းပြတ်ကြွေ မောင့်အသည်းလို ကွဲကာသာနေ၊ မောင့်နှလုံးသို့
ပြုန်းကာသာကြေ တဖြည်းဖြည်းဖြတ်သန်း ညိုမှောင်လွမ်းပါလို့ လခြမ်းပဲ့
ငွေယာဉ်သာလေ့ ကွယ်သည့်နှယ်တူယောင်ယောင်နေ၊ ရွှေရွှေရင်ထဲ ကြွေကွဲ
ခဲစေပြီမေရေ၊ သည်းဘဝင် ကျွမ်း လွမ်းမြေမြေ ကြွေပြီထင်ပေါ့လေ။

စာဆိုရှင်

သံသာချိုအေး နွဲ့ကာလဲတကယ်၊ တံတျာချိုတေးဖွဲ့ကာချဲ့တယ်၊ ဂီတတွေ
ညှုကာရေးကာ၊ ကဗျာဉာဏ်ကြွယ်၊ စာဆိုရယ် ကြားရသူများဝယ်၊ အသည်း
နှလုံး ရွှင်ပြုံးအောင်ကွယ်၊ မယ့်ကိုပဲ စွဲဆောင်နိုင်လွန်းတယ်

ချစ်ကြည်ညို ရင်ဖိုနွေးကာ ဘယ်လိုတွေးတွေး၊ ခင်မင်ရေးရယ်၊ ဂီတ
သံသာကျူး စာဆိုမှူးကို၊ အထူးပင်စွဲလမ်းဖွယ်။

သဒ္ဒါရုံရယ် ဖရကာဟုန်ပီတိဇာဝယ် (နှစ်မြောဖွယ်)၊ သောတငြိမ့်
လေးထံတျာ တေးဂီတတွေကို၊ ရေးသီဆို ရွှေဥသြပျို ညောင်ညိုပင်ထက်ဝယ်
ကြင်ဖော်ကို တမ်းတလေသည့်နှယ်၊ ခွန်းဆင့်တကြော်ကြော် မယ့်ကိုခေါ်နေ
တာလား ပျို့မောင်ရယ်။

ကိုစောညီနန်း ရေးစပ်ခဲ့သော သီချင်းများ

လေဟုန်မှာဝဲပျံတဲ့ (ချစ်တေးသံရယ်)၊ ဖူးရွှေစာတမန်အောင်သွယ်၊
ရွှေတောင်ပံဝဲတာလားကွယ်၊ ဒီပျိုမေခင့်ထံပါးဝယ်။

ချိုး ဘယ်ခါ ယောင်မှားလို့ရယ်၊ ရောက်ပါမယ်၊ ပျိုမေစောင့်စားမိ
တယ် (ဂီတ)၊ စာဆိုရှင်ကြီးရယ်။

စိန်

(ချစ်ရေးခင်ရေး လိုက်လေဝေးတယ်၊ စိန်ခေါ်ပါလို့ ပြေးလေသလားကွယ်၊
လှမ်းလင့်သူအား မြူသလိုလိုနွယ်၊ ယိမ်းနွဲ့လှည့်စား ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်၊
မာယာတွေပိုလွန်းသူရယ်)၊

စိန်ပြီကွဲ့ သက်လယ် လွတ်အောင်သာ ရှောင်စမ်းပါ။ မောင်ဖမ်းယူ
လှမ်းချူကာပွေ့မယ်၊ တစ်မြေဆီမှာရယ် (ဝေး)၊ လို့သာ မပိုင်သူ အနိုင်ယူ
အားကိုးနဲ့ရယ်၊ မူနိုင်ရက်လေသမျှ နောင်ကျမှ အပြီးကို ချေမယ်၊ လိုက်လေ
ဝေးလေ ဝေးတယ် ချစ်တဲ့အရေးကို အပြေးစိန်သူမေရယ် မောင်ချူယူ
လက်ကမ်းမယ် အလှမ်းမီခါမှ ဘွာမကူတမ်းကွယ်။

စံပယ်

(စံပယ်)၊ ပန်းရယ် သင်းရနံ့ကြူ ဖြူဖြူဖွေးရယ်၊ မွှေးမွှေးလေး ပေးချင်အောင်
ကွယ်၊ မူရာစုံကြွယ် ညာဘယ် သွဲ့သွဲ့နွဲ့နွဲ့ကာသာယိမ်းဖယ် စိမ်းစိမ်းလန်း
ပင်နန်းသူမယ် ခိုင်ပန်းငုံဆန်း၊ ရောင်စုံလွမ်းခြယ်၊ ရောယှက်ကာပြွမ်း မြိုင်
စခန်းလယ်)၊

(မူမှန်တမင်ပွင့် အဖြူခံအဆင်နှင့် အသွင်တင့်ယဉ်ကျေးပါပေတယ်)၊
ငွေရည်ငွေသွေး ရိုးရိုးလေးနဲ့ မြင်သူငေးဖွယ် ဘယ်ရှေး ဆုတောင်းလဲ
ကွဲ့ စံပယ်ရယ်၊ အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ် ချစ် ချစ်ဖို့ကောင်းလွန်းတယ်၊ (စံပယ်)၊
ဖြူစင်ကြယ်သူလေးကို သည်နာမည်ပေးချင်ပါပြီကွယ်။

ဆောင်းညဉ့်

ဆောင်းရဲ့ညဉ့်ယံ ပုံသဏ္ဍာန်သည် လေပြန်ယူလွင့် နှင်းမှုန်ပွင့်နဲ့ ကူပင့်ဝိုင်း
ကာ မှိုင်းပြာပြာဝယ် သာနိုင်ပေစွ သော်တာလငယ်ကို။

ကြယ်ပေါင်းရံလို့ ရောင်လျှံစိုငွေရည်ယို မယ့်စက်ရာ ဆောင်ကြာယံဆီ
ရွှေခြည်မျှင်ရွက် ကျကာသက်၍ တိမ်လွှာထဲ ပုလဲမှုန်တို့ နှင်းတွေဝေလို့
ဝေကာဝန်းကာ မျှော်လွန်းရန်ကပို ရွှေရင်အံ့ထဲမှာ သည်းတုန်ကာချမ်းလို့ဖို
ခြုံ လွှာထည်နဲ့ မလုံနိုင်ပါပြီတဲ့ ထွေးပိုက် တော်မူပါလှည့်ဆို၊ နတ်တော်ပြာသို
ငွေနှင်းရည်စိုစို မြည့်င်းလေချိုချို မွှေးယုံကြိုင်သင်း ဇင်မင်းခွာညို မပန်ဆင်ထိုက်
သူပျို ချူပေးသူဝေး ပူဆွေးနှောင်ပြီအစ်ကို။

ဆောင်းနတ်မယ်

(ဆောင်းနတ်မယ်လျှ မြောက်ဆီကသာ ကင်းစလေဦးမြူးကာ ကကာ
ခြုံလွှာ ငွေနှင်းပွင့်ကို လွင့်ကာလွင့်ကာခြွေသို့ တစ်ကိုယ်ရေပင်ပန်း မောင့်
ကိုပက်ဖျန်း ကျီစယ်ကြမ်းလှတယ်၊ အကျွမ်းမဝင်ခင်မို့ ဆောင်းဘုရင်မလေးရဲ့
ထွေးပိုက်တဲ့ရင်ခွင်လယ်ဝယ် တုန်ကာနွမ်း ပန်းလျလျခက်ပြီနော်ကွယ်၊
အသက်ရှုမှားအောင် ကစားကာမြူတယ်၊ ပျော်နိုင်ပဲငယ် စက်လဲဆောင်
ကြာယံလယ် ဆောင်းဦးပျိုသစ် မူရာစုံကြွယ် အချစ်စမ်းတာလား သနားစေ
ချင်လှတယ်)၂

(မျှော်ကာမှန်းရတယ်၊ ချမ်းမြမြ တုန်သူကိုကွယ်။ ဆောင်းနတ်မယ်
ရင်ခွင်မှာသာ ကယ်တင်လာ စေချင်ပါတယ်၊ ဖော်ကွာဝေးလေသူမယ် ကူညီ
မယ့်ဆွေ မမြင်ချေသေးတော့တယ်။ ဖူးစာပိုင်နတ်များ ပစ်ထားကာသွေဖည်
ရှောင်ဖယ်၊ ဘယ်မာန်ငြိုးလေတယ် ငြိုးရက်တော် မူနိုင်ပါပေကွယ်၊ ခွာပြာညို
သင်းတဲ့ သည်ဆောင်းတွင်းရဲ့ နှင်းလျှံမပြယ်ခင်ဝယ် ရွှေရင်အံ့ငွေကို ကြုံ
တွေ့ဖွယ် အချစ်ကံဖန်ခဲ့တယ်)၂

ဆောင်းလက်မွန်ဦး (လွမ်းတင်းပြိုင်မယ်)

(ငွေနှင်းရိပ်ဆင် တလွင်လွင်ဆိုင်းကာ သုန်မှုန်ဝိုးဝါး လရထားစန္ဒာရယ်)^၂
ဘယ်တွက်ကယ်ကြောင့် ငွေပြင်ရွက်လွှာ ငိုမည့်နှယ်သို့ မှိုင်းယောင်ပြုရှာ
မလင်းတဖုံ လင်းတလှည့် အချင်းယုန်မင်းရဲ့ လွမ်းတင်း ဆိုစို့တူပြိုင်
ပုဏ္ဏတိုင် လက်ခံပြုမှာ မောင်လဲ အသည်းကြွေယူသူ ဆွေးနေရင် ကူပါလှည့်
သော်တာ။

မြောက်လေပြည်မြူး ဆောင်းလက်မွန်ဦးမို့သာ၊ သင်္ဇင်ခွာပြာ ကြူမွှေး
ကြိုင်သင်းခဲ့ပြန်တာ၊ ချစ်သူကိုယ်တိုင်ခူးကာ မယ့်ကိုဆင်မပေးသာ၊ မြရည်
စိမ်းလဲ့ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့လှောင်နိုင်အားရှာ။

ချမ်းလို့ရယ်ခြုံထွေး မလုံအေး ကိုယ်ရေးကြုံပြန်လာ၊ ရွှေရင်လှုံ နွေးရန်
မဲ့စွာ၊ ညောင်သဗ္ဗာ စခန်းရိပ်သာ၊ စက်လဲတဲ့မရွှင်သူပါ။ မျှော်ကာ ငေးကာ
ဆွေးဖော်ရှာမိတာ။ ရှေးဖြစ်စဉ် အကြောင်းအင်ကိုသာ၊ ခေါ်ကာတွေးကာ
တစ်ရေးပင်မပျော်ခဲ့ပါ။ သူကလဲပေါ်မလာ၊ ခုတိုင်အောင် ဝေးကွာ၊ နှင်း
ကြွ ဟေမန်ကူးကာ ညင်းလေပြန်မြူးတဲ့ ပေါ်ဦးငယ် ဆောင်းလက်မွန်၊
မျှော်ရက်ကယ်ကျံ၊ ကျော်လွန်စေခဲ့တာ ယုန်စန္ဒာရှင်ကိုများရယ် မှာလိုက်လေ
မလား ညစဉ်စောင့်စားကာ။

ဆည်းဆာ

ဆည်းဆာရိပ်ဝယ်၊ နေရီရီလဲ့ တိမ်နီရောင်ခြယ် ဟိုတောင်စွယ်က
ပျပျမှိုင်း ညနေတိုင်း အံ့ကာနေတော့တယ်။

(ရွှေသား သင်ဖြူးလားလို့ ထင်ရောင်မှားဖွယ်၊ လှမျိုးစုံခင်းကျင်းတဲ့
ရေပြင်ပင်လယ်)^၂

သဲသာသောင့်နဲ့ ငွေရောင်ကမ်းဆွယ် ရွက်ကြိုးဆင်တဲ့ ပင်တိုင်ဝါး ကုက္ကလင်နဲ့ လင်းယာဉ်ဖျားဝယ် နာဝါလှေများတွေရယ် ဆွေးသူကိုကယ်ယူ ပါလဲ့ လမ်းကြုံရင်ခေါ်စေချင်ရဲ့ ပြာရီလဲ့ ဆည်းဆာညနေချမ်းဝယ် မျှော်လေ လေမေ့ကိုလွမ်းတယ် ကမ်းဆိပ်က သာယာလှပေတယ်။ ရွှေဟင်္သာမောင်နှံ ရယ် တောင်ပံယှက်ပြီ လည်ချင်းမှီလို့ ချချီချစ်ကျွမ်း အောင်တော်သံ ခွန်းတို့ လှယ် နေညို အိပ်တန်းတက်ဝယ် တူနွဲ့ယှက်ကာ ပျော်နိုင်ပါပေတယ်။

ဆည်းဆာသီဂီ

(ဂေါယာနောက်ကျွန်း စကြာယွန်းပြီ တိမ်ဝါတိမ်နီ ခြယ်မှုန်းခဲ့လေပြီ ခွန်းတွဲတွဲ တေးနွဲ့နွဲ့ မာဂဓာကျူးရင့်ရှာပြီ သိုက်မြုံပင်ယံဦးဆီ ခေါ်ထူး လည်ချင်းယှက် ခါမှီ)၂

ဟင်္သာရွှေဥသြ ချစ်ခွန်းတွေနှောပါလို့ သာမောဖွယ် ခင်တန်းနံဘေး မြစ်ကမ်းလေးက သွယ်တန်းစီ ညနေရီ ဆည်းဆာမှုန် သီဂီရွှေဝါလင်းရောင် ခြည် ခွန်းနှုတ်ဆက်မလို့ ရုပ်သိမ်းနေလေပြီ။

ရွာလယ်ရေတွင်းနားမှာ ကိုယ်စီ လုံမလယ်တောရပ်သူပီပီ ရေအိုး ရွက်လို့ သယ်ကြပြီ။

လယ်ထွန်ယောက်ျား လှည်းအိုရှင်သည် နှင်တံကြိမ်လုံးမြှောက်ကာ ဟန်ချီ ကောက်လှိုင်းတိုက်လို့ ပြန်ခဲ့ပြီ။

(ရွာဦးကျောင်းက တန်ဆောင်းနဲ့ ရွှေစေတီ ရွှေဆည်းလည်း ငွေဆည်းလည်း ပျံဝဲကာ ပျံဝဲကာ မြည်သံသာလွန်းသည် ညင်းလေအေးနွဲ့ သာကြည် ညနေရီဆည်းဆာ သီဂီ ရွှေမှုန်ကြပြန်တော့သည် ကြပြန်တော့ သည်။)၂

ထီးကျန်ဘဝ

စိမ်းလေသူလှသွေးရယ်၊ မျှော်တွေးဖွယ်၊ အချစ်စောခွေရယ်၊ မေတ္တာဂဟေသွယ်၊
ပန်ကြားကာ အသနားခံခဲ့တယ်၊ ခင်ခင်ရယ်၊ ကြားဖြေဖို့ရန်၊ မထိုက်တန်
လေအောင်၊ မောင့်ကံဆိုးရောသလား၊ နေနိုင်အား၊ သနားမကြင်တဲ့၊ အို
စကားစိမ်းမြနွယ်၊ ဘယ်ဝင်္ဂကြွေး၊ ဆွေးရစေဖွယ်၊ စီမံအားလေတယ်။

(ဖြေလဲ ပြေဘဲငယ်၊ ကြွေသည်း ကျွမ်းရလေအောင်ကွယ်၊ လွမ်းပို
ခဲ့တယ်)။^၂ မောင်နဲ့မေ၊ ဂုဏ်ရည်မတူ ခြင်းရယ်ကြောင့်၊ ငြင်းသင့်တာ မှန်ပါ
တယ်၊ သို့ပေမဲ့ကွယ်၊ အဖြေစကားကိုတော့ ကြားပါရစေ၊ ဆွေးစိတ်ဖြေ
နိုင်ဖွယ်၊ ပြန်ကြားသင့်တော့တယ်၊ ဘဝသံသရာ ဖြစ်လေရာ၌ကွယ်၊ ခင်နဲ့
အတူ ပေါင်းဖို့ရယ်၊ ညောင်ရေလောင်း ဆုတောင်းပါရစေကွယ်။

(ဖြေလဲ ပြေဘဲငယ်၊ ကြွေသည်း ကျွမ်းရလေအောင်ကွယ်၊ လွမ်းပို
ခဲ့တယ်)။^၂။

နွေနှောင်းဝသန်

နွေနှောင်းရက်ကျန်၊ ဝသန်ပေါ်ဦးခါ၊ အံ့ပျံ့မှိုင်းဆန်း ယုဂန်ဘွေမြနန်းမှာ၊
ရွှေလျှံလျှပ်နွယ်ခွေကာ မိလ္လာချပ်ဆင် ဝေမင်မှောင်ပြာ၊ တိမ်တိုက်ရွှေပြောင်း
လေလျှင်လောင်းရာ၊ ကြွေကာ ကြွေကာ မြေမှာကြလျက်၊ ပုလဲရည်ငွေစက်
ဖျန်းပက်စွေရွာ မြူမှုန်လိမ်းကျံတဲ့၊ ညှိုးပြောင်းရွက်ညှာ ရွှေရောင်ရော်ဝါ၊
သန္တာလို မြည့်ရောကာ၊ ကြွေလျောကုန်လု ပုရစ်နုညှာချီ၊ နှောင်းနွေသန်လု
စက်ရာသီမှာ၊ လေယူဆောင်းနှင်း၊ မြေဆီမြေသင်းနံ့သာ၊ စိန်ခြူးအံ့ကြွ
ကြာညောင်သဗ္ဗာ၊ ပန်းကြဲတဲ့ဖဲစက်ရာမှာ၊ မယ့်ကိုယ်စား မွှေးမြလေသလား၊
ထင်မြင်ယောင်တွေးမိမှားကာ သည်းအူချာကြွေအောင်ဖန်လာ၊ သက်လျာ
ဓာတုရဲ့ မြင်လှည့်ပါ။

နွေဦး

နှင်းကြွလေးတွေ တဖြည်းဖြည်းကွဲကာ၊ နွေဦးပေါ်သစ်၊ ပုရစ်ညှာချီချီ၊ အင်ကြင်းသန္တာသွေး၊ ခုလိုကြူသင်းမွေးမှဖြင့် တရေးရေးမြင်မိ၊ တဆွေးဆွေး ဘဝင်မချီ၊ နေထိသည့်မာလာနှယ်၊ ညှိုးလျကာ ပူပုံတွေကြွယ် ညစဉ်ညတိုင်း တိမ်မှိုင်းရိပ်ဝယ်၊ လရောင်ကွယ်ရင် တကယ်၊ စက်ခန်းသာဆောင်လယ်၊ အား ငယ်ပါတဲ့ မောင့်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းရယ်။

ဪ မ ဖို စုံလင် ခွန်းတုံတင်လို့ ကျေးငှက်ရွှင်လို့၊ သိုက်ဝင်ရိပ်နန်း၊ နွေဦးဆန်းဝယ်၊ ခေါ်တမ်းကြင်နာ၊ ဘာသာလူနှယ်၊ ဥဩ ငှက်ကလေးတို့ရယ်၊ ဟိုပင်ယံရွှေယင်းမာက၊ တေးသံသာဖွဲ့ကာကျီစယ်၊ ရယ်ရွှင်ပါလို့ မောင့်ကို ညွှန်းသည့်နှယ်၊ ပူပူဝန်ကြွေးရယ်နဲ့၊ ဆွေးရတဲ့မိန်အကျန်ဝယ်၊ ရော်ရွက်ဝါ တို့ သက်ကြွဆဲ၊ ဖော်နည်းသူမို့ မျက်ရည်ဝဲပြီကွယ်။

ပွင့်ဦး

(အသည်းလွှာမြေဝယ်၊ အမြစ်ဖြာယှက်သွယ်၊ အချစ်ညှာခက်ကာနွယ်၊ မာလာ ပင်နန်း၊ ချစ်ပန်းပွင့်ဦးစအရွယ်၊ ချူတော်မူလာနိုး မျှော်ကိုးကာ ပူဗျာပါ ကြွယ်၊ ရည်ရွယ်သွယ်ညွတ်ပျောင်း၊ ကြာလေညှာကြွေညောင်းမျှရယ်၊ အရိုင်း စပယ်မို့ ပစ်ပယ်၊ ပန်တော်မဝင်တယ်၊ ငွေသင်ကြူမွေး၊ သူရွေးပြီထင် အားငယ်၊ တွက်ရေသော် ရက်တွေခြား၊ စောင့်စားရင်း မြေမှာ၊ ကြွေ ကြွေ ကာ နွမ်းလေပြီကွယ်၊ ငွေချပ်လွှာဆွေး မာလာမွေးရနံ့ပြယ်)

စပယ်ဖြူတုံးခါမှ ခင်ဖုန်းသက်ဝေရယ်၊ ဘယ်စိတ်လည်လို့ ပေါ်လာ ပြန်တယ်၊ လှောင်တာလေလားနော်ကွယ်၊ ဖန်လာပုံ အခုမှဆန်းကြယ်၊ အချစ်ဖြင့် ဆိတ်သုဉ်း၊ ဆုံးရှုံးခြောက်ခန်း၊ လောင်ကျွမ်းခဲ့ရ မောင့်ဘဝအစဉ် ဝယ်၊ ဆက်သွယ်သန္တတိ မမြဲသောရုပ်နာမ် ပြောင်းလဲသည့်နှယ်၊ ဖြစ်ပြန်

ကိုစောညီနန်း ရေးစပ်ခဲ့သော သီချင်းများ

ပျက်ပြန် အစစ်မှန်တရားရယ်၊ မူလွန်းတဲ့သူရယ် ပွင့်ဦးကြွေမှဖြင့်ကွယ်၊
မပန်စေချင်ရက်တော့တယ်။

မပေဒါ

မြိုင်မြိုင်ခြေတောတစ်ဝိုက်မှာ ၊ မြိုင်မြိုင်လေ မောဟိုက်ကာ ဘူးညိုကို ပျိုပိုက်
ကာ၊ ဆံကေသာညှာ သွယ်ဝိုက်မှာ၊ ပန်းပျိုစိုက်လာ မပေဒါ၊ မပေဒါ။

မပေဒါမှာရှင့် ဆိုတေးသံကသာ၊ ညနေခါမှာထင့် ပျိုလေးပြန်ဖို့ရာ၊
ညညမှာ အလှတွေပြင်လို့၊ မပေဒါအပျိုကြီး တစ်ကိုယ်တည်းမို့နေရရှာ
ဘူးညိုကို ရေပြည့်အောင် တစ်နေဝင် ဟိုတောင်တန်း အပန်းဖြေရရှာ၊
မပေဒါ၊ မပေဒါ။

မိုး

ပြိုဟန်နဲ့ ညိုမာန်တော်ဖွဲ့ ပဇ္ဇန်ဒေဝါရယ် ရွာမယောင် ခုများနော်ကွယ်
အသနားကင်းလို့ ညှဉ်းနိုင်လေအားတယ်၊ စက်ခန်းသာ ဆောင်နန်းလယ်
ဖော်မဲ့သူ ရွှေအားငယ်။

နေ့စဉ်စောင့်ပါလို့ရယ် နေပေမယ့်ကွယ် ချစ်ဖော်မဲ့သူမို့ကွယ် ခင်ရယ်
ခက်တယ် မြင်လာပါစမ်း စေချင်ပြီကွယ်၊ အေးစိမ့်စိမ့်ချမ်းရှာလွန်းသူမယ်။

လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ် ဝင့်ကာ တိမ်လွှာတလွင့်လွင့် လေယူလောင်းလို့
ရယ် ညိုပြာရီမှောင် ရင်ဖိုအောင်ပြုလေသလားကွယ်။ တစ်ကိုယ်တည်း
မနေရဲ သဲလဲပဲ သဲနိုင်ပါပေတယ်။ ကူလာသူဝေး တွေးလေလေ စိုးကြောက်
ဖွယ်၊ မိုးနတ်ဒေဝါများရယ် သနားစိတ်နဲ့ တိတ်စိမ်းပါကွယ်။

မိုးသက်လေနှင့်

(အနောက်တောင်ဆီက ရွာမည်ဟန်ပြင် မိုးသက်လေနှင့် မုန်တိုင်းပင့်လျှင် စစ်မျက်နှာဖွင့် တိမ်ခိုးလွင့်ကာနှင့်

မိုင်းမိုင်းရိပ်မှောင် စွန်တောင်မင် ပြိုမှာလေလားမိုးရဲ့ စိုးအောင်ခုပင် အမွန်မောင် ဖန်အားလေတဲ့အင်)၂

(လှုံရွှေစင် ပြိုးပြိုးပြက် လျှပ်စက်ရောင်ခြည်မျှပင် ဗျူဟာဆင် မိုးလုံး ပြည့် တရွေ့ရွေ့ယူဆဲတွင်)၂ နယ်ရှစ်ခွင် မင်းလွင်ဝန်းကျင် လွမ်းအောင်ဖော်ပြ အာကာဝေဟင် ဘယ်ရှေးဝဋ်ကြွေးတုံတင် ချေပြီထင်ခဲ့ ခိုမိရာမဲ့၊ ရှုလှည့် မြင်လှည့်စေချင် ချစ်တဲ့သူရဲ့ရင်ခွင် သည်မိုးမှောင်တုန်း မောင်ပုန်းပါရစေခင် တစ်ကိုယ်ရေအားနဲ့နဲ့ တုန်ပြီရွှေဘဝင်၊ ပြိုးရက်တဲ့ ဒေဝါဆွေနတ်ရှင် ဩော် မိုးသက်လေနှင့်။

မေတ္တာနှောင်ကြီး

မေတ္တာနှောင်ကြီး တဲလို့ဆွဲဆောင် အချစ်ကျော့ကွင်း တင်းတင်းကြီး မယ့်ကို ချည်နှောင် ရှောင်ရုန်းကာ မခွာနိုင်ပေါင် တာရှည်အမြဲ ကြာလေစွဲလောက် အောင် ချော့ကာ မော့ကာ မာယာဉာဏ်နီနှောကာ သဘောရိုးလား ထင်မိ ယောင် မနောဆိုးလား မေရဲ့မောင်။

ပင့်ကူချည်မျှင်တန်းနှယ် ရက်ကန်းသွယ် ညာဘယ်မြောက်တောင် ချစ်မေတ္တာကြီးယှက်ကာ ခန်းစက်ရာသဉ္စာရိပ်မှောင် နှစ်ကိုယ်တွေ့ဝယ် မေ့ကာ မြောကာ နွမ်းလျလျ ရွှေရင်ဖိုအောင် တကယ်ပင်ယုံစား ပုံမိတာများ မှားခဲ့ ပြီထင် ထာဝစဉ် ကြွေအောင် သည်းရွှေဘဝင် ကျွမ်းမျှ တစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းလျ ဩော် ကြုံရ မြကြာညောင် အသည်းစွဲမေတ္တာ ချစ်ကြီးနှောင်။

မယ်ကြမ္မာ

ဘယ်ရှေးကံကြမ္မာရယ်၊ မယ်ဆွေးရန် ဖန်တာလဲတဲ့ကွယ်၊ ချောင်းရေခွဲလို့ ဖော်ကွဲသူ ကိန္နရီပျိုနှယ် ရွှေရင်အုံနုကို စုံထုဖွယ် လွမ်းရန်ဆင်တော့တယ်။

ရာဇဒဏ်ရှိန်ပြင်း အချစ်ကိုခွင်းပေါ့ကွယ်၊ ပူပင်လယ်ဝိုင်းပါလို့ မုန်တိုင်း သွယ်သွယ်၊ မယ့်ကိုရယ် သေစေညွှန်းလေအားတယ်၊ မင်းခ ယောက်ျား ကမ်းနားသစ်ပင် ချစ်လင်သည်မောင်ရယ် နတ်များဖန်လို့ရယ် ကူလာညီပဲမို့ ကွယ် ဝေးပြီထင်ပါတယ်။

မြနဒီ

နီလာ မြနယ် စိမ်းတယ် သီလာသောင်ကမ်းက ဆန်းကြယ် ဧရာကြော သာမောနဒီလယ်။

(ကွေ့ဝိုက်ခွေလို့ ရေညိုညိုဆင်းသွယ် ကမ်းစပ်မှာ ဗေဒါတွေရယ် ဝဲ ပြန်ရိပ်ဝယ်)၂

စုန်ဆန်မျောရှာပေါ့ကွယ် စီးရေညိုလယ် ရောင်စုံတွေခြယ် ဆည်းဆာမိန် ရီ သီကီရွှေမှုန်ကြ စင်ရော်တွေလည်း မောင်မယ် တူနွဲ့ ပျံ့ကာဝဲကြတယ်၊ ငွေသောင်ဦး ကြည်နူးဖွယ် ဒီဆိုင်ရေဆွယ် လှိုင်း လှိုင်း လှိုင်းထလို့ရယ်။

(ယိုးယီးလေး လှော်ကြလှော်ကြ လောင်းယာဉ်သာလှေငယ် ရွှေစွန် တောင်တက်ရေးဟန်လှ ရေပေါ်မှာဝဲကာနွဲ့ကြတယ်၊ အဏ္ဏဝါ လှိုင်းခုံဗွေဝယ် ကူးကာမြူးကာ လူးလာပြိုင်လို့ရယ်)၂ လေရူးသုန်သုန် နှင်းဖုံဖုံ ငွေယမုန် စီးရေညိုလယ် ငါးတန်တွေ သောင်ခြေဦးမှာ မြူးထူသောနွေလဝယ်။

(ဒေါင်းဖန်ဝါ ဟိုကမ်းသာရိပ်ဆွယ် ဂေါရာဆီ သက်ယွန်းပြီမို့ကွယ်)၂ မိုးယံမြင့်မှာတဲ့ စန်းယုန်ပွင့်သာလျက်ကယ် လင်းရောင်ဝယ် လှိုင်းရေထက် ဝယ် ရွှေရည်လက်ကာသာရယ် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် ယှက်ထွေးလိမ်ခွေနှယ်

မြို့မှန်ငွေနှင်း သုန်သုန်ယူသွင်း တောင်လေညင်းစဝယ် လှေယာဉ်စီး ပိုက်
ကြီးကိုတံငါတွေရယ် မျှော မျှော မျှောကြတယ်။

မြန်မာ့တေးသံ

ကမ္ဘာမှာ မြန်မာသစ်၍ တစ်ခေတ်ပြန်ဆန်း မျက်နှာပန်းပွင့်ခဲ့ပြီ။ လွတ်လပ်တဲ့
မျိုးဂုဏ်ရည် စောင့်ရှောက်စေချင်ပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်ယဉ်ကျေးခြင်း မျိုးမည်သန့်ရှင်းရမည်၊ ရိုးရာထုံးတမ်း လမ်းစဉ်
မှန်အောင်ချီ၊ မြန်မာ့မူမြန်မာ့ဟန် မြန်မာ့မူပိုင်ဉာဏ်ရည် (သုခုမပညာသည်
တိုးတက်၍ ချိန်ခါမီ ဆန်းသစ်ရမည်)။

‘ထံတျာတေရှင်’ သင်ရိုးစံပြ သံစဉ်ကြည်၊ သည်စည်းဝါး အမျိုးသား
ဟန် မူမှန်တည်။

(ပင်ကိုဉာဏ် သံဆန်းပြီး နည်းလမ်းထွင်စေချင်ပြီ)။ မြန်မာပီပီသည်
စည်းဝါး အမျိုးသားဟန် မူမှန်သည် ချောင်းကိုပစ်၍ မြစ်ကိုရှာ ရေသာများ၍
ငါးမတွေ့ ထုံးစလေ့ဆိုလေသည်၊ လူမျိုးခြားထံ နည်းနာခံမှားကြမည်။

(လူမျိုးစစ် ဂုဏ်အင်ညီ၊ တိုးတက်၍ ရှာကြံစည် တီးမှုတ်သင့်ပြီ)။

မှာလိုက်စမ်းပါရစေ

မှာလိုက်စမ်းပါရစေ ပျို့ငယ်ကျွမ်း မယ့်သက်ဝေ ပညာရှာရေးရယ်နဲ့ အဝေး
နယ်ကို ကိုယ် သွားပေရောလေ လွမ်းပေမယ့် ရွှေညာသူမေ ဖြေနှင့်မယ်မောင်ရေ
မောင်ရေ ချည်ရောင်စုံတန်းပါလို့ စက်ပန်းဇာကိုင် ကာသာနေ ရက်တွေ
တွက်လေ မျက်ရည်ကလဲ ကြွေမှာပါပဲလေ မှာလိုက်စမ်းပါရစေ၊ ပျို့ငယ်ကျွမ်း
မယ့် သက်ဝေ၊ အချစ်ဦးပျို့ကိုတော့ နောင်ခါ နော် မေ့ကာများ၊ မြို့ကြီးသူ
တွေနဲ့ ကြည်ဖြူပျော်မွေ့မှာလားလေ၊ စိုးနှောင့်ပူလို့သာနေ ရွှေရင်အသည်း
ခွဲကာမျှတူ ကြင်သူမဝေရက်ပါနဲ့လေ။

ကိုစောညီနန်း ရေးစပ်ခဲ့သော သီချင်းများ

စိုးပါနဲ့မေ ကမ္ဘာမြေ ကြေကာမြေတောင် မောင်မမေ့နိုင်သလေ၊ ချစ်သူ ကြင်သက်ဝေ နန်းနိဗ္ဗူကမ်း တူမသွေလှမ်းဖို့လေ၊ ရွက်မှန်းမျှော်ကိုး မောင့် အချစ် မိုးကရွေ့ ထာဝစဉ်မေတ္တာနှောင်ခြွေ ပတ္တနာစင်သစ္စာညောင်ရေ တစ်နာရီ တောင်ပဲ မောင်မခွဲချင်သူဆွေ မေ့ပါမေ့ပါနိုင်ဘူး ရွှေစေတီစူးစေတော့ခင်ရေ။

ရတုဘုရင်

(ရော်ရွက်ဝါ မြညှာညောင်းကာ ညှိုးရော်ခွေပျောင်း နွေနှောင်းရာသီမှာ လေယူနှင့်ရာ ကြွေကာဝဲကာ ဆင်းရွှေမှုန်ရောရာ မြေသို့သက်လျှော လွမ်းဖွယ် သာမောစွာ)၂

မိုးဦးပဇ္ဇန်ဒေဝါ မာန်ဂုဏ်တော်ပြိုး မင်ခိုးရီလဲ့ ဖွဲ့ကာဝိုင်းလို့သာ၊ မှန်ပြာဝေမှိုင်း ခုလိုတိမ်မျိုးဆိုင်းမှဖြင့် ကသိုင်းကွက်ထင်လာ၊ နတ်သျှင်ကို မြင်ယောင်မိပြန်လာ၊ ကဗျာသီကြွေး ဇာပလီတေးတွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ဟန်ကိုပြန်လှန် ကာသာ၊ ထင်တရေးရေးနဲ့ လွမ်းမိုးစွေလို့ရွာ၊ မပြေနိုင်ပါ။ ကိုယ်တော်တိုင်မှာ သောကရဲ့ စေစားချက်နာ၊ စစ်မြေကွာဝေး ဆွေးလျက်ပင်သာ၊ တစ်သက်တာ လွမ်းရရှာ၊ ရာဇဝင်အမှောင်မှာ တန်ဆောင်ဆီမီးပမာ အနုပညာမြောက် စံတင်နိုင်လောက် စာပေရောင်ဝါ ထိန်ထိန်တောက်ခဲ့တာ၊ ရတုဘုရင် စာဆိုရှင် ရဲ့ ဂန္ထဝင် အမွေအနှစ်ပါ။

ရွှင်ပြုံးချိုချို

ကျား။ ။ ရွှင်ပြုံးချိုချို အလိုလိုယဉ်တယ်၊ မျက်နှာတော်လေး ကြည်အေးမြ သူရယ်၊ သည်မောင် ချစ်တင်းနှောလို့ ပြော ပြောတော့မယ်၊ သက်ထားခင် နားဝင်မှာလားကွယ်။

မ ။ ။ တန်ပါမောင်ရယ် ၊ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုသော်လည်း ပြောင်းလဲသော ထိုအနိစ္စဝယ်၊ နောင်ခါကျရင်ပျက်ပြယ်၊ ပျိုမေခက်ပါလိမ့်မယ်၊ ရိုးရိုးပဲ ခင်ပါလားနော်ကွယ်။

ကျား။ ။ အထင်တော် လွဲပါပေတကယ်၊ စေတီရှေ့မယ် ယုံပါတော့ကွယ်၊ နိစ္စသက်ဆုံး မောင်ဖုန်းချစ်တာမပြယ်၊ သုံးသိန်းလေးလီ မြပါထွေထူး စူးစေ တော့ကွယ် ပစ်ဖူးသက်ဝေရယ်။

မ ။ ။ ရှိပါစေတော့သက်လယ်၊ သို့ပေမယ့်လို့ ကြောက်တယ်၊ ချစ် တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုရာက သမုဒယနှောင်ကြိုးသွယ်၊ ဒုက္ခတရားရယ် မုချ ပွားမယ် အေးအေးပဲ နေချင်ပါသေးတယ်။

ကျား။ ။ ဪ အစိုးရိမ်လွဲကဲ ခင်လွဲပြီထင်ပါတယ်၊ စေတနာ နဂိုရင်း သန့်ရှင်းပါတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရယ်၊ ဒုက္ခကင်းဝေး ငြိမ်းအေးသော ချမ်းသာ ပွားစေမယ်။

မ ။ ။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အနတ္တဖြစ်သော ဤခန္ဓာရယ်၊ ကိုယ်ပိုင် အမှန်မဟုတ် နာမ်ရုပ်ထိုတရားမို့ ဖောက်ပြားမှာပဲ စိတ်မှာစွဲတယ်၊ အိုကွယ် ပြောရင်လဲ မကဲစေချင်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဪ ဇွတ်ပဲလားနော်ကွယ် ခက်ပါပြီကော ပြောမရ ဆိုမရ လွန်လွန်းလှပါတယ်။

လွမ်းမလေ့

လွမ်းတယ်လေ့ မျှော်၍ငယ်စေပင် မိုးယံဝဝယ် လကိုမြင်။
အဇ္ဈကောင်းကင် ရွှေအမွန် ခြုံသင်တိုင်းဆင် ကြယ်ညီနောင် မောင်ရှင်ဆိုင်းနဲ့ ဟင်္သာကြယ်ခြံရံဝိုင်းတဲ့ တိမ်နယ်ကျယ်လှိုင်း ဖြူလွှာနှိုင်း လွင် သွယ်သွယ်မိုးသားကျူး၍ လေရူးဆော်လှုံနှင့်၊ ရွှေရည်လူးပါတဲ့ ကြွ လုလုရော်မြန်းရွက်ကျင်၊ ဇေယျာဗေဇစစ်မြေလမ်းတွင် လွမ်းဖွယ်နှောင် တော တောင်ဆီးကာ ကန္တရခြား အိမ်သူဆွေ ချစ်သက်ထားခင်၊ စောင့်စားကာ မျှော်ရှာရှောမယ်ထင်၊ တရေးရေးခုမြင် နေထိသည့်ကြာနှယ် သူ့ရုပ်သွင်။

လှိုင်းရေယာဉ်ဦး

နိမ့်တုံမြင့်ချီ မြေမညီတဲ့လမ်း ကြမ်းပါဘိ ကန္တာမြိုင်လို ထိုဘဝတွက်တာ
 ပြင်းပြစွာသော ခရီး၌ ချွေးပြိုက်တွေ ဒီးဒီးမျှ စီးကျကာ ကြွေဖြာစေခဲ့ရာ
 ကုန်ခြေပန်းပါလို့ မလှမ်းချင် လှမ်းချင်မှာ ဖြာစိမ်းကြည်လင်တဲ့ လှိုင်းရေ
 ယာဉ်ဦးကိုဖန်ကာ ရပ်နားမှီခိုလော့ ဆီးယူကြို လက်ခံနေတာ၊ ချမ်းမြေ့တည်
 ငြိမ်စွာ ကွေးဝိုက်ရေညှိ အဏ္ဏဝါ၊ သီတာမြစ်ဂီတလျှင် မြစင်မြသား ပြယား
 နီလာ စိတ်ကူးယဉ်လေအေး ပက်ဖျန်းဆောင်ယူသွေးတော့ လိမ်ခွေယှက်ကွေး
 တွန့် ရေပြင်လွှာ၊ လူးလွန်းမြူးခုန်ကာသာ လှိုင်းလိမ့်ကလေးတွေညီညာ
 မဟီမြေသောင်ခြေကမ်းကို ပန်းဝင်လုကာ သံသာမြည်ကြွေးရှာ။

ဝသန်ခါဦး

မိုးဦးသစ်ခွဲပြန်ပြီ၊ ပြာပြာဝေဆိုင်း အံ့ကာသာပဲ မှိုင်းတလဲ့လဲ့ သိုင်းဖွဲ့ရွှေပရူန်
 သည် ပြိုမလိုလိုနဲ့ တိမ်ညိုပြိုင်းပြိုင်း ဆိုင်းသွဲ့ဝေရီ မြစိမ်းစိုဖန်ဖန်ပြည်၊
 စုံခြေနံ့သာမြိုင်မဟီ၊ မှုန်သီဂီရင့် ပင်ယံကြွင်း ပန်တော်မီ၊ ပိတောက်ကျန်ညှာချီ
 ရာသီခါလင့် ပွင့်ဝါသင်းလို့ တဝင်းဝင်းကြွေသက် တညှင်းညှင်းချွေရက်
 လွမ်းပိုအောင် တောင်ပြန်လေသွေး စက်၍ အေးတော့သည်။

မာန်တင်း ဖန်ဆင်းဖွဲ့ကာ ဝဠာဘောင်စိုပြည် နဂိုနေတိမ်ပန်းချီပုံမခြား
 ဂဠုန်နဂါး ပြေးလွှားဟန်သည် ဆေးစပ်မိလေပြီ မင်ခိုးလဲ့ရီ ခိုပြာ နီလာ
 ညိုလွှာရင့်တဲ့ မကာရုံး တောင်တိမ်မြင့်က လွင့်ကာနေပြီ အမွန်မောင်က
 သည်းကျွမ်းလုအောင် ခင်းတော့သည်။

ဗျူဟာဆင်ဖြန် စစ်အင်ကျင်းသည်၊ အာကာပြင်နဲ့ သေနဂီမည်၊
 တိမ်လှိုင်း မှိုန်မှိုင်း ဝိုင်းရံအံ့ချီ သနားညှာတာမဲ့ တရားမစာနာခဲ့ ပူအောင်
 ဖန်ပြီ၊ မာန်မငြိုးပါနဲ့ အလိုလိုမအေး ရွှေရင်မှာဖို ငိုချင်ဆွေးပေါ့ ဝေးလေ

ဖော်မဲ့ တစ်ကိုယ်ရေနှမ်းခဲ့ပြီ၊ လွမ်းရဝသန်ရာသီ မိုးနတ်ဆွေရဲ့ ဒီမောင်ချစ်
ရေးမည်။

မာန်တင်းဖန်ဆင်း ခင်းတော့သည်။

ဝိဇယ

သည်းဆိပ်ကမ်းဆွယ် ဤဒေသမှာ ဝဲရိပ်ဆန်းကြယ် ဒီရေကျလာ၊ မြေကမူ
စွန်း သောင်ထွန်းလို့သာ၊ ကျောက်ဆောင်ငူ လေယူလှိုင်း ပုတ်လာ၊ ပတ်လည်
ဝိုင်းလို့ ရှုတိုင်းရယ် ပင်လယ်အဏ္ဏဝါ၊ ကွာဝေးခဲ့ပေါ့ ရွှေပြည်တော်သာ၊
တရုတ်မုန်းပါလို့ လွမ်းဖွယ်စေ ကမ်းခြေသာလှပါ၊ ရေယဉ်ဝန်း ကျွမ်းလင်္ကာ
သီဟိုဠ်မှာ။

မျှော်ရင်းမျှော်ရင်း တောတောင်နင်းကာ မြေပြင်လွင်ကွင်း ဆွေးအောင်
ဖန်နှင်း ဆင်းကြည်သွန်ဖြာ၊ စမ်းရေအိုင်သီတာ မြရောင်ရိပ်သွင်ထင်လာ၊
ခြွေရွှေများစွာ ရံကာ ခကာ၊ တမေခင်မယ်ဝဏ္ဏ ကခုန်မြူးလို့ ခူးကြသလား
ပန်းမာလာ ပင်ယံထက်ဖျားမှာ၊ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့ ဘယ်ညာလှုပ်ရှားကာ၊ ဆင်းရွေဝါ
လေပြည်ယူရာ သင်းပျံ့မွှေးတော့တာ။

ပျံ့ကာဝဲကာ နွဲ့ကြရာ၊ ရေအိုင်ထဲမှာ ကူးခပ်ကာ၊ မဖိုခေါ်သံနဲ့သာ
ကျူးရင့်ကြသံပြိုင်ညီညာ၊ လူနှယ်တူစွာ မြဲသိုက်ရိပ်မှာ လည်ယှက်၍သာ၊
ငှက်မည်ညို့ ဝန်လိုဟင်္သာ လိပ်ပြာပိတုံး ဝတ်ရည်သုံးကာ၊ အစာရှာကြ
ပန်းစုံမြိုင်ထဲမှာ၊ နတ်များဖန် စိမ့်ဆောင်ပို့ရာ၊ ဘုန်းတေဇာ ရွှေသမ္ဘာလင်းကာ၊
မဟာဝိဇယရာဇာ ဘဂဝါဇိနသာသနာ ပင့်ယူဆောင်ထိုက်သူ မှန်စွာ၊
ဒေဝါများစွာ သိကြားပြဟွာ စောင့်ရှောက်လာ။

ဝဏ္ဏပဘာ

ဆည်းဆာကြော့ ညနေဆီဝယ် နေရောင်ခြည်နဲ့ ပဏာစား ဧကရီဘုရင်မ ထိပ်ခေါင်တစ်ပါးနွယ် ခဲ့ညားထည်ဝါပါပေ့ကွယ်။

မျက်နှာတော်ရွှေအဆင်း လမင်းထင်ရ ပင်တိုင်တော် ဆောင်လယ်မှ ဝဏ္ဏပဘာမယ်၊ သွယ်သွယ်ကွန်မြူး တာရာစိုင်းရှူး ကြယ်ဥက္ကာရယ်၊ ကူးကြွေကာ မြေမှာစံသည့်နွယ်၊ လျှံပြောင်ထိန်ဝင်း ဆင်စင်းလျှပ်နွယ် ပြိုင်ညီ ပွင့်ဆဲ သန္ဓေယူစွဲ သူပဲထင်တယ်၊ ဝဿဝတီမှ ကိုယ်ထင်လာပြလေသလား ကွယ်၊ အလှရောင်ခြည် သရိယပဘာ ကလျာဝဏ္ဏ ဆင်းသူဇာမေရယ်၊ ရွှေပေစဉ် မော်ကွန်းတင်ထိုက်သူရယ်။

(ဖြူပြာမူရာစုံကြွယ် (ချစ်သူနှမ ဝဏ္ဏပဘာမယ်)၊ ဆင်းသိင်္ဂီမေလေးရယ်)၊

(အို မြင်သူများ အလိုထင်ယောင်မှား)၊ နေနတ်နွယ်လားကွယ်၊ နန်းကြာညို သန္ဓေဖွားငယ်၊ ရင်ဖိုအောင်လှနိုင်အားရှာတယ်၊ သွန်းထားသော ရွှေစင်ရုပ်သွင်နွယ်။

သပြေရွက်ရေ

(မြူမုန်တွေဆိုင်း ပြာလဲ့လဲ့မိုင်းရီ ရွှေလရောင်ခြည် ငွေမင်ရည်နဲ့ တိမ်မိလ္လာမြ လွှာဝန်းမှာ ဩော် သာပဲသာနိုင်လွန်းသည်)၊

နေပြည်တော်ဆီ ရော်ရည်ထင်တွေးပါလို့ တရေးရေးမြင်ယောင်ခု လွမ်းအောင်ပြုပြီ။ ဟေမန်ဆောင်းလုပ်တဲ့ နှင်းဥစရာသီ၊ ပစ္စင်ပြအိုး ရွှေပြာသာဒ်နဲ့ နေရပ်ကို ပြန်ချင်ပါတော့သည်။ မျှော်ရှာသူ သပြေရွက်ကို ရေတွက်ပါလို့ စောင့်ကာနေရော့မည်။

သစ္စာ

ရေမြေဆုံးစေတော့ကွယ် ခင်ဖုန်းကိုတော့ တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ရှာတော့မယ်။
ပြောသံကြားနဲ့ နားဝင်ချို ရင်ဖိုကာရယ်၊ ယနေ့ပင်တွေမြင်ချင်ဇော
ဝယ်၊ အာရုံစိတ်စောမိပါတယ်၊ လူလင်ငယ်သွေး ကလေးသာသာရွယ်၊
ဟိုစဉ်ကပဲ အသည်းစွဲခဲ့ပေါ့ကွယ်။

ဆင်းသွင်ရုပ်ဝါ လက္ခဏာသွယ်သွယ် ဘယ်ပုံမမှန်းခန့်နိုင်ဖွယ်
သညာယဉ်ကျေး ရွှေသစ္စာခင်လေးရယ်။

တရွေ့ရွေ့ဝေးပါလို့ ရေမြေအဏ္ဏဝါ ကမ္ဘာတွေခြားရာဝယ်၊ ထွက်ပြေး
ရှောင်ဖယ် ပြေးရှောင်ဖယ်၊ မောင့်အပေါ်ဝယ် မှုလွန်းနိုင်အားတယ် ကွယ်။
နာရီတွေနှောင်း ရက်တွေသာညောင်းပါလို့ ရယ်၊ လရာသီတွေ ပြောင်းကာ
နှစ်ပေါင်းတွေကြာခဲ့ပေါ့၊ မဟာကပ်ကမ္ဘာ မြေလွှာပြင်ဝယ် မြူခြေငွေနှင်း
ကျကာဆင်းသည့်နှယ်၊ သင်္ကာယုံမှားလွဲစွာ မှောင်မည်းအဝိဇ္ဇာ ဖုံးပိတ်ကွယ်၊
ဪ တွေ့နိုင်ခဲ့လှတယ်။ သစ္စာ သစ္စာ ခင်ရယ်၊ မေ့ကိုချစ်ခင်လေသမျှ
လောကရဲ့ပရိယာယ် မာယာအသွယ်သွယ် ဆန်းကြယ်စွာ သူလှည့်စား၍
ဇရာကား ဝါးမျိုးခွဲပြီကွယ် နေစိမ့်တဲ့မေရယ် ကွယ်ပျောက်လို့ ဘယ်ဆီမှာ
ဝေးတယ်၊ သီတာရေမြေ ဆုံးပါစေတော့ ရှာရတော့မယ် သစ္စာခင်ရယ်၊
မေတမင် ပုန်းရက်မှာလားကွယ်။

သစ္စာတော်ဦး

အသက်ကို ခွဲကာဝက်ကာ စက်ရာအုံးပြိုင် မဝေသာပိုင်တယ်၊ ရွှေတိုင်
ဂီတနက်သန်ဦး ကေရီကြော့မှူးမြောက်ဖို့ရွယ်။

ခင်မင် ချစ်မြတ်နိုးကာ မျှော်ကိုးလို့သာ စေတနာပိုသူဝယ် ကြလေ
စွဲလေ အမြဲတစေ တောင့်တ စောင့်ကြာလွန်လွန်းလို့ ခွန်းစကာ ပန်ချင်ပြီ
ကွယ်၊ သစ္စာတော်ဦး ချစ်ပိုင်မှူးရှိမှာလေလားကွယ်။

ကိုစောညီနန်း ရေးစပ်ခဲ့သော သီချင်းများ

မေတ္တာငုံ ရွှေပွင့်နှယ် ကြွေလွင့်ရှာနိုးနဲ့ စိုးရိမ်ပေမယ့် မြေယူဇနာလယ်
ချောင်းမြစ်ဆီးကာ ခရီးကွာလေတယ်၊ မပိုင်ဆိုင်ဝေးသူမို့ ပူရန်သာကြွယ်၊
မောင်ရွယ်မှန်း နေ့စဉ်ညတိုင်းလွမ်း ကျွမ်းကြွေလု ရွှေရင်ထဲဝယ်၊ ချစ်သွေးဆူ
ပြီမေရယ် မြားဒဏ်ရာပြင်း အသည်းလွှာချင်း ထိုးဝင်ဖောက်ထွင်းသည့်နှယ်
နတ်များဖန်ဆင်းလို့ ပစ်ခွင်းတော်မူပြီထင်တယ်၊ သစ္စာတော်ဦး မာလာကိုခူး
ယူပါရစေကွယ်။

သည်ဆောင်းဟေမန်

သည်ဆောင်းဟေမန် မြောက်ပြန်လေညင်း ဆော်တယ်ကို နတ်တော်ပြာသို
ခွာညိုတည့် နှင်းဖုံဖုံ။

ရွှေဝတ်မှုန် ငွေဝတ်မှုန် သုန်သုန်လေယူလွင့်လို့ ရိုးတံဆင့် ပင်ယံမြင့်
မှာ စံပယ်ညီလာ၊ ထိပ်ခေါင်ပန်းမြတ် သမ္မတဘုရင် ငွေသင်္ဃင် ယဉ်နွဲ့ကာ၊
ဝေဟင်ဘုံနန်းဇာတိ မြေမထိတော်ဝင်မာလာ၊ ဖြူဖွေးလှိုင်လှိုင် ဝင်းတဖန်ဖန်
ကြူမွှေးကြိုင်သင်းတပျံ့ပျံ့ နှင်းသန့်တဲ့မြိုင်မှာ၊ ခိုင်ညှာနေ့ကာ ယဉ်ကြော့
နိုင် လွန်းကြရာ။

သွယ်သွယ်ညွတ်ကိုင်း ရွှေကျိုင်းတလူလူသာ၊ ငွေသိုင်းတံခွန်ထူကာ၊
သဲဖြူငွေရာဇမတ်ကာ၊ မင်းဘဏ္ဍာတော်မှတ် ချူရေးရာလှမ်း သည်ပန်းမြတ်
ကိုသာ၊ ပန်ဆင်ချင်သူမှာ မှန်သိင်္ဂီ စိန်စီနန်းမှာ အလှမ်းကွာ၊ မနမ်းသာ
လရာသီပြောင်း မြောက်ပြန်လေလောင်း သည်ဆောင်းဟေမန်ခါ။

သည်းကြွေလုပြီ

ပုဏ္ဏမာယုန်လွှာခင်း ဘုံသာလင်းပါလို့ ဝင်းပြေပြေ၊ သပြေဒီပါ အေးမြသလေ၊
သော်တာရေ ဘယ်အားအပြိုးနဲ့သာလေ၊ လှောင်နိုင်ရက်တာမို့ ပြုံးဝင့်
လို့နေ၊ သည်းကြွေအင် မြင်ချင်လို့လား၊ မိုးယံမှာ သာနိုင်အား၊ မြင်ရသူ

အသက်ရှူမှားစေ၊ ကြည်လင်စွာ ပပရောင်ခြည်ဝေ၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးအဆင်း
ကိုယ်ရည်သွေးလိုနှယ် ငေးမျှော်ကာပဲ ရွှေရင်ထဲ အသည်းကြွေလှပြီလေ။

အရုဏ်

လင်းရောင်လဲ့မှုန် ရောင်ဖြူနံနက် ချိန်အရုဏ်ဝယ် လှံချင်ပါရဲ့ ပပဝင်း
ချစ်နေမင်း ထွက်ပေါ်ပြန်လှတယ်၊ တိမ်သားပြင်ရဲရဲနဲ့ ရောင်နီကြရယ် ဗေဥဒည်
စွန်းက အရုဏ်နီမျှင်သွယ်၊ ကြေးစည်သံက ချိန်မှန်မြူးဆွယ်၊ ကြက်ဦးတွန်တဲ့
ညောင်ကန်မျိုး နိဗ္ဗာန်ဆော်တို့ အော်ကာနှိုး ၊ ကြည်ညိုမြတ်နိုးသူမယ် ဆွမ်း
တော်ကို တင်ချင်ပါရဲ့ အုံးပြိုင်ယှဉ်ကြင်သူမေနဲ့ သာယာတဲ့ လင်းအရုဏ်ဦး
ဝယ်၊ တူမသွေ နေ့စဉ်ဖူးကာ ကူးခတ်လို့ သံသရာဆုံးတိုင်ဖွယ်၊ ရွှေစည်းခုံ
စေတီဝယ်၊ ဤမြေမှသည် မျှော်တမ်းရည်လို့ လက်ချီအုပ်မိုး ဘယ်ဘယ်ခါ
ရှိခိုးရမယ်၊ ရည်ရွယ် ကြံအောက်မေ့ကာ ဆုတောင်းလို့သာ နေပါပြီ မေရယ်။

ပြန်ပူပေးဖို့အထောက်အကူတွင်
အဖေတို့ တစ်ယောက်ချင်းစီ
အညွှတ် နေပုံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်
ဇာတိက ခံနိုင် နေထိုင်သူတို့ကို
အထူးပင် ဝမ်းသာစေဖို့အတွက်
ပြန်ပူပေးဖို့ အထောက်အကူ
အဖြစ်အထောက်အကူ
အဖြစ်အထောက်အကူ
အဖြစ်အထောက်အကူ
အဖြစ်အထောက်အကူ
အဖြစ်အထောက်အကူ

အထောက်အကူအဖြစ်အထောက်အကူ
အဖြစ်အထောက်အကူအဖြစ်အထောက်အကူ

အထောက်အကူ